

பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பு – ஒரு அறிமுகம்

நூலாசிரியர்

முனைவர் . வெ . மணிகண்ட சேதுபதி

உதவிப் பேராசிரியர், (த) வரலாற்றுத் துறை
மனோன்மணியம் சுந்தரனார்பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி – தமிழ்நாடு



வரலாற்றுத் துறை

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்
(தொலைநெறி தொடர்கல்வி இயக்கம்)

திருநெல்வேலி – தமிழ்நாடு- 627 012.

- I உள்ளூர் சுயராஜ்யம் இந்தியாவில் - அறிமுகம் ஒரு -
காலத்தில் சோழர் - பரிணாமம் ராஜ்ஜியத்தின் பஞ்சாயத்து
உள்ளாட்சி கீழ் ஆட்சியின் பிரிட்டிஷ் - சுயராஜ்யம் உள்ளாட்சி
.சுயராஜ்யம் 1-42
- II கிராம ராஜ்ஜியம் - காந்தியக் கோட்பாடுகள் - பூதன் இயக்கம்
- சர்வோதய தத்துவம் - 73வது அரசியலமைப்புத் திருத்தம். 43- 123
- III இந்தியாவில் பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பு - 1947-2001
வரையிலான வளர்ச்சி - பஞ்சாயத்து நிதி - மற்றும் நிர்வாகம். 124-137
- IV நகர்ப்புற உள்ளாட்சி - நிதி நிர்வாகம் - நகர்ப்புற உள்ளாட்சி
மீதான மாநில கட்டுப்பாடு - பல்வந்த ராய் மேத்தா குழு - 138- 165
அசோக் மேத்தா குழு.
- V கிராமப்புற உள்ளாட்சி - கிராமப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகளின்
வருமானம் - 74வது அரசியலமைப்பு திருத்தம் - பஞ்சாயத்து ராஜ் 169-187
நிறுவனங்களில் மக்களின் பங்கு.

அலகு - I

உள்ளூர் சுயராஜ்யம் - ஒரு அறிமுகம் - இந்தியாவில் பஞ்சாயத்து
ராஜ்ஜியத்தின் பரிணாமம் - சோழர் காலத்தில் உள்ளாட்சி சுயராஜ்யம் -
பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கீழ் உள்ளாட்சி சுயராஜ்யம்.

நோக்கங்கள்:

- ❖ உள்ளூர் சமூகங்களை அதிகாரமளிப்பதிலும் , அடிமட்ட ஜனநாயகத்தை ஊக்குவிப்பதிலும் உள்ளூர் சுயாட்சியின் முக்கியத்துவத்தை வரையறுத்து விளக்குதல்.
- ❖ பண்டைய காலங்களிலிருந்து நவீன அரசியலமைப்பு கட்டமைப்புகள் வரை பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களின் (PRI) வரலாற்று வளர்ச்சியை ஆராய்தல்.

அறிமுகம்

உள்ளூர் நிர்வாகம் என்பது இந்தியாவில் சுயாட்சியின் மிகக் குறைந்த மட்டமாகும். 'உள்ளூர் நிர்வாகம்' என்ற சொல் இந்தியாவில் புதியதல்ல; இது பல நூற்றாண்டுகளாக இந்தியாவில் நன்கு அறியப்பட்டிருக்கிறது. இந்தியாவில், உள்ளூர் அரசாங்க அமைப்பு அல்லது உள்ளூர் நிர்வாகத்தில் ஒரு கிராமம் சமூக வாழ்க்கையின் அடிப்படை அலகாகக் கருதப்படுகிறது. இந்திய மக்கள்தொகையில் நான்கில் மூன்று பங்கிற்கும் அதிகமானோர் இன்னும் கிராமங்களில் வாழ்கின்றனர். மகாத்மா காந்தி, நேரு மற்றும் நாராயண் போன்ற சிறந்த சிந்தனையாளர்களும்

தலைவர்களும் சுதந்திர இந்தியாவின் முக்கிய பணி ஜனநாயகத்தை அடிமட்டத்திற்கு எடுத்துச் செல்வதும், தேசிய ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் மறுகட்டமைப்பு நோக்கத்தில் கிராமப்புற மக்களை ஈடுபடுத்துவதும் ஆகும் என்று வலியுறுத்தினர். இந்தியாவில் உள்ளூர் நிர்வாகத்தின் தன்மை, நோக்கம், முக்கியத்துவம் மற்றும் பரிணாமம் ஆகியவை இந்தப் பிரிவில் விவாதிக்கப்பட்டுள்ளன.

உள்ளூர் நிர்வாகத்தின் முக்கியத்துவம்

அடிமட்ட மக்களிடையே தலைமைத்துவம் மற்றும் தகவல்தொடர்புகளின் தன்மையைப் புரிந்துகொள்வதற்கு உள்ளூர் நிர்வாகம் முக்கியமானது. அதிகாரத்தை ஏற்றுக்கொள்பவர், மக்களின் நடத்தை, இந்தியாவில் சமூக-அரசியல் அமைப்பு சார்ந்திருக்கும் மூலக்கல்லாகும். மக்கள் யாருக்கு வாக்களிக்கிறார்கள்? வளரும் நாட்டில் அடிமட்ட அளவில் அரசியல் நிறுவனத்தை உருவாக்கும் துறையில், வெகுஜனங்கள் மீதான சமூக உயரடுக்கின் நடத்தையை பதில் சுட்டிக்காட்டுகிறது. 1957 ஆம் ஆண்டு அத்தகைய ஆய்வுக்காக நிறுவப்பட்ட NES சமூக திட்டக் குழுவின் கூற்றுப்படி, 'உள்ளூர் பொருட்களுக்கு பணத்தை வழங்கும் ஒரு அடக்குமுறை ஜனநாயக நிறுவனத்தை உருவாக்குவது பற்றி நாம் விவாதிக்காத வரை, உள்ளூர்

மக்களின் தேவைகள் மற்றும் விருப்பங்களுடன் இணங்குகிறது, அதற்கு போதுமான அதிகாரத்தை முதலீடு செய்து அதற்கு பொருத்தமான நிதியை ஒதுக்கும் வரை, வளர்ச்சித் துறையில் உள்ளூர் ஆர்வத்தைத் தூண்டவும் உள்ளூர் முன்முயற்சியைத் தூண்டவும் முடியாது.' சில தொடர்புடைய படைப்புகள் 'இந்த பரிந்துரைகளைச் செய்ய நம்மைத் தூண்டுவது கோட்பாடு அல்லது கோட்பாடு அல்ல, ஆனால் நடைமுறை பரிசீலனைகள்' என்றும் கூறுகின்றன. ஜனநாயகம் சில நிர்வாகத்தின் மூலம் செயல்பட வேண்டும், ஆனால் ஜனநாயக அரசாங்கம் பெரிய பகுதிகளை பாதிக்கிறது, இருப்பினும் நிர்வாக இயந்திரம் உள்ளூர் தேவைகள் மற்றும் சூழ்நிலைகளை முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ள முடியாது. எனவே, அதிகாரப் பகிர்வும் இயந்திரங்களைப் பரவலாக்குவதும் அவசியம். அத்தகைய அதிகாரம் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். மேலும், அத்தகைய இயந்திரங்கள் உள்ளூர் பகுதியின் பிரபலமான பிரதிநிதிகளால் கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

இந்தியாவில் உள்ளூர் சுயாட்சியின் பரிணாமம்

'இந்தியா அதன் கிராமங்களில் வாழ்கிறது. இந்திய சுதந்திரம் அடிமட்டத்தில் இருந்து தொடங்க வேண்டும், இதனால் ஒவ்வொரு கிராமமும் ஒரு குடியரசாக அல்லது பஞ்சாயத்தாக மாறி, முழு

அதிகாரங்களை அனுபவிக்க வேண்டும். உண்மையான ஜனநாயகத்தை மையத்தில் அமர்ந்திருக்கும் இருபது பேர்களால் செயல்படுத்த முடியாது என்றும், ஒவ்வொரு கிராமத்தின் மக்களாலும் கீழிருந்து செயல்பட வேண்டும் என்றும் அவரது கருத்துக்கள் கூறுகின்றன. இந்தக் கனவுகளே இந்திய அரசியலமைப்பின் மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளில் பிரிவு 40 சேர்க்கப்படுவதற்குக் காரணமாக இருந்தன. கிராமப்புற இந்தியாவில் சமூக-பொருளாதார மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது. இந்த மாற்றத்தை சாத்தியமாக்கிய உள்ளூர் சுய-அரசாங்கத்தின் அடிமட்ட அலகுகள் பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்கள். உள்ளூர் அரசாங்கங்கள் மக்களுக்கு அருகாமையில் இருப்பதால் மட்டுமல்லாமல், வளங்களை சிறப்பாகப் பயன்படுத்த சிறந்த நிலையில் இருப்பதால் உள்ளூர் தேவைகளுக்கு சிறப்பாக பதிலளிக்க முடிகிறது. முந்தைய பிரிவில் குறிப்பிட்டுள்ளபடி, இந்தியாவில், பஞ்சாயத்து ராஜ் என்பது ஜனநாயக பரவலாக்கத்தின் நிறுவன வெளிப்பாடாகக் கருதப்படுகிறது. மக்களை அதிகாரப்படுத்தவும், தரை மட்டத்தில் முடிவெடுக்கும் செயல்முறைகளில் அவர்களை ஈடுபடுத்தவும் பஞ்சாயத்துகளுக்கு அதிகாரம் பரவலாக்கப்படுகிறது. பஞ்சாயத்து ராஜ் என்பது ஜனநாயக ரீதியாக பரவலாக்கல் முறையின் மற்றொரு பெயர். பஞ்சாயத்து ராஜ் என்பது ஜனநாயகத்தை உறுதிப்படுத்த உதவும் கருவியாகும். இது ஒரு

கிராமம்/பிராந்தியத்தின் சமூக-பொருளாதார நிலையை மாற்றும் திறன் கொண்ட கருவியாகும். நாட்டின் நிர்வாகத்தில் பெருமளவிலான பங்கேற்பின் மூலம் மட்டுமே ஒரு நாட்டில் ஜனநாயகத்தை உறுதி செய்ய முடியும். இந்திய அரசு 1993 இல் ஒரு புரட்சிகரமான நடவடிக்கையை எடுத்தது. இது பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களை அரசியலமைப்பின் ஒரு பகுதியாக மாற்றியது. பிரிட்டிஷ் ராஜ் வரை பண்டைய மற்றும் இடைக்கால காலங்களில் பஞ்சாயத்து ராஜ் பல அரசியல் மாற்றங்களையும் எழுச்சிகளையும் தாங்க முடிந்தது. காலனித்துவ நிர்வாகத்தைத் தொடர்ந்து, இந்த உள்ளூர் அமைப்புகளின் செயல்பாட்டு முறை வெகுவாக மாறியது.

பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பின் வரலாறு:

பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு முந்தைய காலம் ரிக் வேதம் மற்றும் பிற வேதங்களில், கிறிஸ்துவுக்கு 1000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இயற்றப்பட்ட 'பஞ்சாயத்து' என்ற சொல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்த வார்த்தை பஞ்சாயத்தின் ஐந்து உறுப்பினர்களைக் குறிக்கும் பஞ்ச் என்பதிலிருந்து பெறப்பட்டது. கிராம பஞ்சாயத்தின் இந்த ஐந்து உறுப்பினர்களும் பஞ்ச பரமேஸ்வர் அல்லது ஐந்து கடவுள்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். இந்த வார்த்தை பஞ்ச பஞ்சஸ்வானுஷ்டிதா என்பதன் வழித்தோன்றல் என்றும் கூறப்படுகிறது. நிலத்தை விநியோகித்தல், வருவாய் வசூலித்தல் மற்றும் சச்சரவுகளைத் தீர்ப்பதற்கு பஞ்சாயத்து பொறுப்பேற்றது. இந்திய நாகரிகம்

இருந்த காலத்திலிருந்தே பஞ்சாயத்து ராஜ் ஒரு நிறுவனமாக இருந்தது என்று சொல்வது தவறல்ல. பண்டைய காலங்களிலிருந்து, அது இருப்பது மட்டுமல்லாமல், இந்திய கிராமங்களில் நீதித்துறை மற்றும் சிவில் விவகாரங்களைக் கட்டுப்படுத்தி நிர்வகித்து வருகிறது. ரிக் வேதத்தைத் தவிர, மனுசம்ஹிதை, தர்ம சாஸ்திரங்கள், உபநிடதங்கள் மற்றும் ஜாதகங்கள் உள்ளூர் நிர்வாகத்தைப் பற்றி விரிவாகக் குறிப்பிடுகின்றன, எடுத்துக்காட்டாக, பஞ்சாயத்து நிர்வாக முறை மனுஸ்மிருதியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது, அதே நேரத்தில் சாந்திபர்வம் மகாபாரதத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கிராம சங்கங்கள் அல்லது கிராம சபைகள் பண்டைய வேதங்களிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இந்த கிராம சபைகள் கி.மு 400 இல் கௌடில்யரின் அர்த்தசாஸ்திரத்தில் விரிவாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த படைப்பு, எல்லாவற்றையும் கட்டுப்படுத்திய ஆத்யசஷன் அல்லது தலைவரின் மேற்பார்வையின் கீழ் அந்தக் காலகட்டத்தில் நிலவிய கிராம நிர்வாகத்தைப் பற்றிய விரிவான விவாதத்தை அளிக்கிறது. நிச்சயமாக, சாம்க்யகர் (கணக்காளர்), அனிகிட்சகர், (கால்நடை மருத்துவர்), ஜம்கர்மிகர் (கிராம கூரியர்) மற்றும் சிகிச்சைசகர் (மருத்துவர்) போன்ற பிற அதிகாரிகளால் அவர் ஆதரிக்கப்பட்டார். மாநிலக் கட்டணங்களை வசூலிப்பதும், குற்றவாளிகள்

மற்றும் குற்றவாளிகளின் செயல்களைக் கட்டுப்படுத்துவதும் கிராமத் தலைவரின் பொறுப்பாகும். வால்மீகியின் ராமாயணத்தில், கிராமக் கூட்டமைப்பு அல்லது கணபதம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது, இது அநேகமாக கிராமக் குடியரசுகளின் கூட்டமைப்பாக இருக்கலாம். இந்தியாவில், சுயராஜ்ய கிராம சமூகங்கள் இருந்தன, அவை முதன்மையாக விவசாயப் பொருளாதாரங்களாக இருந்தன, அவை பழங்காலத்திலிருந்தே இருந்தன. கிமு 200 ஆம் ஆண்டு ரிக் வேதம் கூட வேத காலத்தில் நிர்வாகத்தின் அடிப்படை அலகு கிராமம் என்று குறிப்பிடுகிறது. ஆரம்பகால வேத அரசியலின் மிக முக்கியமான அம்சங்களாக சபை மற்றும் சமிதி இருந்தன.

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கீழ் பஞ்சாயத்து ராஜ்

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கீழ், பஞ்சாயத்துகள் படிப்படியாக தங்கள் சுயராஜ்யத் தன்மையை இழக்கத் தொடங்கின, மேலும் அரசின் அதிகாரம் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்களின் நேரடி கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டிருந்தது. புதிய நீதித்துறை அமைப்பில், கிராமத்தில் எழும் சர்ச்சைகள் கிராமத்திற்கு வெளியே உள்ள நீதிமன்றங்களுக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டன. கட்டுமானம், நிவாரணப் பணிகள், நீர்ப்பாசனப் பணிகளைப் பராமரித்தல் மற்றும் பள்ளிகளுக்கு மானிய உதவி வழங்குதல் போன்ற சிறப்புத் திட்டங்கள் அவற்றின் கீழ் உள்ள மாநிலத்தால் செயல்படுத்தப்பட்டன.

எனவே, பஞ்சாயத்தின் பழங்கால செயல்பாடுகள் வெளிப்புற நிறுவனங்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டன. வர்த்தகம் செய்வதை முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டு ஆங்கிலேயர்கள் இந்திய மண்ணுக்கு வந்தனர். அவர்களுக்கு நிர்வாகம் மற்றும் வளர்ச்சியுடன் அதிக தொடர்பு இல்லை. அவர்களின் முதல் முன்னுரிமை உள்ளூர் அரசாங்கம் அவர்களின் முதல் முன்னுரிமை அல்ல, இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி வருவதற்கு முன்பு, உள்ளூர் மற்றும் கிராமப்புற குடியரசு வளர்ந்து செழித்து வளர்ந்தது. இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ராஜ் தோன்றியவுடன், பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனம் முன்பு இருந்த பங்கை நிறுத்தியது. பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் போது பிரதிநிதித்துவ நிறுவனமாக உள்ளூர் சுயராஜ்யம் உருவானது என்பது உண்மைதான். ஆரம்பத்தில், பரிந்துரைக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்ட உள்ளூர் அமைப்புகளை உருவாக்குவதில் மட்டுமே ஆங்கிலேயர்கள் ஆர்வம் காட்டினர். இந்த அமைப்புகள் வர்த்தக மையங்களைச் சுற்றி கட்டப்பட்டன. 1687 ஆம் ஆண்டில், பிரிட்டிஷ் நகர சபை மாதிரியை அடிப்படையாகக் கொண்டு சென்னையில் (மெட்ராஸ்) ஒரு நகராட்சி நிறுவனம் உருவாக்கப்பட்டது. இந்த அமைப்பு கிட்ட அரங்குகள் மற்றும் பள்ளிகளைக் கட்டுவதற்கு வரி விதிக்கும் அதிகாரத்தைக் கொண்டிருந்தது. காலப்போக்கில், இதே போன்ற அமைப்புகள் பிற முக்கிய நகரங்களிலும் தோன்றின, மேலும் ஆங்கிலேயர்கள் தங்கள் வரிவிதிப்பு

அதிகாரத்தை விரிவுபடுத்த உதவும் ஒரு மாதிரி பரவியது. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட எந்த கூறுகளும் இல்லாமல் இந்த மாதிரி தொடர்ந்து பரிந்துரைக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருந்தது. 1857 ஆம் ஆண்டு முதல் சுதந்திரப் போருக்குப் பிறகு, உள்ளூர் சுயராஜ்யம் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திடமிருந்து கூடுதல் கவனத்தைப் பெற்றது, மேலும் பல மாநிலங்களில் நிலம், கல்வி, வருவாய் மற்றும் சாலைகள் மீது வரி விதிக்க சில அதிகாரங்களுடன் மாவட்ட நிதிகள் அமைக்கப்பட்டன. அவற்றுடன், மாவட்ட மற்றும் தாலுகா உள்ளூர் நிதிக் குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டன, விதி என்னவென்றால், நிதி சிறியதாக இருந்தது, மேலும் கிராமம் மாவட்டக் குழுவால் அரிதாகவே தொடப்பட்டது.

1870 ஆம் ஆண்டு மேயோ தீர்மானம்

1869 முதல் 1872 வரை இந்தியாவின் அப்போதைய வைஸ்ராயாக இருந்த லார்ட் மேயோ, நிர்வாகத்தில் செயல்திறனைக் கொண்டுவர அதிகாரங்களைப் பரவலாக்குவது அவசியம் என்று உணர்ந்தார். 1870 ஆம் ஆண்டில், நகர்ப்புற நகராட்சிகளில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளின் முறையை அவர் தொடங்கினார். பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கீழ் 1870 ஆம் ஆண்டு மேயோவின் பிரபுவின் தீர்மானம், உள்ளூர் சுய-அரசாங்கத்தின்

பரிணாம வளர்ச்சியின் வரலாற்றில் ஒரு பெரிய படியாகக் கருதப்படுகிறது. இது மாகாணங்கள் மற்றும் மாகாணங்களில் ஆட்சி செய்யும் அரசாங்கங்களின் அதிகாரங்களையும் பொறுப்புகளையும் விரிவுபடுத்துவதையும் அதிகரிப்பதையும் நோக்கமாகக் கொண்டது. உள்ளூர் பொதுப்பணிகள், சுகாதாரம், சுகாதார சேவைகள் மற்றும் கல்வி ஆகியவை உள்ளூர் சுய-அரசுகளிடமிருந்தும் அவர்களிடமிருந்தும் அதிக கவனத்தைப் பெறுவதற்கான வாய்ப்பைப் பெற்றன. 1857 ஆம் ஆண்டு கிளர்ச்சி ஆங்கிலேயர்களின் நிதியை அதிக அழுத்தத்திற்கு உள்ளாக்கியது, மேலும் உள்ளூர் வரிவிதிப்பு மூலம் உள்ளூர் சேவைக்கு நிதியளிப்பது அவசியமாக இருந்தது.

1870 ஆம் ஆண்டு வங்காள செளகிதார் சட்டம்

1870 ஆம் ஆண்டு வங்காள செளகிதார் சட்டம், வங்காளத்தில் கிராம பஞ்சாயத்து அமைப்பின் பழமையான பாரம்பரியத்தை மீண்டும் அறிமுகப்படுத்தும் ஒரு முயற்சியாகும். செளகிதார் சட்டம், பஞ்சாயத்துகளை அமைப்பதற்கான அதிகாரத்தை மாவட்ட நீதிபதிகளுக்கு வழங்கியது. இது கிராமங்களில் வசிப்பவர்களாக நியமிக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருந்தது, மேலும் இந்த வேலையைச் செய்யும்படி பணியமர்த்தப்பட்ட செளகிதார்களுக்கு (காவலாளிகள்) பணம் செலுத்துவதற்காக வரி வசூலிப்பது அவர்களின் பணியாக இருந்தது.

ரிப்பன் தீர்மானம் (1882)

1882 ஆம் ஆண்டு அவர் நிறைவேற்றிய தீர்மானத்தின் காரணமாக, இந்தியாவில் உள்ளூர் சுயாட்சியின் தந்தையாக லார்ட் ரிப்பன் கருதப்படுகிறார். லார்ட் மேயோவின் நோக்கத்தை அவர் செயல்பாட்டிற்கு மாற்றினார். உள்ளூர் மக்களின் அடித்தள மட்டத்தில் நிர்வாக செயல்திறன் மற்றும் அரசியல் கல்வி ஆகிய இரண்டிற்கும் அவர் முக்கியத்துவம் அளித்தார். ரிப்பன் தீர்மானம், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அதிகாரபூர்வமற்ற உறுப்பினர்களில் பெரும்பான்மையினருக்கும் உள்ளூர் வாரியத்திற்கு அதிகாரபூர்வமற்ற தலைவருக்கும் வழங்கும் நகரங்களில் கவனம் செலுத்தியது. காலனித்துவ நிர்வாகிகளால் இது எதிர்க்கப்பட்டது. உள்ளூர் அரசாங்கத்தின் வளர்ச்சியில் லார்ட் ரிப்பனின் பங்களிப்பு மிகச் சிறந்தது. உள்ளூர் வாரியங்கள், அதிக அளவிலான செயல்திறனை உறுதி செய்வதற்காக, அவரது உள்ளூர் சுய-அரசு திட்டத்தின் கீழ் சிறிய அலகுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டன. மக்கள் பங்கேற்பை உறுதி செய்வதை நோக்கமாகக் கொண்ட ஒரு தேர்தல் முறையை அவர் தொடங்கினார், இது உள்ளூர் வாரியங்களுக்கும் பொருந்தும். 18 மே, 1882 அன்று வெளியிடப்பட்ட அரசாங்கத் தீர்மானம், உள்ளூர் அரசாங்கங்களின் கட்டமைப்பு பரிணாம வளர்ச்சியில் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது.

உள்ளூர் வாரியங்களுக்கான விதிகள் அதில் இருந்தன, இதில் அதிகாரப்பூர்வமற்ற தலைவர் தலைமையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அதிகாரப்பூர்வமற்ற உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மையினர் உள்ளனர். லார்ட் ரிப்பனின் தீர்மானம் நாட்டில் உள்ளூர் ஜனநாயகத்தின் மேக்னா கார்ட்டா என்று கூறப்பட்டது. இந்தத் தீர்மானம், மூன்றில் இரண்டு உறுப்பினர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளாக இருக்கும் கிராமப்புற உள்ளூர் வாரியங்களை நிறுவ முன்மொழியப்பட்டது. நகர்ப்புற நகராட்சிகளிலும் சுய-அரசு என்ற கருத்தை அவர் அறிமுகப்படுத்தினார். எனவே, அவர் நகர்ப்புற உள்ளூர் அரசாங்கத்தின் நிறுவனத் தந்தையாகவும் கருதப்படுகிறார். ரிப்பனின் தீர்மானத்திற்குப் பிறகு, தொடர்ச்சியான குழுக்கள், ஆணையங்கள் மற்றும் சட்டங்கள் இருந்தன. 1909 இல் அமைக்கப்பட்ட அதிகாரப் பரவலாக்கம் குறித்த ராயல் கமிஷன், ரிப்பனின் தீர்மானத்தின் சில கொள்கைகளை விரிவுபடுத்தியது, ஆனால் இது செயல்படுத்தப்படவில்லை. உள்ளூர் சுய-அரசு நிறுவனங்களின் வளர்ச்சியில் ரிப்பனின் திட்டம் பெரிதும் உதவவில்லை.

1919 ஆம் ஆண்டு மாண்டேக்-செல்ம்ஸ்ஃபோர்டு சீர்திருத்தங்கள்

1919 ஆம் ஆண்டு மாண்டேக்-செல்ம்ஸ்ஃபோர்டு சீர்திருத்தங்கள்

நிறைவேற்றப்பட்டன. இந்த சீர்திருத்தம் உள்ளூர் அரசாங்கத்தின்

விஷயத்தை மாகாணங்களின் களத்திற்கு மாற்றியது. முடிந்தவரை உள்ளூர் அமைப்புகளில் முழுமையான கட்டுப்பாடு இருக்க வேண்டும் என்றும் சீர்திருத்தம் பரிந்துரைத்தது. 1925 ஆம் ஆண்டு வாக்கில், எட்டு மாகாணங்களில் பஞ்சாயத்துகள் இருந்தன, ஆனால் அவற்றில் சிறப்பாகச் செயல்படும் ஒரு சில கிராமங்கள் மட்டுமே இருந்தன. இது நிறைய நிறுவன மற்றும் நிதி கட்டுப்பாடுகளுக்கு வழிவகுத்தது, இதன் காரணமாக, பஞ்சாயத்துகளின் ஜனநாயகமயமாக்கலைப் பொறுத்தவரை சீர்திருத்தம் சிறந்த முடிவுகளைத் தர முடியவில்லை.

சி. இ. எச். ஹோப்ஹவுஸ் தலைமையிலான ராயல் அதிகாரப் பரவல் ஆணையம், மாவட்ட மட்டத்திற்குப் பதிலாக கிராமப்புற கிராம மட்டத்தில் உள்ளூர் சுயராஜ்யத்தைத் தொடங்குவதன் மூலம் பஞ்சாயத்துகளின் பழைய கலாச்சாரத்தை மீண்டும் கொண்டுவர முயன்றது. மற்றவர்களைச் சார்ந்து இல்லாமல் தங்கள் கடமைகளைச் செய்ய பஞ்சாயத்துகளுக்கு சில அதிகாரங்களை வழங்க ஆணையம் பரிந்துரைத்தது. கிராம குளங்கள் மீதான கட்டுப்பாடு, கிராமங்களில் சுகாதாரம் மற்றும் பள்ளிகளின் மேலாண்மை போன்ற சில பாத்திரங்கள் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. இதற்காக சில நிதிகளையும் இது வழங்கியது. மாண்டேக்-செல்ம்ஸ்ஃபோர்டு சீர்திருத்தங்களுக்குப் பிறகு பல மாகாணங்களில் கிராம பஞ்சாயத்துகள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. 1925 வாக்கில், சுமார் எட்டு

மாகாணங்கள் ஏற்கனவே பஞ்சாயத்து சட்டங்களை இயற்றியிருந்தன. 1926 வாக்கில், பஞ்சாயத்து சட்டங்களையும் இயற்றிய ஆறு பூர்வீக மாநிலங்கள் இருந்தன. இரட்டை ஆட்சி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதன் மூலம், அமைச்சர்கள் உள்ளூர் அரசாங்கத்தின் வளர்ச்சிக்கு சிறிதளவு பங்களித்தனர். 1927 ஆம் ஆண்டில், உள்ளூர் சுயாட்சியின் செயல்பாட்டை ஆராயும் பணி சைமன் கமிஷனுக்கு வழங்கப்பட்டது. இது அமைப்பில் சில முன்னேற்றங்களையும் பரிந்துரைத்தது. சராசரி மாவட்டத்தின் மிகப்பெரிய அளவு, வாக்காளர்களிடையே நல்லெண்ணம் இல்லாமை, நிதி பற்றாக்குறை மற்றும் மாகாண அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாடு இல்லாமை போன்ற பல குறைபாடுகள் சுட்டிக்காட்டப்பட்டன.

இந்திய அரசு சட்டம் (1935)

பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் பஞ்சாயத்துகளின் பரிணாம வளர்ச்சியில் இந்திய அரசு சட்டம் குறிப்பிடத்தக்க பங்கைக் கொண்டிருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. அனைத்து மாகாணங்களும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசாங்கங்களைக் கொண்டிருந்தன. எனவே, கிராம பஞ்சாயத்துகள் உட்பட உள்ளூர் சுய-அரசு நிறுவனங்களின் ஜனநாயகமயமாக்கலை ஊக்குவிக்கும் சட்டங்களை அமல்படுத்த அவர்கள் கடமைப்பட்டிருப்பது இயல்பானது. 1939 ஆம் ஆண்டு இரண்டாம் உலகப் போர் பிரகடனத்தைத் தொடர்ந்து காங்கிரஸால் ஆளப்பட்ட மாகாணங்களில்

பிரபலமான அரசாங்கம் தங்கள் பதவியை கைவிட்டாலும், ஆகஸ்ட் 1947 வரை, இந்தியா இறுதியாக சுதந்திரம் அடையும் வரை உள்ளூர் அரசாங்க நிறுவனங்கள் தொடர்ந்து சக்திவாய்ந்ததாகவே இருந்தன. பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் கிராம சுயாட்சியில் சிறிதும் ஆர்வம் காட்டவில்லை. இருப்பினும், அவர்கள் நாட்டை தொடர்ந்து ஆள விரும்பியதால் அதைக் கொண்டுவர வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. கூடுதலாக, அது அதன் நிதித் தேவைகளை பூர்த்தி செய்ய வேண்டியிருந்தது. ஆங்கிலேயர்கள் வரும் வரை இந்திய கிராமப்புற குடியரசு செழித்து வளர்ந்தது, ஆனால் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் போது பிரபலத்தை இழந்தது. 'தன்னிறைவு' கிராமங்களின் பஞ்சாயத்துகள் நிறுத்தப்பட்டு, விரைவில் முறையாக அமைக்கப்பட்ட கிராம நிர்வாக நிறுவனங்களுக்கு வழிவகுத்தன. பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் மிகவும் மையப்படுத்தப்பட்ட அமைப்பில், கிராம சுயாட்சி பின்தங்கியது. 1937 ஆம் ஆண்டில், சில பிரபலமான அமைச்சகங்கள் உருவாக்கப்பட்டன, அவை உண்மையிலேயே மக்களின் பிரதிநிதிகளாக இருக்கும் உள்ளாட்சி அமைப்புகளை உருவாக்குவதற்கான சட்டத்தை இயற்றின. துரதிர்ஷ்டவசமாக, 1939 இல் இரண்டாம் உலகப் போர் வெடித்தவுடன் அவர்கள் ராஜினாமா செய்ய முடிவு செய்தனர். 1939 முதல் 1946 வரை,

மாகாணங்கள் ஒருவரால் - ஆளுநரால் - ஆளப்பட்டன. இறுதியாக 1947

இல் இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றது.

சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு பஞ்சாயத்து ராஜ்

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்களின் நோக்கம் ஜனநாயகத்தை பரவலாக்குவது அல்ல, காலனித்துவ நிர்வாகத்தை எளிதாக்குவதாகும்.

சுதந்திர இயக்கம் கிராம சுயராஜ்யத்தை விட நாட்டிற்கான சுயராஜ்யத்தில் அதிக அக்கறை கொண்டிருந்தது. மகாத்மா காந்தி, கிராம சுயராஜ்யத்தை

பெரிதும் ஆதரித்தார், ஆனால் அனைத்து தலைவர்களும் ஒரே மாதிரியான

கண்ணோட்டத்தைக் கொண்டிருக்கவில்லை. உதாரணமாக, இந்திய

அரசியலமைப்பை உருவாக்குவதில் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பைச் செய்த

டாக்டர் அம்பேத்கர், 'கிராமம் என்பது உள்ளூர்வாதத்தின் ஒரு மடு,

அறியாமை, குறுகிய மனப்பான்மை மற்றும் வகுப்புவாதத்தின் குகை' என்று

குறிப்பிட்டார். மேலும் அவர் கூறினார்: 'வரைவு அரசியலமைப்பு

கிராமத்தை நிராகரித்து, தனிநபரை அதன் அலகாக ஏற்றுக்கொண்டதில்

நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.' எனவே, ஜனவரி 26, 1950 அன்று

அரசியலமைப்பு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டபோது, பஞ்சாயத்து ராஜ்

நிறுவனங்கள் பிரிவு 40 இன் கீழ் மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல்

கோட்பாடுகளின் கீழ் வைக்கப்பட்டன. அந்தக் கட்டுரை கூறுகிறது: 'கிராம பஞ்சாயத்துகளை ஒழுங்கமைக்க அரசு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும், மேலும் அவை உள்ளூர் சுய-அரசாங்கத்தின் அலகுகளாகச் செயல்படத் தேவையான அதிகாரங்களையும் அதிகாரத்தையும் அவற்றுக்கு வழங்க வேண்டும்.' நன்கு அறியப்பட்டபடி, வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளை நீதிமன்றத்தில் செயல்படுத்த முடியாது. எனவே, பஞ்சாயத்து ராஜ் வளர்ச்சியை அது வளர்க்கும் என்று மட்டுமே அரசிடமிருந்து எதிர்பார்க்கப்பட்டது. பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களின் இந்த அரசியலமைப்பு பலவீனம் நான்கு தசாப்தங்களுக்கும் மேலாக அங்கு நீடித்தது. இதன் காரணமாக அரசியலமைப்பின் 73வது திருத்தம் நீக்கப்பட வேண்டியிருந்தது. இந்த நான்கு தசாப்தங்களில், பஞ்சாயத்துகளை வலுப்படுத்துவதற்கான பரிந்துரைகளை வழங்குவதற்காக பல குழுக்கள் வெவ்வேறு காலங்களில் அமைக்கப்பட்டன. இந்தக் குழுக்களில் சில சுருக்கமாக கீழே விவாதிக்கப்பட்டுள்ளன.

பல்வந்த ராய் மேத்தா குழு (1957)

சமூக மேம்பாட்டுத் திட்டங்கள் மற்றும் தேசிய விரிவாக்க சேவையை ஆய்வு செய்து பரிந்துரைகளை வழங்குவதற்காக பல்வந்த ராய் மேத்தா குழு அமைக்கப்பட்டது. சமூக மேம்பாட்டுத் திட்டத்தின் வெற்றிக்காக

முடிவெடுப்பது, திட்டமிடுவது மற்றும் செயல்படுத்தும் செயல்முறைகளில் சமூகத்தின் ஈடுபாட்டை குழு கடுமையாக பரிந்துரைத்தது. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உள்ளாட்சி அமைப்புகளை விரைவாக நிறுவுதல் மற்றும் அவற்றுக்கு தேவையான வளங்கள், அதிகாரம் மற்றும் அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்தளித்தல் ஆகியவை குழுவின் சில முக்கியமான பரிந்துரைகளாகும்; பரவலாக்கத்தின் அடிப்படை அலகு தொகுதி/சமிதி; கிராம பஞ்சாயத்துகளிலிருந்து மறைமுகத் தேர்தல்கள் மூலம் ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு இந்த அமைப்பு அமைக்கப்பட வேண்டும்; உயர் மட்ட அமைப்பான ஜில்லா பரிஷத் ஒரு ஆலோசனை அமைப்பாக மட்டுமே இருக்க வேண்டும். உள்ளூர் அளவிலான அமைப்புகளுடன் அதிகாரத்தையும் வளத்தையும் பகிர்ந்து கொள்வதற்கு அரசியல்வாதிகள் மற்றும் நிர்வாகிகளிடமிருந்து எதிர்ப்பும், உள்ளூர் வலுவான மக்களால் உள்ளூர் அரசியலில் ஆதிக்கம் செலுத்தப்படுவதற்கும் இந்தியாவில் பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பு எதிர்பார்த்த முடிவுகளை அடைய முடியவில்லை. சந்தானம் குழு (1963) பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களின் நிதியுதவியைக் காண சந்தானம் குழு அமைக்கப்பட்டது. நில வருவாய் மற்றும் வீட்டு வரிகள் போன்ற வரிகளை விதிக்க பஞ்சாயத்துகளுக்கு அதிகாரம் இருக்க வேண்டும்; மாநில அளவில் உள்ள அனைத்து மானியங்களும் திரட்டப்பட்டு ஒருங்கிணைந்த வடிவத்தில் பஞ்சாயத்து ராஜ்

நிறுவனங்களுக்கு அனுப்பப்பட வேண்டும்; பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களின் நிதித் தேவைகளைக் கவனித்துக் கொள்ள பஞ்சாயத்து ராஜ் நிதிக் கழகம் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்பது குழுவின் சில பரிந்துரைகள் தற்போது மாநில நிதி ஆணையங்களால் பரிசீலிக்கப்படுகின்றன.

அசோக் மேத்தா குழு (1978)

1977 ஆம் ஆண்டு ஜனதா கட்சி அரசாங்கம் ஆட்சிக்கு வந்தபோது அசோக் மேத்தா குழு அமைக்கப்பட்டது. பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களை வலுப்படுத்த உதவும் நடவடிக்கைகளை பரிந்துரைக்க இது அமைக்கப்பட்டது. குழு சில முக்கியமான பரிந்துரைகளை வழங்கியது. திட்டமிடல், ஒருங்கிணைப்பு, வள ஒதுக்கீடு ஆகியவற்றிற்கு மாவட்டம் ஒரு சாத்தியமான நிர்வாக அலகாகும், கிடைக்கக்கூடிய தொழில்நுட்ப நிபுணத்துவத்துடன். எனவே, மண்டல் பஞ்சாயத்து கீழேயும், ஜில்லா பரிஷத் மேலேயும் இரண்டு அடுக்கு அமைப்பு விரும்பத்தக்கது. பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களுக்கு நான்கு ஆண்டு பதவிக்காலம் இருக்க வேண்டும், அரசியல் கட்சிகள் தேர்தல்களில் பங்கேற்க வேண்டும். செயல்பாட்டு மற்றும் நிதி அதிகாரப் பகிர்வும் இருக்க வேண்டும். பஞ்சாயத்து ராஜ் அரசியலமைப்பு பாதுகாப்பு மற்றும் அனைத்து மட்டங்களிலும் அதிகாரத்தை மேலும் பரவலாக்க குழு பரிந்துரைத்தது.

ஜி.வி.கே. ராவ் குழு (1985)

பஞ்சாயத்துகளின் பல்வேறு அம்சங்களை ஆராய ஜி.வி.கே. ராவ் குழு அமைக்கப்பட்டது. பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்கள் செயல்படுத்தப்பட்டு தேவையான அனைத்து ஆதரவையும் வழங்க வேண்டும் என்பதே அதன் பரிந்துரைகள்; மாவட்ட மட்டத்திலும் அதற்குக் கீழும் உள்ள பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களுக்கு கிராமப்புற மேம்பாட்டுத் திட்டங்களைத் திட்டமிடுதல், செயல்படுத்துதல் மற்றும் கண்காணித்தல் ஆகிய பணிகளை வழங்க வேண்டும்; மேலும் கிராமப்புற மேம்பாட்டு செயல்பாட்டில் தொகுதி முக்கிய மட்டமாக இருக்க வேண்டும்.

எல்.எம். சிங்வி குழு (1986)

எல்.எம். சிங்வி குழுவின் இரண்டு மிக முக்கியமான பரிந்துரைகள், அரசியலமைப்பில் ஒரு புதிய அத்தியாயத்தைச் சேர்ப்பதன் மூலம் உள்ளூர் சுயாட்சி அரசியலமைப்பு ரீதியாக அங்கீகரிக்கப்பட்டு, பாதுகாக்கப்பட்டு, பாதுகாக்கப்பட வேண்டும்; பஞ்சாயத்து தேர்தல்களில் அரசியல் கட்சிகள் ஈடுபடக்கூடாது என்பதாகும். இந்தப் பரிந்துரைகளுக்கு பல்வேறு திசைகளிலிருந்து பெரும் எதிர்ப்பு எழுந்தாலும், இறுதியாக பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களை அரசியலமைப்பு நிறுவனங்களாக மாற்ற அரசியலமைப்புச் சட்டம் திருத்தப்பட்டது. பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பை

வலுப்படுத்துவது சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய இந்திய அரசாங்கத்தின் பொறுப்பாகும். ஜனநாயகம் வலுவாக இருக்க கிராம பஞ்சாயத்துகள் அதிகாரம் பெறுவதை உறுதி செய்வது அரசாங்கத்திற்கு முக்கியமானது. கிராம சுயராஜ்யத்தை ஆதரித்த மகாத்மா காந்தி அனைவரும் கிராமப்புற மக்களின் கைகளில் அதிகாரத்தை வழங்குவதை ஆதரித்தார். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பஞ்சாயத்துகள் மூலம் தங்களைத் தாங்களே ஆளக்கூடிய வகையில் கிராமங்கள் தன்னிறைவு பெற வேண்டும் என்று அவர் உணர்ந்தார். இருப்பினும், ஆச்சரியப்படும் விதமாக, 1948 இல் உருவாக்கப்பட்ட அரசியலமைப்பு வரைவில் பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களுக்கான எந்த ஏற்பாடும் இல்லை, இது காந்திஜியிடமிருந்து நிறைய விமர்சனங்களைப் பெற்றது. அவர் உடனடியாக திருத்தம் செய்யக் கோரினார், விரைவில், மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளில் பஞ்சாயத்தும் சேர்க்கப்பட்டது.

73வது திருத்தச் சட்டம், 1992 அப்போதைய இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி, உள்ளூர் அரசாங்கத்திற்கான 64வது திருத்த மசோதாவை 1989 மே 15 அன்று அறிமுகப்படுத்தினார். இருப்பினும், அது எதிர்பார்த்த ஆதரவைப் பெறவில்லை. செப்டம்பர் 1990 இல் மசோதாவை நிறைவேற்ற அவர் மீண்டும் முயன்றார். இருப்பினும், இந்த இரண்டாவது முயற்சியில்,

மசோதா பரிசீலிக்கப்படவில்லை. செப்டம்பர் 1991 இல், பிரதமர் பி.வி.

நரசிம்ம ராவ் தலைமையிலான காங்கிரஸ் அரசாங்கத்தால் மீண்டும்

பஞ்சாயத்து ராஜ் குறித்த மசோதா அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இது 1992

இல் 73வது திருத்தச் சட்டமாக சிறிய மாற்றங்களுடன் நிறைவேற்றப்பட்டு

ஏப்ரல் 24, 1993 அன்று அமல்படுத்தப்பட்டது.

சட்டத்தின் முக்கிய அம்சங்கள்

73வது திருத்தச் சட்டம் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் கிராம சபையை

நிறுவுவதற்கான ஏற்பாடுகளைக் கொண்டிருந்தது. இது பஞ்சாயத்து

பகுதியில் வாக்காளர்களாகப் பதிவுசெய்யப்பட்ட அனைத்து

உறுப்பினர்களையும் கொண்ட ஒரு அமைப்பாக இருக்கும். இது கிராமம்,

இடைநிலை மற்றும் மாவட்ட மட்டங்களில் பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்புக்கு

மூன்று அடுக்கு வடிவத்தை அளித்தது. 20 லட்சத்திற்கும் குறைவான மக்கள்

தொகை கொண்ட சிறிய மாநிலங்களுக்கு இடைநிலை அளவிலான

பஞ்சாயத்து இருப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. மூன்று மட்டங்களிலும்

உள்ள பஞ்சாயத்துகளில் உள்ள இடங்கள் நேரடித் தேர்தல் மூலம்

நிரப்பப்படும். கூடுதலாக, கிராம பஞ்சாயத்தின் தலைவரை இடைநிலை

மட்டத்தில் பஞ்சாயத்தில் உறுப்பினராக்கலாம். எம்.பி.க்கள்,

எம்.எல்.ஏ.க்கள் மற்றும் எம்.எல்.சி.க்கள் இடைநிலை மற்றும் மாவட்ட மட்டத்தில் பஞ்சாயத்து உறுப்பினராகவும் இருக்கலாம்.

அதிகாரப் பரவலாக்கத்திற்கான 73வது திருத்தம்

73வது திருத்தம் இந்தியாவில் அதிகாரப் பரவலாக்கத்திற்கு சாதகமான நிலைமைகளை உருவாக்கியது. சீர்திருத்தங்கள் எந்த அளவிற்கு செயல்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பது குறித்து சில கருத்து வேறுபாடுகள் இருந்தாலும், இந்த வகுப்பினுள் பொதுவான ஒருமித்த கருத்து என்னவென்றால், 73வது திருத்தம் இந்திய பரவலாக்கத்திற்கு ஒரு நேர்மறையான படியாகும், மேலும் வெற்றிகரமான அதிகாரப் பகிர்வைத் தடுக்கும் ஒரே காரணி 73வது திருத்தத்தின் விதிமுறைகள் மற்றும் நிபந்தனைகளை முழுமையாக செயல்படுத்தத் தவறியதுதான். இரண்டாவது பிரிவு பொதுவாக பரவலாக்கலுக்கும் குறிப்பாக 73வது திருத்தத்திற்கும் இன்னும் கடுமையான விமர்சனத்தை ஏற்படுத்துகிறது. இந்த இரண்டாவது வகுப்பின் மையக் கருத்து என்னவென்றால், 1993 இல் நடைமுறைக்கு வந்த சீர்திருத்தங்கள் பெரும்பாலும் ஒப்பனைக்குரியவை, மேலும் கிராமப்புறங்களில் அதிகாரம் மற்றும் வளங்களின் இறுதி விநியோகம் சாதி, மதம், வர்க்கம், பாலினம் மற்றும் பிற கிராமப்புற ஆதிக்கத்தால்

உருவாக்கப்பட்ட சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளின் முன்பிருந்த வடிவத்தைச் சார்ந்துள்ளது.

நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் பரிணாமம்

முந்தைய பகுதியில் குறிப்பிட்டுள்ளபடி, உள்ளூர் அரசாங்கத்தை அறிமுகப்படுத்துவது ஆங்கிலேயர்களின் நலன்களால் தூண்டப்பட்டது. அவர்கள் முதலில் அதை மத்திய மற்றும் மாகாண நிதிகளை எளிதாக்குவதற்கும், அதன் மூலம் ஏகாதிபத்திய தேவைகளை பூர்த்தி செய்வதற்கும் ஒரு கருவியாகக் கண்டனர். முதன்முதலில் 1687 இல் சென்னையில் ஒரு நகராட்சி நிறுவனம் அமைக்கப்பட்டது. அது அந்தக் காலத்தில் நிலவிய பிரிட்டிஷ் உள்ளூர் நிறுவனங்களின் மாதிரியை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அதன் முக்கிய நோக்கம் வெவ்வேறு வரிகளை விதிப்பதாகும். மகேஸ்வரியின் கூற்றுப்படி, 'கிழக்கிந்திய நிறுவனம், மக்கள் தங்கள் சர்வாதிகார சக்தியால் திரட்டப்பட்ட ஆறு பென்ஸ்களை விட, பொது நலனுக்காக ஐந்து ஷில்லிங் செலுத்துவார்கள், அவர்களால் வரி விதிக்கப்படுவார்கள் என்று கிழக்கிந்திய நிறுவனம் நம்பியதால் நகராட்சி நிறுவனம் அமைக்கப்பட்டது' (ஐபி: 14). 1726 ஆம் ஆண்டில், அதிகப்படியான வரிவிதிப்புக்கு உள்ளூர் மக்களின் எதிர்ப்பு காரணமாக, சென்னையில் உள்ள நகராட்சி நிறுவனம் மேயர்

நீதிமன்றத்தால் மாற்றப்பட்டது. இது அதன் நிர்வாகப் பங்கைக் குறைத்து, அதன் நீதித்துறை அதிகாரங்களை அதிகரித்தது. அந்த நேரத்தில் சென்னை ஆளுநராக இருந்த சர் ஜோசியா சைல்டின் விடாமுயற்சி, ஆங்கில ஆட்சி முறையின் அடிப்படையில் ஒரு நகராட்சி அரசாங்கத்தை நிறுவ வழிவகுத்தது. அந்த நகரத்தின் பாதுகாப்பு தொடர்பான கடினமான பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்காக இது உருவாக்கப்பட்டது. இதன் விளைவுகள் என்னவென்றால், 1687 ஆம் ஆண்டில், கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்கு ஒரு சாசனம் மூலம் சென்னையில் ஒரு மாநகராட்சி மற்றும் மேயர் நீதிமன்றத்தை நிறுவ அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது. இந்த அதிகாரம் இங்கிலாந்து மன்னர் இரண்டாம் ஜேம்ஸால் கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்கு வழங்கப்பட்டது. இந்த புதிய சிவில் அரசாங்கத்தை நிறுவுவது மேயர், ஆல்டர்மேன் மற்றும் பர்கெஸ்ஸின் முழுமையான ஆதரவுடன் நடந்தது, அவர்கள் கூட்டம் மற்றும் நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பயன்படுத்த ஒரு கட்டிடம், சிறைச்சாலை மற்றும் அதன் ஊழியர்களுக்கான வீடுகள் கொண்ட பள்ளி ஆகியவற்றைக் கட்டுவதற்கு வரி விதிக்க அதிகாரம் பெற்றிருந்தனர். இந்த வரிகள் பொது பயன்பாடு மற்றும் குடிமை சேவைகளின் பிற பணிகளை மேம்படுத்துவதற்கும், ஆசிரியர்கள் உட்பட நகராட்சி ஊழியர்களுக்கு சம்பளம் வழங்குவதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டன. மேயரும் ஆல்டர்மேன்களும் சிவில் மற்றும் குற்றவியல் வழக்குகளை

விசாரிப்பதற்கான ஒரு நீதிமன்றத்தை அறிமுகப்படுத்தினர். நகராட்சி நடவடிக்கைகளின் கவர்ச்சிகரமான பண்புகள் லண்டனில் உள்ளதைப் போலவே இருந்தன, மேலும் குறிப்பிடத்தக்க சந்தர்ப்பங்களில், மேயர் தன்னுடன் இரண்டு வெள்ளி தண்டுகள், ஒரு அடுக்கு தங்கம் ஆகியவற்றை அலங்காரத்திற்காக எடுத்துச் செல்வார், இது மூன்றரை அடிக்கு மேல் இல்லை. அவரும் ஆல்டர்மேன்களும் அணிந்திருந்த அங்கிகளில் கருஞ்சிவப்பு நிற செர்ஜ் கவுன்கள் இருந்தன. பல்வேறு வகையான அலங்கார டிரிங்கெட்டுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட விலையுயர்ந்த அலங்கரிக்கப்பட்ட குதிரைகளில் அவர்கள் பயணம் செய்தனர். இருப்பினும், சூழ்நிலை மற்றும் சந்தர்ப்பத்துடன் தொடர்புடைய அனைத்து ஆடம்பரங்களும் இருந்தபோதிலும், விதிக்கப்பட்ட நேரடி வரிகளுக்கு மக்களிடமிருந்து கடுமையான எதிர்ப்பு இருந்தது. எனவே, தொடர்புடைய மேம்பாட்டுப் பணிகளை மேற்கொள்வதற்கான நிதியை உருவாக்குவதற்கு வரிகளை விதிக்க மேயர் அனுமதி வழங்கும் வரை புதிய மாநகராட்சி தொடர்பான பணிகளை மேற்கொள்ள முடியவில்லை. இதைத் தொடர்ந்து, 1796 ஆம் ஆண்டில், ஆல்டர்மேன் மற்றும் பர்கெஸ்கள் இல்லாத மேயர் நீதிமன்றம் ஒரு அரச சாசனத்தால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. கல்கத்தா, மெட்ராஸ் மற்றும் பம்பாய் ஆகிய மூன்று மாகாண நகரங்களிலும் இதே

போன்ற நீதிமன்றங்கள் நிறுவப்பட்டன. இருப்பினும், இந்த நீதிமன்றங்களின் இலக்கு நிர்வாக நடவடிக்கைகளை விட நீதித்துறையை நடைமுறைப்படுத்துவதாகும். இதற்கு நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு, 1793 ஆம் ஆண்டின் சாசனச் சட்டம் உண்மையான நகராட்சி நிர்வாகத்தின் முதல் சட்டப்பூர்வ சட்டத்தை உருவாக்கியது. கிழக்கிந்திய நிறுவனம் இந்தியாவில் அரசியல் பொறுப்புகளை ஏற்றுக்கொண்டவுடன் பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்றம் இந்தச் சட்டத்தை அங்கீகரித்து நிறைவேற்ற ஒப்புக்கொண்டது. இந்தச் சட்டத்தின் மூலம், இந்தியாவின் ஒரு கவர்னர் ஜெனரல் நியமிக்கப்பட்டு, ஜனாதிபதி நகரங்களில் அமைதியைப் பேணுவதற்கு நீதிபதிகளை நியமிக்கும் அதிகாரம் அவருக்கு வழங்கப்பட்டது. அவர்களின் நீதித்துறை பொறுப்புகளுடன், நகரங்களில் நிலங்கள் மற்றும் வீடுகளை துப்புரவு செய்தல், தெருக்களைப் பார்த்தல் மற்றும் பராமரித்தல் ஆகியவற்றிற்காக அணுகுவதன் மூலம் நிதி திரட்டும் அதிகாரமும் அவர்களுக்கு இருந்தது. சுமார் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு (1850-53 காலகட்டத்தில்), மூன்று ஜனாதிபதி நகரங்களின் நகராட்சி அரசியலமைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டன, மேலும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கொள்கையின் வரையறுக்கப்பட்ட பதிப்பு அமைக்கப்பட்டது. இருப்பினும், இதற்குப் பிறகு விரைவில், 1856 ஆம் ஆண்டில், ஒரு கொள்கை இதற்கு எதிர்வினையாகத் தோன்றிய இந்த

நிகழ்வு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது, மேலும் நகராட்சியின் செயல்பாடுகள் மூன்று பரிந்துரைக்கப்பட்ட மற்றும் சம்பளம் பெறும் உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஒரு நிறுவனமாக மட்டுமே இருந்தன. 1793 ஆம் ஆண்டு முதல், நகராட்சி தொடர்பான மேம்பாட்டுப் பணிகளுக்கு பணம் திரட்டும் நடைமுறை லாட்டரிகள் மூலம் செய்யப்பட்டு வருகிறது என்பது ஒரு வேடிக்கையான உண்மை. கல்கத்தாவில், இவ்வாறு திரட்டப்பட்ட பணம் 1803 ஆம் ஆண்டு லார்ட் வெல்லஸ்லியால் நியமிக்கப்பட்ட நகர மேம்பாட்டுக் குழுவை மறுகட்டமைக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டது. இந்த லாட்டரிகளிலிருந்து பெறப்பட்ட வருமானம் பாராட்டத்தக்கது. இது பல்வேறு பொது தொடர்பான பணிகள் மற்றும் சேவைகளை மேற்கொள்ளப் பயன்படுத்தப்பட்டது. 1817 ஆம் ஆண்டு லாட்டரி குழுவை உருவாக்கியதன் மூலம் இந்த முறையின் புகழ் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. 20 ஆண்டுகளாக, இந்தக் குழு பயன்பாடு மற்றும் மேம்பாடு தொடர்பான பணிகளில் ஈடுபட்டது குறிப்புகள் சுய-அறிவுறுத்தல் பொருள் 15 இந்தியாவில் உள்ளூர் சுயாட்சி அறிமுகம், இங்கிலாந்தில் பொதுமக்கள் கருத்து நகராட்சி நோக்கங்களுக்காக நிதி வழங்கும் இந்த முறையை கடுமையாக எதிர்த்தது. இதன் விளைவாக 1836 ஆம் ஆண்டில் குழுவின் முடிவு ஏற்பட்டது. இந்த நிதியைப் பயன்படுத்தியதற்கான மிக முக்கியமான

சான்றுகளில் ஒன்று கல்கத்தாவின் டவுன் ஹால் ஆகும். லாட்டரிகள் மூலம் சேகரிக்கப்பட்ட நிதியின் உதவியுடன் அந்த ஆண்டுகளில் கட்டப்பட்ட பொது சேவையின் சிறந்த பணிகளில் இதுவும் ஒன்றாகும். 1861 ஆம் ஆண்டில் கவுன்சிலின் சட்டம் சட்டமாக்கப்பட்ட பிறகு நகராட்சி நிர்வாக அமைப்பு மறுசீரமைக்கப்பட்டது. இந்த மறுசீரமைப்பு மாகாண சட்டமன்றங்கள் மூலம் நடந்தது, பின்னர் அவை செயல்பாட்டுக்கு வந்தன, அதன் பின்னர், மூன்று மாகாண நகரங்களிலும் நகராட்சி விவகாரங்களின் வளர்ச்சி மற்றும் வளர்ச்சியின் வரலாற்றில் அதிகரித்த வேறுபாடுகள் இருந்தன. உள்ளூர் சட்டமன்ற நடைமுறைகள் மூலம், 1872, 1876 மற்றும் 1878 ஆம் ஆண்டுகளில், பம்பாய், கல்கத்தா மற்றும் மெட்ராஸ் ஆகியவை முறையே முதல் முறையாக வரி செலுத்துபவர்களால் பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறையை ஏற்றுக்கொண்டன. இருப்பினும், அந்தச் சட்டங்கள் மூலம் அவர்களுக்கு முழுமையான உள்ளூர் சுயராஜ்யத்தை ஒத்த எந்தவொரு அமைப்பும் வழங்கப்பட்டதாக ஒருவர் கருத முடியாது. கிட்டத்தட்ட ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, அரசாங்கம் இந்த நகராட்சிகளின் மீது கடுமையான மற்றும் நியாயமற்ற கட்டுப்பாட்டை செலுத்தும் நோக்கில் கொள்கைகளை வகுத்தது, அவை உண்மையான மக்கள் கட்டுப்பாட்டை இழக்கச் செய்யும் வகையில் வடிவமைக்கப்பட்டன.

வெவ்வேறு முறைகளின் உதவியுடன், சில நேர்மறையான பின்னோக்கிச் சென்றாலும், அந்த மூன்று நகராட்சிகளும் இறுதியாக அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ வளர்ந்த உண்மையான சுயாட்சியைப் பெற்றுள்ளன. கல்கத்தா மாநகராட்சி (III of 1993) மற்றும் பம்பாய் (III of 1888) மற்றும் மெட்ராஸ் (IV of 1919) ஆகியவற்றால் நடைமுறை சுயாட்சி அடையப்பட்டது, இருப்பினும் ஏற்றுக்கொள்ளும் அளவு அவ்வளவு அதிகமாக இல்லை. ஜனாதிபதி நகரங்களுக்கு அப்பால், 1842 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்பு நகராட்சிகளை நிறுவ எந்த முயற்சியும் இல்லை. இந்தச் சட்டத்தின் மூலம் மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சியை அனுபவித்த முதல் மாகாணம் வங்காளம். இது காலங்களுக்கு மிகவும் முன்னதாக இருந்தது. இந்தக் காரணிகளால், பொதுமக்களின் மனதைக் கவர முடியவில்லை. ஒரே ஒரு நகரம் மட்டுமே இதை அறிமுகப்படுத்தியது, வரியை நிறைவேற்ற வேண்டிய நேரம் வந்தபோது, முழு நகரமும் பணம் செலுத்த மறுத்தது மட்டுமல்லாமல், கலெக்டர் அதை வசூலிக்க முயன்றபோது அத்துமீறலுக்காக வழக்குத் தொடர்ந்தது. 1850 ஆம் ஆண்டில், முழு பிரிட்டிஷ் இந்தியாவிற்கும் ஒரு சட்டம் மூலம் மேலும் ஒரு முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. இது மிகவும் மென்மையான சட்டம், ஆனால் இந்தச்

சட்டம் மறைமுகமாக வரிகளை விதித்ததால் அதன் வெற்றி அதிகமாக இருந்தது. இந்தச் சட்டத்தின் பயன்பாடு அப்போதைய வடமேற்கு மாகாணத்திலும் பம்பாயிலும் பரவலாக மேற்கொள்ளப்பட்டது. இது வங்காளம் மற்றும் மெட்ராஸில் பலவீனமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது, அவை பிற நகராட்சி முயற்சிகளுக்கு உட்பட்ட பகுதிகள். பின்னர், ராயல் ராணுவ சுகாதார ஆணையத்தின் அறிக்கை 1863 இல் வெளியிடப்பட்டது மற்றும் மாவட்ட பிரதேசங்களில் (மொஃபாசில்ஸ்) நகராட்சி நடவடிக்கைகளின் தேவைகளுக்கு முதன்மை கவனம் செலுத்தப்பட்டது. 1864 மற்றும் 1868 ஆண்டுகளுக்கு இடையில், வங்காளம், மெட்ராஸ், பஞ்சாப் மற்றும் வடமேற்கு மாகாணங்களுக்கான சட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. மாற்றங்களைச் சேர்த்த பிறகு, 1850 ஆம் ஆண்டு சட்டம் பம்பாயிலும் மத்திய மாகாணங்களிலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது, மேலும் பஞ்சாப் சட்டம் அவுத் ஆல் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. பின்வரும் சட்டத் தொடர்களில் மிகப் பெரிய எண்ணிக்கையிலான நகராட்சிகள் உருவாக்கப்பட்டன. எச்சரிக்கையை மீறிய வைராக்கியம் மற்றும் முக்கியமற்ற கிராமப்புற புவியியல் பகுதிகள் நகராட்சிகளால் நிரப்பப்பட்ட பல வழக்குகள் உள்ளன, அவை பின்னர் திரும்பப் பெறப்பட்டன. வங்காளம், வடமேற்கு மாகாணங்கள் மற்றும் பஞ்சாபிற்கான சட்டங்கள் தேர்தல் கொள்கையை

அனுமதிக்கப்பட்டதாக மாற்றியது, ஆனால் கிட்டத்தட்ட எல்லா இடங்களிலும் ஆணையர்கள் பரிந்துரைக்கப்பட்டனர். உள்ளூர் சுயராஜ்யத்தின் பார்வையில் இந்த சட்டங்கள் அதிக வெற்றியைப் பெறவில்லை என்றாலும், பல நாடுகள் மற்றும் நகரங்களில் சுகாதார நிலைமைகளை மேம்படுத்துவதில் அவை நிச்சயமாக பெரும் உதவியாக இருந்தன.

அடுத்த ஆண்டுகளில் பெரிய வைஸ்ராய்கள், அதாவது லார்ட் மேயோ மற்றும் லார்ட் ரிப்பன் ஆகியோரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட இரண்டு முக்கியமான நடவடிக்கைகள். இந்த நடவடிக்கைகள் இந்தியாவில் உள்ளூர் சுயராஜ்யத்திற்கு மிகவும் உந்துதலாக இருந்தன. லார்ட் மேயோவின் அரசாங்கத்தின் தீர்மானத்தின் மூலம் மாகாண நிதி முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இந்தத் தீர்மானம் சுயராஜ்யத்தின் வளர்ச்சிக்கும் இந்தியர்களின் சங்கத்திற்கும் வாய்ப்புகளை வழங்குவதை தெளிவாக நோக்கமாகக் கொண்டது. உள்ளூர் விவகார நிர்வாகத்தில் ஐரோப்பியர்கள் பெரும் பங்கை வகித்தனர். இந்த சாதகமான கொள்கையை செயல்படுத்த, கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு மாகாணத்திற்கும் புதிய சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன, மேலும் அவை பர்மாவிற்கும் நீட்டிக்கப்பட்டன. இந்தச் சட்டங்கள் நகராட்சி பயன்பாட்டிற்கு பரந்த அளவிலான வரம்பை அளித்தன, மேலும் தேர்தல் கொள்கையையும் மேம்படுத்தின. இருப்பினும்,

மத்திய மாகாணங்களைத் தவிர வேறு எந்த மாகாணத்திலும் தேர்தல் கொள்கையை வெற்றிகரமாக அறிமுகப்படுத்த முடியவில்லை. இது மக்களே எழுப்பிய ஆட்சேபனைகளால் ஏற்பட்டது. தோராயமாக பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, 1881-82 இல், லார்ட் ரிப்பனின் அரசாங்கம் உள்ளூர் சுயாட்சியின் வளர்ச்சியை மேலும் ஊக்குவிக்கும் உத்தரவுகளை பிறப்பித்தது. ஒரு உண்மையான அரசியல்வாதியைப் போலவே, உள்ளூர் சுயாட்சி என்பது மக்கள் மற்றும் அரசியல் கல்விக்கான ஒரு வழிமுறையாகும் என்று அவர் நம்பியதால், அவர் இந்த விஷயத்தில் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டினார். உண்மையான அமைப்பைக் கையாளும் அதிகாரத்துவம் குறுகிய பார்வை கொண்டதாக இல்லாமல், ஒரு அரசியல்வாதியைப் போலவே இருந்திருந்தால் இதன் வெற்றி பல மடங்கு அதிகமாக இருந்திருக்கும். இருப்பினும், 1883-84 இல் செயல்படுத்தப்பட்ட சட்டங்கள், நகராட்சி அமைப்புகளின் அரசியலமைப்பை பெரிதும் மாற்றியமைத்தன, மேலும் அவர்களுக்கு அதிக அதிகாரத்தையும் பொறுப்புகளையும் அளித்தன. தேர்தல் முறைக்கு பரந்த விரிவாக்கம் வழங்கவும், சில நகரங்களுக்கு நிர்வாக அதிகாரிகளுக்குப் பதிலாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தலைவர்களை வழங்கவும் முடிவு செய்யப்பட்டது. லார்ட் ரிப்பன் மற்றொரு பெரிய மாற்றத்தைச் செய்தார், இது

நகராட்சிகளை அவர்கள் கட்டுப்பாட்டில் இல்லாத நகர காவல்துறையின் செலவுகளைச் செலுத்தும் சுமையிலிருந்து விடுவித்தது. அத்தகைய செலவுகளை மாற்றுவதற்காக, கல்வி, மருத்துவ உதவி மற்றும் உள்ளூர் பொதுப் பணிகளுக்கு நகராட்சிகளின் ஆதரவு கோரப்பட்டது, அதே நேரத்தில், மாகாண வருவாயின் சில பகுதிகள் உள்ளூர் சுய அரசாங்கத்திற்கு விகிதாசார பொறுப்புடன் ஒதுக்கப்பட்டன. இந்தியாவின் பல்வேறு மாகாணங்களில் நகராட்சி அரசியலமைப்பின் வளர்ச்சியை முழுமையாக ஆராய்வது எளிதல்ல. நகராட்சி அரசாங்கம் ஒரு நிறுவன அமைப்பிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது, மேலும் அது உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருந்தது, அவர்களில் சிலர் வரி செலுத்துபவர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர், மற்றவர்கள் அரசாங்கத்தால் பரிந்துரைக்கப்பட்டனர். சட்டங்களுக்குள், நகராட்சிக்கு ஒரு தலைவர் இருந்தார், மேலும் முன்னேறிய மாகாணங்களில் அவர் வழக்கமாக அமைப்பின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினராக இருந்தார். நகராட்சி நிதிகள் மற்றும் சொத்துக்கள் இந்த அமைப்புகளில் ஒப்படைக்கப்பட்டன. பணியின் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க பகுதி குழுக்களின் வடிவத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டது. ஒவ்வொரு மூன்று வருடங்களுக்கும் தேர்தல்கள் நடத்துவதும், தேர்தல்களுக்கான விதிகள் அந்தந்த மாகாண

அரசாங்கங்களால் வகுக்கப்படுவதும் வழக்கமாக இருந்தது. வாக்காளர்களுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட சொத்து அல்லது அந்தஸ்து தகுதி இருப்பது கட்டாயமாக இருந்தது. பெரிய அமைப்புகளில் தேர்தல்கள் பொதுவாக சமூகத்தின் வார்குகள் அல்லது வகுப்புகள் அல்லது இரண்டாலும் நடத்தப்பட்டன. பெண்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்குவது ஒரு விதியை விட விதிவிலக்காக இருந்தது, ஆனால் அதன் புகழ் படிப்படியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. நகராட்சிகள் மீதான அரசாங்கக் கட்டுப்பாட்டின் வரலாறு மகிழ்ச்சிகரமான காட்சியாக இல்லை.

சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு இந்தியாவில் நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்பு ' சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு, உள்ளூர் சுயாட்சியில் முதல் பெரிய சீர்திருத்தங்கள் 1948 இல் தொடங்கப்பட்டன. அப்போதைய உள்ளூர் சுயாட்சி அமைச்சர் டி.பி. மிஸ்ரா மாகாணங்களில் ஒரு சீர்திருத்தத்தைத் தொடங்கினார், அங்கு அவர் ஒரு மாவட்ட நிர்வாகம் மற்றும் மற்றொரு உள்ளூர் அரசாங்கம், அதன் கிராமப்புற மற்றும் நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகளுடன் உள்ளூர் சுயாட்சி என்ற இரட்டை அமைப்பை ஒழித்தார். இந்த முயற்சி மாவட்ட வாரியத்தின் செயல்பாட்டுத் துறையை முழு மாவட்ட நிர்வாகத்திற்கும் விரிவுபடுத்தியது மற்றும் மாவட்ட ஆட்சியரை மாவட்ட வாரியத்தின் தலைமை நிர்வாக அதிகாரியாகவும், மாவட்ட ஊழியர்களை அதன்

சொந்தமாகவும் ஆக்கியது. இந்த சீர்திருத்தம் அதிகாரங்களை I, II, III மற்றும் IV என நான்கு வகுப்புகளாகப் பிரித்தது, அவை முழு அதிகாரங்களிலிருந்து மாவட்ட வாரியங்கள் வரை ஆலோசனை அதிகாரங்கள் வரை இருந்தன. எல்லா நிகழ்வுகளிலும், மாவட்ட வாரியத்தை நம்பிக்கையில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இருப்பினும், இந்தத் திட்டம் சில விஷயங்களில் முழு இறையாண்மையையும், மத்திய மட்டங்களில் கடுமையான விமர்சனங்களுடன் பணியாளர் துணையின் மீது முழு கட்டுப்பாட்டையும் கொண்டிருப்பதன் நன்மைகளைக் கொண்டிருந்தது. இது மத்திய மாகாணங்கள் மற்றும் பெரார் உள்ளாட்சிச் சட்டம் 1948 என்று அழைக்கப்பட்டது. இந்தத் திட்டம் தாலுகாவை அரசாங்கத்தின் அடிப்படை அலகாகக் கொண்டது, எனவே இது மக்களுக்கு எடுத்துச் செல்லும் காலம் வரை மிக நெருக்கமான திட்டமாகக் கருதப்படுகிறது. இது ஜன்பதா திட்டம் என்றும் அழைக்கப்பட்டது. புதிய அரசியலமைப்பு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட பிறகு, நகர்ப்புற உள்ளூர் சுயாட்சியைப் போலல்லாமல், கிராமப்புற உள்ளூர் சுயாட்சியில் சீர்திருத்தங்கள் பெரும் கவனத்தைப் பெற்றன. உள்ளூர் அரசு மாநிலப் பட்டியலில் இருந்ததால், மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் வரை மத்திய அரசு இதில் அதிக கவனம் செலுத்தவில்லை. மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத்

திட்டத்தில் (1961-66) 'அடுத்த கட்ட திட்டமிடலில், முடிந்தவரை பல நகரங்கள் மற்றும் நகரங்கள், எப்படியிருந்தாலும், ஒரு லட்சம் அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மக்கள்தொகை கொண்டவை, ஒரு இயற்கையான வழியில் திட்டமிடல் திட்டத்தில் வர வேண்டும்; ஒவ்வொரு மாநிலமும் அதன் சொந்த வளங்களைத் திரட்டி, அதன் குடிமக்களுக்கு சிறந்த வாழ்க்கைக்கான நிலைமைகளை உருவாக்க உதவ வேண்டும்' (திட்டமிடல் ஆணையம், மகேஸ்வரி 1971: 26 இல் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளது).

1968 வரை, நகர்ப்புற உள்ளூர் அரசாங்கத்தில் சீர்திருத்தங்களைக் கொண்டுவருவதற்காக மத்திய அரசு பல குழுக்களை நியமித்தது. இந்தக் குழுக்களில் சில, உள்ளூர் நிதி விசாரணைக் குழு 1951, நகராட்சி ஊழியர்களுக்கான பயிற்சி குழு 1963, நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் நிதி வளங்களை அதிகரிப்பதற்கான அமைச்சர்கள் குழு 1963, கிராமப்புற-நகர்ப்புற உறவுக் குழு 1966 மற்றும் நகராட்சி ஊழியர்களின் சேவை நிலைமைகள் குறித்த குழு 1968. நாம் பார்க்க முடியும் என, இந்தக் குழுக்களில் பெரும்பாலானவை 1960களுக்குப் பிறகுதான் உருவாக்கப்பட்டன, அப்போதுதான் இந்தியாவில் உள்ளூர்

சுயாட்சியின் நிலையை மேம்படுத்த வேண்டியதன் அவசியத்தை மத்திய அரசு உணர்ந்தது என்பதை மிகத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது.

உள்ளூர் அரசு மாநில அரசாங்கங்களின் கீழ் வருவதால், அவற்றின் பெயரிடல் மற்றும் கட்டமைப்பில் சில வேறுபாடுகள் உள்ளன. ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் நகர்ப்புற மற்றும் கிராமப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு தனித்தனி துறைகள் உள்ளன, அதே போல் மையமும் உள்ளது. இருப்பினும், அனைத்து மாநிலங்களிலும் உள்ள பெரும்பாலான நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகள் ஒரே மாதிரியான அமைப்பைக் கொண்டுள்ளன, அவற்றைப் பற்றி மேலும் அலகில் விவாதிப்போம். 1992 திருத்தத்திற்கு முன்பு, நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்பின் கட்டமைப்பும் அதிகாரமும் இன்று நாம் கருதுவதிலிருந்து மிகவும் வித்தியாசமாக இருந்தது. 1992 திருத்தத்திற்குப் பிறகு பல குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன, அவை அதன் தற்போதைய கட்டமைப்பிற்கு பங்களித்தன. சமீப காலம் வரை, நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்பு பணிகள் மற்றும் வீட்டுவசதி அமைச்சகத்தின் பொறுப்பை வகித்தது. வரலாற்று ரீதியாக, இந்தியாவில் உள்ளாட்சி அமைப்பு உள்ளூர் சுகாதாரத்தை மேம்படுத்துவதற்கான தூண்டுதலில் தொடங்கியது, எனவே சுகாதார

அமைச்சகத்தின் பொறுப்பாகத் தொடர்கிறது. 1958 ஆம் ஆண்டு வரை நகர்ப்புற மற்றும் கிராமப்புற உள்ளாட்சி அமைப்பு இரண்டையும் சுகாதார அமைச்சகம் கவனித்துக் கொண்டிருந்தது, பின்னர் பிந்தையது அதிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு சமூக மேம்பாட்டு அமைச்சகத்தின் பொறுப்பின் கீழ் வந்தது. ஜனவரி 1966 இல், உள்ளூர் அரசாங்கத்திற்குப் பிறகு, நகர்ப்புற மேம்பாடு, பணிகள் மற்றும் வீட்டுவசதி அமைச்சகம் என மறுபெயரிடப்பட்டது, இது 1967 இல் மீண்டும் பணிகள், வீட்டுவசதி மற்றும் நகர்ப்புற மேம்பாட்டு அமைச்சகம் என மறுபெயரிடப்பட்டது. மீண்டும், அதே ஆண்டில் நகர்ப்புற மேம்பாடு என்ற பொருள் சுகாதார அமைச்சகத்திற்கு மாற்றப்பட்டது, இது சுகாதாரம், குடும்பக் கட்டுப்பாடு மற்றும் பணிகள், வீட்டுவசதி மற்றும் நகர்ப்புற மேம்பாட்டு அமைச்சகம் என்ற நீண்ட பெயரைக் கொண்டிருந்தது.

1954 இல் உருவாக்கப்பட்ட மத்திய உள்ளூர் சுயாட்சி மன்றம், உள்ளூர் அரசாங்கத்தின் பல்வேறு மாநில அமைச்சகங்களுக்கும் மத்திய சுகாதார அமைச்சகத்திற்கும் இடையிலான ஒருங்கிணைப்பு அமைப்பாக இருந்தது. 1958 வரை, இது கிராமப்புற மற்றும் நகர்ப்புற உள்ளூர் அரசாங்கங்களுடன் தொடர்புடையது. அதன்

பிறகு அது நகர்ப்புற உள்ளூர் சுயாட்சியுடன் மட்டுமே தொடர்புடையது. இந்த கவுன்சில் மேயர்கள், நகர மற்றும் கிராமப்புற திட்டமிடல் மாநில அமைச்சர்கள், வீட்டுவசதி அமைச்சர்களின் மாநாடுகள் போன்றவற்றின் வருடாந்திர கூட்டங்களை ஏற்பாடு செய்யப் பயன்படுகிறது. நகர்ப்புற உள்ளூர் அரசாங்க நிறுவனங்கள் மற்றும் அமைப்புகளின் அதிக சீரான தன்மை மற்றும் ஒருங்கிணைப்பை உருவாக்க இந்தக் கூட்டங்கள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டன.

1992 வரை நகர்ப்புற உள்ளாட்சி மன்றம் மாநிலங்களில் உள்ள உள்ளூர் சுயாட்சித் துறையின் பொறுப்பாக இருந்தது. மாநில அளவில், நகர்ப்புற அரசாங்கத்தின் நேரடி அக்கறை கொண்ட பாடங்களைக் கையாள்கின்றன. உள்ளாட்சித் துறையைத் தவிர, செயலகத்தில் உள்ள செயல்பாட்டுத் துறைகள் நகர்ப்புற வளர்ச்சியின் பல்வேறு கூறுகளை நிர்வகிக்கின்றன. இதனால், நீர் வழங்கல், வடிகால் மற்றும் கழிவுநீர், சாலை கட்டுமானம், நிலம் கையகப்படுத்துதல் மற்றும் மேம்பாடு, வீட்டுவசதி மற்றும் குடிசை மாற்று போன்றவை அந்தந்த செயல்பாட்டுத் துறைகளால் கையாளப்படுகின்றன. இதுபோன்ற துண்டு துண்டான ஏற்பாட்டின்

கீழ் எதிர்பார்க்கப்படுவது போல, நகர்ப்புற விவகாரங்கள் ஒரு ஒருங்கிணைந்த செயல்பாடாகக் கருதப்படுவதில்லை. இதன் விளைவாக, ஒருங்கிணைப்பு இல்லாததன் முத்திரையைக் கொண்ட ஒரு சீரற்ற மற்றும் துண்டு துண்டான வளர்ச்சி உள்ளது. எனவே, முழுமையாகக் கட்டி முடிக்கப்பட்ட ஆனால் மின்சாரம், நீர் வழங்கல் அல்லது இரண்டும் இல்லாததால் கூட, குடியிருப்பு வீடுகள் காலியாக இருப்பது அசாதாரணமானது அல்ல. இது தவிர்க்கக்கூடிய கழிவு. நகர்ப்புற உள்ளூர் சுயாட்சிக்கு அதன் வெவ்வேறு அமைப்புகளுக்கு இடையே அதிக ஒருங்கிணைப்பு தேவை. நகர்ப்புற உள்ளூர் சுயாட்சியின் அமைப்பு மிகவும் சிக்கலானது.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. உள்ளூர் சுயராஜ்யம் என்றால் என்ன?
2. பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பின் மூன்று நிலைகள் என்னென்ன?
3. சோழர் காலத்தில் உள்ளாட்சி நிர்வாகத்தின் முக்கிய அம்சங்கள் யாவை?
4. “உர” மற்றும் “நாடு” என்ற அமைப்புகளின் பங்கு என்ன?
5. சோழர்கள் பயன்படுத்திய குடும்ப சபை (Kudavolai System) என்பது என்ன?
6. பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் உள்ளாட்சி சுயராஜ்யம் எப்போது அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது?

7. லார்டு ரிப்பன் எந்த ஆண்டில் உள்ளாட்சி நிர்வாகத்திற்கு ஆதரவு வழங்கினார்?
8. 73வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டம் (1992) உள்ளாட்சி நிர்வாகத்தில் என்ன மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது?
9. பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பின் முக்கிய நோக்கம் என்ன?
10. பஞ்சாயத்து அமைப்புகள் சமூக நலனில் என்ன பங்கு வகிக்கின்றன?

அலகு - II

கிராம ராஜ்ஜியம் - காந்தியக் கோட்பாடுகள் - பூதன் இயக்கம் - சர்வோதய
தத்துவம் - 73வது அரசியலமைப்புத் திருத்தம்.

நோக்கங்கள்

- ❖ தன்னிறைவு, அகிம்சை மற்றும் பங்கேற்பு ஜனநாயகம் ஆகிய கொள்கைகளின் அடிப்படையில் மகாத்மா காந்தியின் கிராம ராஜ்ஜியம் (கிராம சுயராஜ்ஜியம்) என்ற கருத்தை பகுப்பாய்வு செய்தல்.
- ❖ நில மறுபகிர்வை அடைவதையும் சமூகத்தின் அனைத்துப் பிரிவுகளையும் மேம்படுத்துவதையும் நோக்கமாகக் கொண்ட வினோபா பாவேயின் பூதான இயக்கம் மற்றும் சர்வோதயத்தின் தத்துவத்தை மதிப்பீடு செய்தல்.

கிராமராஜ்யம் - காந்தியக் கோட்பாடுகள்

கிராம பஞ்சாயத்துகள்:

அரசியல் மற்றும் பொருளாதார ஜனநாயகத்தை அடிமட்ட அளவில் தொடங்குவதற்கு மிகவும் சிறந்த வாகனம் பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பு. நாடு முழுவதும் நடந்த சுற்றுப்பயணங்கள், "எளிய வாழ்க்கை மற்றும் உயர்ந்த சிந்தனை" என்ற கொள்கையின் அடிப்படையில் கிராம பஞ்சாயத்துகளால் கிராமங்கள் நிர்வகிக்கப்பட்டால் இந்தியா பயனடையும் என்ற அவரது நம்பிக்கைகளை வலுப்படுத்தின. இவை தன்னிறைவு பெற்ற, தன்னிறைவு பெற்ற, மக்கள் விரும்பும் அனைத்தையும் கொண்ட கிராம குடியரசுகள்.

அனைத்து மனிதர்களுக்கும் குறைந்தபட்ச வாழ்க்கைத் தரத்தை வழங்கக்கூடிய நிறுவனங்கள் இவை. ஒரு தனிநபருக்கு அதிகபட்ச சுதந்திரமும் வாய்ப்பும் இருந்தது. இந்த குடியரசுகளில் அரசு குறைந்து ஜனநாயகத்தின் வேர்கள் ஆழமடையும். அவரைப் பொறுத்தவரை, போதுமான பலம் இல்லாமல் மையப்படுத்தலை ஒரு அமைப்பாக நிலைநிறுத்த முடியாது. ஆண்டுதோறும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஐந்து நபர்களைக் கொண்ட பஞ்சாயத்துகளால் விவகாரங்கள் நிர்வகிக்கப்பட வேண்டும். உள்ளூர் நிர்வாகத்தின் மையமாக தனிநபரை காந்தி இலக்காகக் கொண்டார். கிராமத் தொழில்கள், விவசாய உற்பத்தி, கடமை மற்றும் திட்டமிடல் போன்ற பொதுவான நலன் சார்ந்த பிரச்சினைகளை விவாதிக்க மக்கள் தனிப்பட்ட ஆர்வத்தை எடுத்துக்கொண்டு கூட்டத்தில் அதிக எண்ணிக்கையில் வருவார்கள் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

கிராமம் - பரவலாக்கப்பட்ட அமைப்பின் அலகு:

பொருளாதார அல்லது அரசியல் அதிகாரத்தின் குவிப்பு பங்கேற்பு ஜனநாயகத்தின் அனைத்து அத்தியாவசிய கொள்கைகளையும் மீறும் என்று காந்தி மிகவும் விரும்பினார். மையப்படுத்தலைத் தடுக்க, காந்தி கிராம குடியரசுகளை இணையான அரசியல் நிறுவனங்களாகவும் பொருளாதார சுயாட்சியின் அலகுகளாகவும் நிறுவ பரிந்துரைத்தார். கிராமம் ஒரு பரவலாக்கப்பட்ட அமைப்பின் மிகக் குறைந்த அலகு. அரசியல் ரீதியாக

ஒரு கிராமம் அனைவரும் முடிவெடுக்கும் செயல்பாட்டில் நேரடியாக பங்கேற்க அனுமதிக்கும் அளவுக்கு சிறியதாக இருக்க வேண்டும். இது பங்கேற்பு ஜனநாயகத்தின் அடிப்படை நிறுவனம். கிராமங்களின் தொழில்நுட்ப திறன்கள் முழுமையாக வளர்ச்சியடையும்; அதிக திறன் மற்றும் கலைத் திறமை கொண்ட ஆண்களுக்கு பஞ்சமில்லை. கிராமக் கவிஞர்கள், கிராமக் கலைஞர்கள், கிராமக் கட்டிடக் கலைஞர்கள், மொழியியலாளர்கள் மற்றும் ஆராய்ச்சி ஊழியர்கள் இருப்பார்கள். காந்திய அதிகாரப் பரவலாக்கம் என்பது நவீன அரசின் மையப்படுத்துதல் மற்றும் அந்நியப்படுத்தும் சக்திகளை எதிர்கொள்ள மக்கள் அதிகாரம் நிறுவனமயமாக்கப்பட்ட இணையான அரசியலை உருவாக்குவதாகும். மகாத்மா காந்தியின் கூற்றுப்படி, உள்ளூர் வளங்களைப் பயன்படுத்துவது பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பின் வளர்ச்சிக்கு மிகவும் அடிப்படையானது. கிராம சபைகளைக் கொண்ட பஞ்சாயத்துகள் விவசாயம் மற்றும் தொழில்துறை துறைகளில் வளர்ச்சிக்கு உள்ளூரில் கிடைக்கும் வளங்களை அடையாளம் காணும் வகையில் ஒழுங்கமைக்கப்பட வேண்டும். "அதிகாரம் அனைவருக்கும் பகிரப்படும் வரை ஜனநாயகம் சாத்தியமற்றதாகிவிடும், ஆனால் ஜனநாயகம் ஒற்றையாட்சியாக சீரழிந்து விடக்கூடாது" என்று காந்தி எழுதினார். ஒவ்வொரு கிராமமும் ஒரு சிறிய குடியரசு, தன்னிறைவு பெற்றது, உள்ளூர் விவகாரங்களைத் தீர்மானிப்பதற்கான அதிகபட்ச

சுதந்திரத்தை அனுபவித்து வருகிறது. காந்திய அரசியலமைப்பின் கீழ் ஒரு அரசாங்கத் திட்டத்தையும் முன்மொழிந்தார், முதன்மை அலகான கிராம பஞ்சாயத்திலிருந்து தொடங்கி அகில இந்திய பஞ்சாயத்து நிலை வரை, அரசாங்கத்தின் அனைத்து மட்டங்களுக்கும் அதிகாரங்கள் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த கிராமங்கள் தன்னிறைவு பெற்றவை மட்டுமல்ல, தேவைப்பட்டாலும் கூட, முழு உலகத்திற்கும் எதிராக தங்களைத் தற்காத்துக் கொள்ளும் திறன் கொண்டவையாகவும் இருக்க வேண்டும். பெல்காம் காங்கிரசில் தனது ஜனாதிபதி உரையில், பஞ்சாயத்து மலிவான நீதியைப் பெறுவதற்கான ஒரு சரியான ஊடகம் மட்டுமல்ல, பரஸ்பர நீதியைத் தீர்ப்பதற்கு அரசாங்கத்தை நம்புவதைத் தவிர்ப்பதற்கான ஒரு கருவியாகவும் உள்ளது என்று காந்தி கூறினார்.

பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பு:

கிராம ஸ்வராஜ் மற்றும் பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பின் காந்திய கருத்துக்கள், முடிவெடுக்கும் மற்றும் பொதுக் கொள்கை உருவாக்கும் செயல்பாட்டில் அனைத்து பங்குதாரர்களையும் உள்ளடக்குவதன் மூலம், மிகவும் தேவையான சமூக மற்றும் அரசியல் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதற்கான வாகனங்களாக மாற முடியும். காந்தி கூறியது போல், "பஞ்சாயத்து ராஜ் என்பது உண்மையான ஜனநாயகத்தை பிரதிபலிக்கிறது.

மிகவும் எளிமையான மற்றும் தாழ்ந்த இந்தியரையும், நாட்டின்

உயரமானவரையும் சமமாக இந்தியாவின் ஆட்சியாளராகக் கருதுவோம்".

பஞ்சாயத்து ராஜ் பற்றிய இந்தியாவின் வளர்ச்சிக் கொள்கை:

மகாத்மா காந்தி இந்தியாவின் அரசியல் அமைப்பின் அடித்தளமாக, ஒவ்வொரு கிராமமும் அதன் சொந்த விவகாரங்களுக்குப் பொறுப்பேற்க வேண்டிய ஒரு பரவலாக்கப்பட்ட அரசாங்க வடிவமான பஞ்சாயத்து ராஜ் முறையை ஆதரித்தார். அத்தகைய தொலைநோக்குப் பார்வைக்கான சொல் கிராம சுயராஜ்யம் (கிராம சுயராஜ்யம்). பல்வந்தராய் மேத்தா குழுவின் பரிந்துரைகள். பல்வந்தராய் மேத்தா குழு என்பது சமூக மேம்பாட்டுத் திட்டம் (1952) மற்றும் தேசிய விரிவாக்க சேவை (1953) ஆகியவற்றின் செயல்பாட்டை ஆய்வு செய்வதற்கும் அவற்றின் சிறந்த செயல்பாட்டிற்கான நடவடிக்கைகளை பரிந்துரைப்பதற்கும் ஜனவரி 1957 இல் இந்திய அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்பட்ட ஒரு குழுவாகும். குழுவின் பரிந்துரைகள் ஜனவரி 1958 இல் NDC ஆல் அங்கீகரிக்கப்பட்டன, இது நாடு முழுவதும் பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களைத் தொடங்குவதற்கான களத்தை அமைத்தது. 'ஜனநாயக பரவலாக்கல்' திட்டத்தை நிறுவ குழு பரிந்துரைத்தது, இது இறுதியாக பஞ்சாயத்து ராஜ் என்று அறியப்பட்டது.

(i) 3-அடுக்கு பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பை நிறுவுதல். பல்வேறு

மாநிலங்களில் பஞ்சாயத்துகளை நிறுவுவதற்கான சட்டங்கள்
இயற்றப்பட்டதால்,

பூதான இயக்கம்

நாற்பதுகளின் பிற்பகுதியிலும் ஐம்பதுகளின் முற்பகுதியிலும்,
ஆச்சார்ய வினோபா பாவே இந்தியாவின் பொருளாதாரத்தின் சீர்குலைவு,
நாட்டின் விவசாயத்தின் ஆபத்தான நிலை மற்றும் மில்லியன் கணக்கான
நிலமற்ற மக்களின் மனிதாபிமானமற்ற மற்றும் பயங்கரமான வறுமை
ஆகியவற்றைக் கவனித்து வந்தார். 1950-51 ஆம் ஆண்டில் குறைந்தது 50
சதவீத விவசாயத் தொழிலாளர் குடும்பங்கள் நிலமற்றவர்களாக இருந்தனர்,
மேலும் அவர்களின் எண்ணிக்கை 1956-57 இல் 57 சதவீதமாக
அதிகரித்தது. விவசாயச் சட்டம், குறிப்பாக பல்வேறு மாநில அரசுகளால்
நிறைவேற்றப்பட்ட நில விநியோகம் மற்றும் நில உச்சவரம்புச் சட்டங்கள்
விரும்பிய முடிவுகளை அடையத் தவறியதை அவர் கவனித்தார். பெரிய நில
உரிமையாளர்கள் சட்டத்தின் தீங்குகளிலிருந்து தப்பிப்பது எப்படி என்பதை
அறிந்திருந்தனர், பாரம்பரிய நில பழக்கவழக்கங்கள் சக்திவாய்ந்தவை,
மேலும் விவசாயிகளின் அறியாமை சட்டங்களை பயனற்றதாக மாற்றும்
அளவுக்கு பரவலாக இருந்தது. விவசாய சீர்திருத்தத்தின் ஒரு
நடவடிக்கையாக சட்டத்தின் சாத்தியக்கூறு மங்கலாகவே இருந்தது. மனித

இருப்புக்கான சமூக-பொருளாதார மதிப்புகளை பெரிய அளவில் மற்றும் விரிவான சமூக உணர்தல் மூலம் மனிதனின் தார்மீக மற்றும் ஆன்மீக எல்லைகளில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் நோக்கத்துடன்தான், வினோபா பூதானத்தின் அற்புதமான இயக்கத்தை வழிநடத்தினார்.

1951 ஆம் ஆண்டு தெலுங்கானா சுற்றுப்பயணத்தின் போது வெளிப்பட்ட ஒரு வெளிப்பாடாக, பூதானின் யோசனை வினோபாவுக்கு வந்தது. உழவர் மற்றும் நிலமற்றவர்களின் நலனுக்காக அடிப்படை நிலப் பிரச்சினை தீர்க்கப்படாவிட்டால் இந்தியாவின் பொருளாதார வாழ்க்கையை மறுசீரமைக்க முடியாது. இந்தியாவின் நிலமற்ற விவசாயிகளுக்கு நிலத்தைப் பாதுகாப்பதில் உள்ள பிரச்சினைக்கான தீர்வில் பூதானின் உடனடி தோற்றம் இருந்தது என்பது உண்மைதான், ஆனால் நில சேகரிப்பு மற்றும் விநியோகத்தில் மட்டுமே பூதானின் பங்கு உள்ளது என்று கருதுவது தவறு. பின்னர் ஒருவர் பார்க்கக்கூடியது போல, இந்த இயக்கம் சமூக-பொருளாதாரத் துறையில் ஒரு முழுமையான புரட்சியாகக் கருதப்படும் சர்வோதய சமூகத்தின் முன்னோக்கிப் பயணத்தின் முதல் படியாக இருக்க வேண்டும் - மதிப்புகளில் ஒரு தீவிர மாற்றத்தின் மூலம் இந்தியாவின் சமூக கட்டமைப்பை மாற்றுவதற்கான ஒரு வன்முறையற்ற ஆக்கபூர்வமான திட்டம். நிலமற்றவர்களுக்காக வினோபா தொடங்கிய வெறும் கருணை இயக்கம் அல்ல பூதான இயக்கம்.

உண்மைதான், வினோபா, சலுகை பெற்றவர்கள் தங்களிடம் உள்ளதில் ஒரு பகுதியை இல்லாதவர்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுக்குமாறு அறிவுறுத்துகிறார். இந்த நாட்டில் நிலம் அடிப்படை காரணியாகவும் உற்பத்திக்கான மூலமாகவும் இருப்பதால், நிலத்தை உழுவவர்கள் நிலத்தின் உரிமையைப் பற்றிய பிரச்சினைக்கான தீர்வாக சர்வோதயம் நிறுவ விரும்பும் உண்மையான ஜனநாயகத்தின் நலன்களுக்காக தீர்வு காணப்பட வேண்டும். உண்மையான ஜனநாயகத்தை அடைவதற்கான திசையில் பூதானம் ஒரு படியாகும், ஏனெனில் இது நில உரிமையாளர்கள் தங்கள் உண்மையான நலனை அங்கீகரித்து, நிலமற்றவர்களுக்கு உரிய உரிமைகளை விட்டுக்கொடுத்து அதைப் பாதுகாக்க முயற்சிக்க வேண்டும். "தான்" என்பது தொண்டு என்று அர்த்தமல்ல: இது உண்மையில் சமமான விநியோகத்தைக் குறிக்கிறது (வினோபா, பூதான கங்கா.1950கள் மற்றும் 60களில் இந்த முறை மாநில அரசுகளால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இந்த யோசனைக்கு இடமளிக்கும் வகையில் 1992 ஆம் ஆண்டு 73 வது திருத்தம் மூலம் இந்திய அரசியலமைப்பிலும் இது ஆதரவைப் பெற்றது. 1992 ஆம் ஆண்டு திருத்தச் சட்டம், பொருளாதார மேம்பாட்டுத் திட்டங்கள் மற்றும் சமூக நீதியைத் தயாரிப்பதற்கும், அரசியலமைப்பின் பதினொன்றாவது அட்டவணையில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ள 29 பாடங்கள் தொடர்பாக

செயல்படுத்துவதற்கும் பஞ்சாயத்துகளுக்கு அதிகாரங்கள் மற்றும் பொறுப்புகளைப் பகிர்ந்தளிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைக் கொண்டுள்ளது.

அடிப்படை மற்றும் சித்தாந்தம்

இந்த இயக்கத்தை இந்தியாவின் நடைமுறை சிக்கல்களுக்கு அன்பு, உண்மை மற்றும் அகிம்சை ஆகிய உலகளாவிய கொள்கைகளைப் பயன்படுத்துவதன் ஒரு உறுதியான வெளிப்பாடாகக் கருதலாம். இந்த இயக்கத்தின் சித்தாந்த அடிப்படையானது, மக்களிடம் உள்ள அனைத்தும் ஒரு அறக்கட்டளை என்றும், அது நிலமாக இருந்தாலும் சரி, வேறு எந்த வகையான சொத்தாக இருந்தாலும் சரி, அது அறிவு, திறமை அல்லது அனுபவமாக இருந்தாலும் சரி, அதை அப்படியே வைத்திருக்க வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தும் தத்துவமாகும். இது மக்கள் தங்கள் சக மனிதர்களுக்காகவும், முழு சமூகத்திற்காகவும் வைத்திருக்கும் ஒரு அறக்கட்டளை. இது அவர்களின் தனிப்பட்ட இன்பத்திற்காக மட்டும் அல்ல; அனைவருக்கும் அதில் பங்கு உண்டு. அன்பு மற்றும் உண்மை என்ற இந்த தத்துவத்தைப் பரப்புவதன் மூலமும், மக்கள் தங்களை ஒரே குடும்பமாகக் கருதி வாழ வற்புறுத்துவதன் மூலமும், வினோபா ஒரு வன்முறையற்ற விவசாயப் புரட்சியைக் கொண்டுவருவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளார். இவ்வாறு ஒரு நபரின் நிலத்தின் ஒரு பகுதியை

விட்டுக்கொடுத்து, காலப்போக்கில் பகுதியளவு பகிர்வு, முழுமையான

பகிர்வாக வளர்ந்ததன் மூலம் இந்த இயக்கம் எழுந்தது.

நிலம் ஒரு சந்தைப்படுத்தக்கூடிய பொருளாக இருப்பதை நிறுத்தி, தனிநபர் முழு சமூகத்தின் நன்மையையும் அடைய உழைக்கும் ஒரு விவசாயப் பொருளாதாரத்திற்கான அடித்தளத்தை தயார் செய்வதை பூதான் இயக்கம் நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. காலம் மற்றும் அகிம்சை கொள்கைகளின் அடிப்படையிலான நடைமுறைகள் மூலம் பொருளாதார மையமயமாக்கலின் தலைகீழ் கட்டமைப்பை சரிசெய்வதன் மூலமும், அரசியல் மற்றும் பொருளாதார அதிகாரத்தைப் பரவலாக்குவதன் மூலமும் உண்மையான ஜனநாயகம் அல்லது "சுயராஜ்ஜியத்தை" அடைவதற்கான ஒரு படி மட்டுமே இது.

ஒரு தலைகீழ் பிரமிடு

இந்திய சமூகத்தின் பொருளாதார அமைப்பு ஒரு தலைகீழ் பிரமிட்டை ஒத்திருக்கிறது (ஜெயபிரகாஷ் நாராயண், ஸ்வராஜ் ஃபார் தி பீப்பிள், 1961, பக். 2). அடித்தளத்தில் உள்ள மில்லியன் கணக்கான ஏழைகளும் நிலமற்றவர்களும் தற்போது நிரந்தர மற்றும் நிலையான பொருளாதார கட்டமைப்பிற்கான எந்தவொரு உறுதியான அல்லது உறுதியான அடித்தளத்தையும் உருவாக்க முடியவில்லை. அடிப்படை கட்டமைப்புக்கு ஏற்ப பொருத்தமான முறையில் கட்டமைக்கப்பட்ட ஏழை

மக்களையும் மேல் கனமான அடுக்குகளையும் ஒன்றிணைப்பதன் மூலம்
 கட்டமைப்பின் அடித்தளத்தை விரிவுபடுத்துவது மிக முக்கியமானது.
 பொருளாதார கட்டமைப்பின் மேல் மட்டங்கள் பரந்த அளவில் உள்ளன,
 மேலும் கீழிருந்து மேல்நோக்கி ஒவ்வொரு உயர் மட்டமும் அதிகரித்து வரும்
 பொருளாதார சக்தியாக விரிவடையும் போது கீழ் மட்டங்கள் அதன் வெறும்
 புள்ளியாகக் குறைக்கப்படுகின்றன. கிராம மட்டத்தில், பிரமிடு போன்ற
 அமைப்பு நிலமற்ற மக்களுடன் தொடங்குகிறது, ஏழை விவசாயிகள்,
 பணக்கார விவசாயிகள் மற்றும் பெரிய நில உரிமையாளர்கள் அந்த
 ஏறுவரிசையில் அவர்களுக்கு மேலே உள்ளனர். இந்த கூம்பு பொருளாதார
 அமைப்பு, அரசாங்கத் திட்டங்கள் மற்றும் திட்டங்களின் எந்த
 நன்மைகளையும் அல்லது நன்மைகளையும் நிலமற்றவர்கள் மற்றும் ஏழை
 விவசாயிகளுக்கு "ஊடுருவுகிறது" என்பதை ஒப்புக்கொள்வதில்லை. பெரிய
 நில உரிமையாளர்கள் மற்றும் பணக்கார விவசாயிகளின் மட்டத்தில்
 நன்மைகள் உறிஞ்சப்படுகின்றன: ஏழைகளுக்கு மிகக் குறைவாகவே
 சென்றடைகின்றன, நிலமற்றவர்களுக்கு எதுவும் இல்லை. பல்வேறு நிலம்
 அல்லது குத்தகை சீர்திருத்த நடவடிக்கைகள் கூட பிந்தையவர்களுக்கு
 பயனளிக்கத் தவறிவிட்டன. மேலும் இந்த தலைகீழ் பொருளாதார
 அமைப்பிலிருந்து, கிராமத்தின் செல்வம் கட்டமைப்பில் உள்ள விற்பனை
 நிலையங்கள் வழியாக வெளியேற்றப்படுகிறது. இந்த விற்பனை

நிலையங்கள் சந்தை, கிராம வங்கியாளர், அரசாங்க பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் மூடநம்பிக்கைகள் மற்றும் போதைப்பொருட்களாக இருந்து வருகின்றன. இதன் விளைவாக, கிராமம் ஒரு ஏற்றத்தாழ்வு அலகாகக் குறைக்கப்பட்டுள்ளது, அங்கு நிலம் வைத்திருக்கும் சிலர் அதில் வேலை செய்யவில்லை, அதே நேரத்தில் வேலை செய்யும் ஒரு பெரிய எண்ணிக்கையிலானவர்கள் தாங்கள் பயிரிடும் நிலத்தை சொந்தமாகக் கொண்டிருக்கவில்லை.

மறுசீரமைப்பின் தேவை மற்றும் நுட்பம்

ஒட்டுமொத்தமாகவோ அல்லது கிராம மட்டத்திலோ இத்தகைய பொருளாதார அமைப்பு நிலையானதாகவோ அல்லது அதிக உற்பத்திக்கும் சமநிலையான சமூக வாழ்க்கையை நிறுவுவதற்கும் உகந்ததாகவோ இல்லை. எனவே, கட்டமைப்பின் பரந்த மேல் நிலைகளும், பிரமிட்டின் பரந்த மேல் தளங்களின் பெரிய பகுதிகளும் பூமிக்குக் கொண்டுவரப்பட வேண்டியது அவசியம், இதனால் கட்டமைப்பு ஒரு உண்மையான, சாதாரண பிரமிடாக மாற முடியும், மேலே குறுகியதாகவும் கீழே அகலமாகவும் இருக்கும், இது பொருளாதார பரவலாக்கத்தை உள்ளடக்கியது. நிலமற்ற மில்லியன் கணக்கானவர்கள் நிலத்தைப் பெறுவதற்கான வழிகளையும் வழிகளையும் எவ்வாறு கண்டுபிடிப்பது,

அல்லது வேறுவிதமாகக் கூறினால், தலைகீழ் பிரமிட்டை ஒரு சாதாரண கட்டமைப்பிற்கு எவ்வாறு மாற்றுவது? பூதான் இயக்கத்தின் முறை மற்றும் அணுகுமுறை மறுசீரமைப்பு நுட்பத்திற்கான வழிகாட்டுதல்களைக் குறிக்கிறது. ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நுட்பங்கள் அன்பு, வன்முறையின்மை, தன்னார்வ சரணடைதல் மற்றும் பரஸ்பர பகிர்வு ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. கிராமப் பொருளாதார அமைப்புக்கு உறுதியான அடித்தளத்தை வழங்கும் என்பதால், நிலமற்றவர்களின் பிரச்சினை முதலில் தீர்க்கப்பட வேண்டும் என்று வினோபா வாதிட்டார். ஒவ்வொருவருக்கும் உழவு செய்வதற்கும் வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கும் நிலம் இருக்க வேண்டும். இதற்காக, நிலம், சொத்து அல்லது வளங்களின் உரிமை இயற்கையானது அல்லது கடவுளுடையது என்று அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும், நுகர்பவர் சில உற்பத்தி உடல் உழைப்பைச் செய்ய வேண்டும், மேலும் கூலி அல்லது சம்பளங்களுக்கு இடையிலான பரந்த வேறுபாடுகள் நீங்க வேண்டும். எனவே, நில உரிமைச் சட்டம், பெரிய நில உரிமையாளர்கள் தங்களால் இயன்ற அளவு நிலத்தைக் கொடுக்க வேண்டும், அவர்களின் சுய சாகுபடிக்குத் தேவையானதை அவர்களுடன் வைத்திருக்க வேண்டும் என்று கோருகிறது; பணக்கார விவசாயிகளின் தேவை அவர்களின் நிலத்தில் ஆறில் ஒரு பங்கு, ஏழை விவசாயிகள் நில

உரிமையை ஏற்றுக்கொள்வதற்கான அடையாளமாக தங்களால் இயன்றதை நன்கொடையாக வழங்கவும் கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறார்கள். இது "கையகப்படுத்துதல்" அல்லது நிலத்தின் உரிமையின் உள்ளுணர்வை மறுப்பதைப் போதிக்கின்றது; உற்பத்தியாளருக்கு உற்பத்தி வழிமுறைகளை வழங்குவதைக் குறிக்கிறது; ஒவ்வொரு செயலிலும் அர்ப்பணிப்பு மனப்பான்மையை அனைவருக்கும் ஏற்படுத்துகிறது மற்றும் ஒருவர் தனது பசியுள்ள அண்டை வீட்டாரின் நலனில் அக்கறை கொள்ள வேண்டும் என்றும், அவர் துன்பத்தில் இருக்கும் வரை, மகிழ்ச்சியை அனுபவிக்கும் சோதனையைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்றும் கோருகிறது. இது ஒரு "டான்" என்பதால், அது அனைவருக்கும் நிலத்தை நியாயமாகவும் சமமாகவும் விநியோகிக்க வேண்டும் என்று வாதிகிறது; நிலம் தானம் செய்பவர் தனக்கும் தனது அண்டை வீட்டாருக்கும் தனது கடமையைச் செய்ய வேண்டும் என்று அது கோருகிறது; ஒரு மோசமான பொருளாதார அமைப்பின் காரணமாக நிலம் பறிக்கப்பட்ட நிலமற்ற ஏழைகளின் உரிமை என்று அது கூறுகிறது, மேலும் அனைவரும் நிலத்தில் வேலை செய்ய வேண்டும் என்றும் வேலை செய்யாத எவரும் அதை வைத்திருக்கக்கூடாது என்றும் அது வலியுறுத்துகிறது.

புதிய பொருளாதாரம்

பொருளாதார பரவலாக்கம் என்பது இயக்கத்தின் முடிவுகளில் ஒன்றாகும். கிராம மக்கள் தங்கள் விவகாரங்களைத் தாங்களே தீர்மானிக்கும் பரவலாக்கப்பட்ட தன்னிறைவு அலகுகளை அமைப்பதே இறுதி நோக்கமாகும். முதல் முன்னுரிமை நிலப் பிரச்சினை. பூதான் இயக்கத்தால் கருதப்பட்ட பொருளாதாரத்தை காட்சிப்படுத்துவது சுவாரஸ்யமானது. இயக்கத்தின் பொதுவுடைமை சமூகம் ஒத்துழைப்பு மற்றும் கூட்டுப் பகிர்வை அடிப்படையாகக் கொண்டதாக இருக்கும் (ஜே. பி. நாராயண், 1964, பக். 219); அதன் அலகு தனிப்பட்ட தொழிலாளியாக இருக்கும்; அதன் நோக்கம் அனைவரின் நலனாகவும் அதன் ஒவ்வொரு உறுப்பினரின் நலனாகவும் இருக்கும், மேலும் அதன் கூறுகளின் சீரான மற்றும் அனைத்து பக்க வளர்ச்சியின் நோக்கத்திற்கும் இது சேவை செய்யும். அத்தகைய பொதுவுடைமை சமூகத்தின் பொருளாதாரம் ஒரு சீரான பொருளாதாரமாக இருக்கும், குறிப்பாக இயற்கையின் புதுப்பிக்க முடியாத வளங்களைப் பற்றி கவனமாக இருக்கும். அது வீணாகாது; புதுப்பிக்கத்தக்க வளங்களின் நுகர்வை முடிந்தவரை கட்டுப்படுத்த முயற்சிக்கும். இந்த புதிய பொருளாதாரம் பெரும்பாலும் சிறிய இயந்திரம், உழைப்பு மிகுந்த வகையைச் சேர்ந்ததாக இருக்கும். விவசாயம் மற்றும் தொழில்துறையின் கரிம கலவையை நிரூபிக்கும் வகையில் இது வேளாண்

தொழில்துறையாக இருக்கும். உள்ளூர் மற்றும் பிராந்திய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக உள்ளூர் மற்றும் பிராந்திய வளங்களை முழுமையாகப் பயன்படுத்துவதை இது இயல்பாகவே நோக்கமாகக் கொண்டிருக்கும். இந்தப் பொருளாதாரம் தன்னிறைவை நோக்கமாகக் கொண்டது. இது சுய நுகர்வுக்கான உற்பத்தியில் ஈடுபடும், மேலும் அடிப்படை பொருள் தேவைகள் முடிந்தவரை வீட்டிற்கு அருகில் பூர்த்தி செய்யப்படும் இடத்தில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டிருக்கும். ஒரு புதிய சமூக சமூகத்தில் திட்டமிடல் இயற்கையாகவே கீழிருந்து தொடங்கும். கிராமத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு குடும்பத்திலிருந்தும் ஒரு உறுப்பினரைக் கொண்ட கிராம சபையால் தயாரிக்கப்பட்ட கிராம மேம்பாட்டுத் திட்டமே திட்டமிடலின் அலகு என்பதை இது குறிக்கும். சமூகத்தின் வாழ்க்கைக்கு வேலை மிகவும் அவசியமான ஒன்றாக இருப்பதால், தொழிலாளியின் நிலை முக்கியமானது. வேலை என்பது மனித சக்திகளின் அர்த்தமுள்ள வெளிப்பாடாக இருக்கும், ஏனெனில் தொழிலாளி அதில் ஒரு பங்கைக் கொண்ட பணிச் செயல்பாட்டில் பொறுப்பான பங்கேற்பாளராக இருப்பார். சமூகத்தின் வேளாண் தொழில்துறை தன்மை அவரை பன்முகப்படுத்தப்பட்ட தொழிலைப் பின்பற்ற அனுமதிக்கும் அதே வேளையில், அதிகப்படியான நிபுணத்துவம் நிராகரிக்கப்படுகிறது. தொழில் மற்றும் வர்த்தகத்தின்

பெரும்பகுதி கூட்டுறவு அல்லது உரிமையாளர்-தொழிலாளர் வகையாக இருக்க வேண்டும்.

கிராமன்

நிலப் பரிசு என்று பொருள்படும் பூதான், தனிப்பட்ட தொண்டு நடவடிக்கைகள் மூலம் சமூக சீர்திருத்தத்தை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது, அதே நேரத்தில் கிராமப் பரிசு என்று பொருள்படும் கிராம்தான், கூட்டு சமூக முடிவுகள் மூலம் ஒரு சமூகப் புரட்சியை நிறைவேற்ற முயற்சிக்கிறது, இதன் மூலம் நிலத்தின் மீதான தனிப்பட்ட உரிமையை ஒழிக்க வேண்டும். பூதானில், தனிப்பட்ட நில நன்கொடைகள் குவிக்கப்பட்டு பின்னர் நிலமற்றவர்களுக்கு மறுபகிர்வு செய்யப்படுகின்றன, பயனாளிகள் மற்றும் பயனாளிகள் இருவரிடமும் தனியார் உரிமை என்ற கருத்தை பராமரிக்கின்றன. ஒரு பூதான் கிராமம் ஒரு சாதாரண இந்திய கிராமத்தைப் போலவே அதே அமைப்பைக் கொண்டிருந்தது, தவிர நிலத்தின் சில பகுதிகள் "இதுவரை கடைசி வரை" வழங்கப்பட்டன. இருப்பினும், கிராமன் கிராமங்களில், அனைத்து கிராம நிலங்களும் ஒன்றிணைக்கப்பட்டு சமூகத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும். அத்தகைய கிராமத்தில் நிலமற்ற தொழிலாளி தொண்டு செயல்களைப் பெறுபவராக இருப்பதை நிறுத்திவிட்டு, கிராமன் சமூகத்தின் மற்ற அனைத்து

உறுப்பினர்களிடையேயும் சமமான நிலைக்கு உயர்த்தப்பட்டார். அந்தத் திட்டம் மிகப்பெரிய அளவில் வெற்றி பெற்றிருந்தால், கிராம சுயாட்சி மற்றும் கிராம அரசாங்கத்தின் காந்திய இலக்கை நோக்கி இந்தியா ஒரு பெரிய முன்னேற்றத்தை அடைந்திருக்கும். ஐம்பதுகளின் நம்பிக்கைகள் அப்படித்தான் இருந்தன.

ஜூலை 1946 இல் ஒரு கட்டுரையில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளபடி, சுதந்திர இந்தியாவைப் பற்றிய காந்தியின் பார்வை, எப்போதும் விரிவடைந்து கொண்டிருக்கும் ஆனால் ஒருபோதும் ஏறாத வட்டங்களில் எண்ணற்ற கிராமங்களைக் கொண்டிருந்தது. " வாழ்க்கை ஒரு பிரமிடாக இருக்காது," என்று அவர் எழுதினார், "உச்சத்தை அடிமட்டத்தால் தாங்கிக்கொள்ள வேண்டும். ஆனால் அது ஒரு கடல் வட்டமாக இருக்கும், அதன் மையம் கிராமத்திற்காக எப்போதும் இறக்கத் தயாராக இருக்கும் தனிநபர், பிந்தையவர் கிராமங்களின் வட்டத்திற்காக இறக்கத் தயாராக இருப்பார், கடைசியில் முழுமையும் தனிநபர்களால் ஆன ஒரு வாழ்க்கையாக மாறும் வரை, அவர்களின் ஆணவத்தில் ஒருபோதும் ஆக்ரோஷமாக இருக்காது, ஆனால் எப்போதும் பணிவுடன், அவர்கள் ஒருங்கிணைந்த அலகுகளாக இருக்கும் கடல் வட்டத்தின் கம்பீரத்தைப் பகிர்ந்து கொள்கிறார்கள்." (ஹரிஜன், 4-8-1940, ப. 235) சுய-

கட்டுப்பாட்டு கிராமங்களின் ஒரு நிலையற்ற சமூகத்தின் இந்தக் கோட்பாடு வினோபாவால் மேலும் விரிவுபடுத்தப்பட்டது. அவரைப் பொறுத்தவரை, சர்வோதய தொழிலாளர்கள் " நிலையற்ற சமூகத்தை இறுதி இலக்காக நம்புகிறார்கள்". இருப்பினும், "ஆரம்ப கட்டங்களில் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவிலான அரசாங்கம் அவசியம் என்பதை அவர்கள் அங்கீகரிக்கிறார்கள், ஆனால் பின்னர் அது தொடர்ந்து தேவைப்படும் என்பதில் நாங்கள் உடன்படவில்லை. நாடற்ற சமூகத்தை நோக்கிய முன்னேற்றத்தை உறுதி செய்வதற்கு சர்வாதிகார சர்வாதிகாரம் அவசியம் என்பதையும் நாங்கள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. மாறாக, நிர்வாகம் மற்றும் அதிகாரத்தை பரவலாக்குவதன் மூலம் தொடர நாங்கள் முன்மொழிகிறோம். இறுதி கட்டத்தில் $\neg$ எந்த வற்புறுத்தலும் இருக்காது, ஆனால் முற்றிலும் தார்மீக அதிகாரம் இருக்கும். அத்தகைய சுய-வழிநடத்தும் சமூகத்தை நிறுவுவதற்கு தன்னிறைவு பெற்ற அலகுகளின் நிகர வேலை தேவைப்படுகிறது. உற்பத்தி, விநியோகம், பாதுகாப்பு, கல்வி அனைத்தும் உள்ளூர்மயமாக்கப்பட வேண்டும். மையத்திற்கு குறைந்தபட்ச அதிகாரம் இருக்க வேண்டும்." இவ்வாறு 1963 ஆம் ஆண்டில் இயக்கம் தனது அனைத்து முயற்சிகளையும் மூன்று முக்கிய செயல்பாடுகளில் கவனம் செலுத்த முடிவு செய்தது: (1) நாடு முழுவதும் கிராமதான் கிராமங்களை

நிறுவுதல், (2) இந்த கிராமங்களில் காதி மற்றும் கிராமத் தொழில்களை மேம்படுத்துதல், இதனால் அவை வெளிப்புற வளங்களிலிருந்து சுயாதீனமாக இருக்கும், மற்றும் (3) நாட்டில் வன்முறை வெடிப்பதைத் தடுக்க அல்லது வன்முறை ஏற்பட்டால், அதை வன்முறையற்ற வழிகளில் கட்டுக்குள் கொண்டுவர " சாந்தி சேனா" அல்லது அமைதிப் படையை ஆட்சேர்ப்பு செய்து பயிற்சி அளித்தல். சர்வோதய சமூகத்தில் தேவைப்படும் ஒரே அமலாக்க சாத்தியமான சிந்தனை இதுதான், அங்கு தனிப்பட்ட போட்டி அல்ல, பரஸ்பர ஒத்துழைப்புதான் உந்துதல் மற்றும் நடத்தைக்கான உந்து சக்தியாக இருக்கும். கிராமங்களில் உள்ள விவசாயிகளுக்கு மட்டுமல்ல, நகர்ப்புற தொழில் வல்லுநர்கள் மற்றும் தொழில்துறை தொழிலாளர்களுக்கும் இயக்கத்தில் ஒரு இடத்தை வழங்க, வினோபா "டான்" அல்லது பரிசு என்ற கருத்தை மேலும் விரிவுபடுத்தினார், இதனால் பின்வரும் அம்சங்கள் அடங்கும்:

- ஷ்ரம்தான் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட சர்வோதய திட்டத்திற்கு ஒருவரின் உழைப்பின் ஒரு பகுதியை பங்களிப்பதைக் குறிக்கிறது.
- சம்பட்டிதான் என்பது ஒருவரின் சொத்து அல்லது வருமானத்தின் ஒரு பகுதியை இயக்கத்திற்கு அர்ப்பணிப்பதைக் குறிக்கிறது.

○ புத்திதான் என்பது ஒருவரின் அறிவுத் திறன்களையும் அறிவையும்

சர்வோதய இலட்சியங்களை உணர அர்ப்பணிப்பதைக் குறிக்கிறது.

○ ஜீவந்தன் என்பது ஒருவரின் முழு வாழ்க்கையையும் சக்தியையும்

இயக்கத்தின் நோக்கத்திற்காக அர்ப்பணிப்பதைக் குறிக்கிறது.

இந்தப் பொதுமைப்படுத்தல்களும் இயக்கம் தனக்காக நிர்ணயித்த
லட்சிய இலக்குகளும் நீண்டகால விளைவுகளை ஏற்படுத்தின:
எளிமைப்படுத்தப்பட்ட அல்லது சுலப் கிராம்தான் என்று அழைக்கப்படும்
கிராம்தான் என்ற மாற்றியமைக்கப்பட்ட கருத்து 1963 இல்
அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அப்போதிருந்து " உரிமை" மற்றும் " உடைமை"
ஆகியவற்றுக்கு இடையே ஒரு வேறுபாடு ஏற்படுத்தப்பட்டது. எனவே,
கிராம்தான் என்ற புதிய கருத்து அசல் கருத்தை விட மிகவும் குறைவான
தீவிரமானது மற்றும் தனியார் சொத்து கொள்கைக்கு குறிப்பிடத்தக்க
சலுகைகளை உள்ளடக்கியது. கிராமத்திற்கு நன்கொடையாக வழங்கப்பட்ட
அனைத்து நிலங்களும் கிராம சமூகத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தாலும்,
அதில் பத்தொன்பது-இருபதில் ஒரு பங்கு வரை நன்கொடையாளர்களின்
வசம் இருக்க முடியும், அவர்கள் அதை தங்கள் வாரிசுகளுக்கு மட்டுமே
வழங்க முடியும். இந்த வழியில் குறைந்தபட்சம் ஒரு முக்கிய நோக்கம்
அடையப்பட்டது: சுலப் கிராம்தான் கிராம நிலம் சமூகத்தின்
கட்டுப்பாட்டிலிருந்து வெளியேறுவதைத் தடுத்தது; உற்பத்தி வழிமுறைகள்

கிராம மக்களால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன, மேலும் வெளிப்புற மூலதனத்தால் கையகப்படுத்தப்பட முடியாது. வசிக்கும் தனியார் உரிமையாளர்களுக்குச் சொந்தமான மொத்த நிலத்தில் ஐம்பது சதவீதத்திற்கும் அதிகமானவை நன்கொடையாக வழங்கப்பட்ட கிராமதான் கிராமங்கள், குறைந்தபட்சம் முக்கால்வாசி வயது வந்தோர் திட்டத்தில் இணைந்திருந்த கிராமதான் கிராமங்கள், அரசாங்கத்தின் சமூக மேம்பாட்டுத் திட்டத்தின் மிகக் குறைந்த அலகான தொகுதி மட்டத்தில் இணைக்கப்படும். அகில இந்திய சராசரியாக எண்பதாயிரம் மக்கள் வசிக்கும் அத்தகைய தொகுதியில், வருவாய் கிராமங்களில் 85 சதவீதத்திற்கும் அதிகமானோர் அல்லது வயது வந்தோர் மக்கள் தொகையில் 75 சதவீதத்தினர் கிராமதானில் சேர முடிவு செய்திருந்தால், அது " பிளாக்டான்" என்று அறிவிக்கப்பட்டது. "டிஸ்ட்ரிக்டன்" என்பது அனைத்து தொகுதிகளும் பிளாக்டன் நிலையை அடைந்த மாவட்டம் மற்றும் " ஸ்டேட்டன்" என்பது அனைத்து மாவட்டங்களும் மாவட்ட நிலையைப் பெற்ற ஒரு மாநிலம். இந்தத் திட்டத்தின் மூலம், தற்போதுள்ள அரசு நிறுவனத்தை அடிமட்டத்திலிருந்து மேல்நோக்கி மாற்றும் என்று நம்பப்பட்டது. 1969 ஆம் ஆண்டு காந்தி நூற்றாண்டு விழாவின் இறுதியில், இயக்கம் இந்தியாவின் 5,60,000 கிராமங்களில் 1,40,000 கிராமங்களை அடைந்ததாகக் கூறியது; இந்த

கிராமடன் கிராமங்களில் 60,000 வடக்கு பீகார் மாநிலத்தில் இருந்தன, அங்கு இயக்கம் அதன் முயற்சிகள் மற்றும் வளங்களில் பெரும் பகுதியைச் சேகரித்தது. அதன் கிட்டத்தட்ட 90% கிராமங்கள் உள்ளடக்கப்பட்ட நிலையில், பீகார் இந்தியாவின் முதல் ஸ்டேட்டன் என்று அறிவிக்கப்பட்டது.

இந்த இயக்கம் ஒரு கிராமத்தின் வளர்ச்சியில் மூன்று படிக்களை வேறுபடுத்தியது:

1. "பிரப்தி" என்பது மக்கள் கிராமதானில் சேரவும், அவர்களின் உரிமையை கிராம சபைக்கு மாற்றவும் வற்புறுத்தப்படுவதைக் குறிக்கிறது.
2. "புஷ்டி" என்பது கிராம மக்கள் கிராமதானின் முதன்மை நிபந்தனைகளை செயல்படுத்துவதாகும், அதாவது நிலத்தின் இருபதில் ஒரு பகுதியை நிலமற்றவர்களுக்கு மறுபகிர்வு செய்வது. பரிசுகளை சரிபார்த்தல் மற்றும் உரிமைகளை சட்டப்பூர்வமாக மாற்றுவது இந்த கட்டத்தில் நடைபெறுகிறது."நிர்மான்" என்பது ஆக்கபூர்வமான வளர்ச்சித் திட்டங்களைத் தொடங்குவதற்கு தேவையான அனைத்து வளங்களும் கிராம சபை (கிராம சபை) மூலம் திரட்டப்பட்டுள்ளன.

1970 வாக்கில், பெரும்பாலானவை பழங்குடியினர் பகுதிகளில், அவற்றின் சொந்த சமூக உரிமை மரபுகளுடன் அமைந்துள்ளன, சில கிராமங்கள் மட்டுமே "நிர்மான்" நிலையை அடைந்தன என்பது உண்மை. இருப்பினும், பெரும்பாலான கிராமங்கள் பிரச்சாரம் மற்றும் நல்ல நோக்கங்களை அறிவிப்பதற்கான ஆரம்ப கட்டத்தில் இருந்தன. கிராமவாசிகளை கிராமப்புற மறுகட்டமைப்பின் காந்தியப் பாதையில் கிராமப்புற மக்களை ஏற்றுக்கொள்ளவும், வினோபாவுடன் சேரவும் வற்புறுத்துவது ஒரு விஷயம்; தேவையான சட்டப்பூர்வ உபகரணங்களையும் விவசாய விரிவாக்கப் பணிகளையும் பின்தொடர்வது முற்றிலும் வேறுபட்டது. இங்கு சர்வோதய தொழிலாளர்கள் அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ தாங்களாகவே இருந்தனர், மேலும் இந்த விஷயங்களை இரண்டாம் பட்சமாகக் கருதிய தங்கள் தலைவரின் புனித பிம்பத்தை வரைய முடியவில்லை. வினோபாவின் கூற்றுப்படி, முக்கியமானது என்னவென்றால், சமூக-பொருளாதார முடிவுகளுக்கு வழிவகுக்கும் அணுகுமுறையின் மாற்றம். " தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளட்டும்," என்று வினோபா 1957 இல் எழுதினார், "விவசாய உற்பத்தியை அதிகரிப்பது நிச்சயமாக பூதானம் மற்றும் கிராமதானத்தின் நோக்கமும் நோக்கமும் அல்ல. அது தற்செயலானதாக மட்டுமே இருக்கும்.

அதன் முக்கிய நோக்கம் முழு சமூகத்திற்கும் மனிதனின் விசுவாசத்தை விரிவுபடுத்துவதாகும்."

மேற்கத்திய கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கும்போது, 1969 ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் ஒரு மாநிலமாக அறிவிக்கப்பட்ட பீகாரில், நக்சல்பாரி இயக்கம் புரட்சிகர நடைமுறை மூலம் முன்னேறுவதற்கான குறுக்குவழியை மக்களுக்குக் காட்ட முயன்ற ஒரு இயக்கத்தை பரப்பியது வினோபாவுக்கு ஒரு கடினமான பாடமாக இருந்திருக்க வேண்டும். வினோபா இந்த சவாலையும் சர்வோதய தொழிலாளர்களிடையே வளர்ந்து வரும் அதிருப்தியையும் தனது சொந்த வழியில் எதிர்கொண்டு தனது உள் சுயத்தில் மேலும் மேலும் பின்வாங்கினார்.

பூதான் இயக்கம் பற்றிய தவறான கருத்துக்கள்

பூதான் இயக்கம் முன்னணி பொருளாதார வல்லுநர்கள் (நாட்டின்), தத்துவஞானிகள், அரசியல் சிந்தனையாளர்கள் மற்றும் சமூக சீர்திருத்தவாதிகள் அனைவராலும் பல விமர்சனங்களுக்கு உள்ளாகியுள்ளது. காந்தியின் சீடர்களில் சிலர் கூட இந்த முக்கியமான பிரச்சினையில் தங்கள் கருத்து வேறுபாட்டை வெளிப்படுத்தினர். 'இயக்கத்தின் பின்னணியில் உள்ள தத்துவம் மற்றும் அதன் செயல்பாட்டின் முடிவுகள் பல்வேறு தரப்பிலிருந்து கடுமையான விமர்சனங்களுக்கு உள்ளாகியுள்ளன. எனவே, இந்த விமர்சனத்தை அதன் மதிப்புக்கு ஏற்ப

மதிப்பிடுவதும் அதன் செல்லுபடியை ஆராய்வதும் விரும்பத்தக்கதாக இருக்கும்'

தெளிவு இல்லாமை பூதான் இயக்கத்தின் நோக்கங்கள் குறித்து தெளிவு இல்லாததாகக் கூறப்படுவது பூதான் இயக்கத்திற்கு எதிரான ஒரு வாதமாகும். வன்முறையற்ற சமூகப் புரட்சி மூலம் நாடற்ற சமூகத்தை உருவாக்குவது குறித்து பூதான் இயக்கத்தின் சாத்தியக்கூறுகள் குறித்து நிறைய விஷயங்கள் கூறப்பட்டாலும், இந்த இயக்கம் மக்களுக்கு எவ்வளவு தூரம் பயனளிக்கும் என்பது யாருக்கும் தெரியவில்லை என்று அது கூறியது. காந்தியின் பெயரைக் கொண்டு வருவதும், இயக்கம் முழுமையான சமூக விழிப்புணர்வு என்ற காந்தியக் கருத்துடன் பிறந்தது என்று கூறுவதும் ஒரு விஷயம், ஆனால் இயக்கத்தின் நோக்கங்களை திட்டவட்டமாகக் காட்சிப்படுத்துவது முற்றிலும் வேறுபட்டது. இந்த இயக்கத்தின் நாயகர்கள், பூதான் இயக்கம் அனைத்திலும் மிகப்பெரிய நன்மையை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது என்று கூறியுள்ளனர். காந்தியக் கொள்கைகளான வன்முறையற்ற சமூகப் புரட்சியின் அடிப்படையில், அதாவது மனிதனின் அன்பு மற்றும் உள்ளார்ந்த நன்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டு, அது சாமானிய மக்களின், குறிப்பாக தாழ்த்தப்பட்டோர் மற்றும் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் நலனை நோக்கமாகக் கொண்டது. இந்திய விவசாய மக்களின் மிகப்பெரிய வறுமையின்

பின்னணியில், மக்களின் நல்வாழ்வுக்கான எந்தவொரு திட்டமும், அதன் பங்களிப்பு எவ்வளவு சிறிதாக இருந்தாலும், வரவேற்கப்பட வேண்டும்.

தலைகீழ்நிலை இந்த இயக்கம் விவசாயப் பிரச்சினையை அணுகுவதில் சாய்ந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. நிலமற்ற கிராம மக்களுக்கு மட்டுமே உதவவும் நிலத்தை வழங்கவும் பூதான் இயக்கம் நோக்கமாகக் கொண்டது, இதனால் ஓரளவு நிலமற்றவர்கள் அல்லது ஓரளவு நிலத்தை வைத்திருந்தாலும் விவசாயக் கூலிகளாக வேலை செய்து முழுமையாகவோ அல்லது பகுதியாகவோ கூலியை நம்பியிருக்கும் கிராமவாசிகள் வெளியேறினர். நிலமற்ற தொழிலாளர்களின் பிரச்சினையை வினோபா குழப்பமானதாகவும் அவசரமாகவும் கருதினார். எனவே பூதான் இயக்கம் நிலமற்றவர்களுக்காக நின்றது. கிராமத்தில் நிலமற்றவர்கள் யாரும் வினோபாவின் முதல் படியாகும், மேலும் அவரது கடைசி நடவடிக்கை நில உரிமையாளர் எவரும் இருக்க மாட்டார்கள் என்பதுதான். இது கிராமதானமாக வளர்ந்தது, அங்கு அனைத்து நபர்களும் பொதுவான காரணத்திற்காக இணைந்து செயல்படுவார்கள், மேலும் நிலமற்றவர் மற்றும் நில உரிமையாளர் போன்ற வேறுபாடுகள் அழிக்கப்படும்.

போதுமான நிலமின்மை இந்த இயக்கம் நிலமற்றவர்களுக்கு போதுமான நிலத்தை வழங்கவில்லை, ஆண்டு முழுவதும் அவருக்கு வேலைவாய்ப்பை வழங்கவில்லை அல்லது வருமான அளவைக் கணிசமாக

உயர்த்தவில்லை என்று கூறப்படுகிறது. குறுகிய காலத்திற்குள் சாகுபடி செய்யப்படும் பரப்பளவு குறையும் (நிலத்தை மாற்றுவதற்கு சிறிது நேரம் எடுக்கும் என்பதால்) மற்றும் நாட்டில் ஏற்கனவே மோசமான உணவு உற்பத்தி நிலைமையை மோசமாக்கும். ஆனால் இந்த வாதம், நன்கொடையாகப் பெறப்பட்ட சாகுபடி நிலம், நிலமற்ற தொழிலாளர்களிடையே உடனடியாக விநியோகிக்கப்படாவிட்டால், சிறிது காலம் செயலற்றதாகவே இருக்கும் என்ற நம்பத்தகுந்த அனுமானத்தின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது. இது உண்மையல்ல. நன்கொடையாகப் பெறப்பட்ட நிலம், மறுபகிர்வு செய்யப்பட்டு சட்டப்பூர்வ முறைகள் முடிக்கப்படும் வரை நன்கொடையாளர்களால் தொடர்ந்து பயிரிடப்படுகிறது. நிலமற்றவர்களுக்கு வழங்கப்படும் " போதுமான நிலமின்மை"யைப் பொறுத்தவரை, இந்தியாவில் சுமார் 62 சதவீத நிலங்கள் ஐந்து ஏக்கருக்கும் குறைவான நிலமாக இருக்கும்போது ஐந்து ஏக்கர் நிலம் வழங்குவது நன்மை பயக்கும் என்று எளிதாகக் கூறலாம்.

துணைப்பிரிவு

பூதான் இயக்கமும் அதன் செயல்பாடுகளும் ஏற்கனவே சிறியதாகவும் சிதறிக்கிடக்கும் வயல்களைப் பிரிப்பதற்கும் துண்டு துண்டாகப் பிரிப்பதற்கும் வழிவகுக்கும் என்று கூறப்படுவதால் விமர்சிக்கப்பட்டன. அது நடப்பது போல, பெரிய அல்லது சிறிய அனைத்து வகையான

உரிமையாளர்களிடமிருந்தும் நிலப் பரிசுகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றன. சிறிய விவசாயிகள் தங்கள் சிறிய நிலங்களிலிருந்து சிறிய நிலங்களை நன்கொடையாக வழங்குவது நிலத்தைப் பிரிப்பதற்கும் துண்டு துண்டாகப் பிரிப்பதற்கும் துரிதப்படுத்துகிறது. இந்த ஆரோக்கியமற்ற போக்கின் பொருளாதார தீமைகள் வலியுறுத்த முடியாத அளவுக்கு நன்கு அறியப்பட்டவை. பெரிய நில உரிமையாளர்களை மதம் மாற்றுவதற்கான சரியான சூழ்நிலையை உருவாக்குவதற்காக சிறிய நில உரிமையாளர்களிடமிருந்து நில நன்கொடைகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றன என்று இயக்கத்தின் சார்பாகக் கூறப்படுகிறது. வினோபாஜி, "நிலம் துண்டு துண்டாகப் பிரிவதை விட மனித இதயங்கள் துண்டு துண்டாகப் பிரிவதைப் பற்றி நான் அதிகம் கவலைப்படுகிறேன்... துண்டு துண்டாகப் பிரிக்கப்பட்ட நிலத்தை பின்னர் பரஸ்பர நல்லெண்ணம் மற்றும் ஒத்துழைப்புடன் எளிதாக ஒருங்கிணைக்க முடியும்; ஆனால் சமூக மற்றும் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள் காரணமாக இதயங்கள் துண்டு துண்டாகப் பிரிவது இந்தியா போன்ற ஒரு மாநிலத்தில் ஆபத்தான சாத்தியக்கூறுகளால் நிறைந்துள்ளது. ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது, இந்த வாதம் ஒரு தொழில்முறை பொருளாதார நிபுணருக்குப் பிடிக்காமல் போகலாம். ஆனால் உண்மை என்னவென்றால், விநியோகிப்பதற்கு முன்பு, நன்கொடையாக வழங்கப்பட்ட சிறிய நிலங்களை முடிந்தவரை

ஒருங்கிணைக்க அனைத்து முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. நிலத்தை பிரிப்பதைப் பொறுத்தவரை, பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில், முழுமையான அலகுகளை உருவாக்கிய நிலங்கள் மட்டுமே தானமாக வழங்கப்பட்டுள்ளன என்பதை சுட்டிக்காட்டலாம். இதனால், பூதான் நிலம் மேலும் துண்டு துண்டாகப் பிரிக்கப்படவில்லை, ஆனால் ஏற்கனவே பிரிக்கப்பட்ட சிறிய நிலங்கள் மட்டுமே அதன் மடிப்புக்கு வந்துள்ளன. பூதான் இயக்கத்தில் நன்கொடைக்காக மட்டுமே எந்த நிலமும் மேலும் பிரிக்கப்படவில்லை.

பொருளாதாரமற்ற ஹோல்டிங்ஸ்

பூதான் பொருளாதாரமற்ற நிலங்களை உருவாக்கியதாக விமர்சகர்கள் சுட்டிக்காட்டினர். ஏழை மக்கள் ஏற்கனவே உள்ள சிறிய நிலங்களிலிருந்து ஒரு சிறிய நிலத்தை நன்கொடையாக வழங்குவதன் மூலம் இயக்கத்தில் சேருவதால், அந்த நிலங்கள் பொருளாதாரமற்ற அலகுகளாகக் குறைக்கப்படுகின்றன. இதற்கு பதிலளிக்கும் விதமாக, இந்தியாவில் ஒரு குடும்பத்திற்கு சாகுபடி செய்யக்கூடிய நிலத்தின் அளவு குறித்து ஆராய வேண்டியது அவசியம். முன்னர் குறிப்பிட்டபடி (நாட்டில்) சுமார் 20 சதவீத நிலங்கள் ஒரு ஏக்கருக்கும் குறைவானவை, மொத்த பரப்பளவில் 1 சதவீதத்திற்கும் சற்று அதிகமாக மட்டுமே பங்களிக்கின்றன, மேலும் சுமார்

40 சதவீத நிலங்கள் 2.50 ஏக்கருக்கும் குறைவானவை, மொத்த பரப்பளவில் 6.71 சதவீதத்தை மட்டுமே பங்களிக்கின்றன (NSS அறிக்கை (ஜூன் 1961), 16வது சுற்று, எண். 113, பக். 13 மற்றும் 21). விவசாய நிலங்களில் 74 சதவீதத்திற்கும் அதிகமானவை 7.50 ஏக்கருக்கும் குறைவானவை, இது மொத்த பரப்பளவில் 29.76 சதவீதத்தை உள்ளடக்கியது. இங்கு தவிர்க்க முடியாத உண்மை என்னவென்றால், 62 சதவீத நில உடைமைகள் ஐந்து ஏக்கருக்கும் குறைவான நிலம். இந்தியாவில் சராசரி நில உடைமை அளவு 6.63 ஏக்கர் மட்டுமே. மேற்கண்ட உண்மைகளைக் கருத்தில் கொண்டு, பூதான் வழங்கும் ஐந்து ஏக்கர் நிலம் வைத்திருப்பது நிச்சயமாக தற்போதைய சூழ்நிலையை விட ஒரு முன்னேற்றம் என்பதை ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். மேலும், "பொருளாதார உடைமை" என்ற கருத்து மிகவும் ஒப்பீட்டளவில் உள்ளது. ஜப்பானில் சராசரி நில உடைமை 2.5 ஏக்கர், ஆனால் நிலத்திலிருந்து அவள் சராசரியாக உற்பத்தி செய்வது இந்தியாவை விட மூன்று மடங்கு அதிகம். ஒரு சிறிய நிலம் உற்பத்தியில் வீழ்ச்சியைக் காட்டவோ அல்லது பொருளாதாரமற்ற அலகாக மாறவோ அவசியமில்லை. சிறந்த உரங்கள், விதைகள் மற்றும் நீர்ப்பாசன வசதிகளின் உதவியுடன் தீவிர சாகுபடி

முறைகள் 2.5 ஏக்கர் நிலத்தை கூட ஒரு பொருளாதார அலகாக மாற்றும்.

ஜப்பானிய தீவிர சாகுபடி முறையை விவசாயிகள் கடைப்பிடிக்க முடியும்,

மேலும் பூதானில் தலா ஐந்து ஏக்கர் நிலம் இருப்பதால், அவர்கள் ஒரு

ஒழுக்கமான வாழ்க்கைத் தரத்தை போதுமான அளவு பராமரிக்க முடியும்.

சாகுபடிக்கு தகுதியற்ற நிலம்

காந்திஜியின் பழைய சீடரான மீரா பென், நன்கொடையாக

வழங்கப்பட்ட நிலங்களில் பெரும்பாலானவை தரம் குறைந்தவை என்றும்,

சில மிகவும் மோசமானவை என்றும் கருதினார். சேகரிக்கப்பட்ட நிலத்தில்

80 சதவீதத்திற்கும் அதிகமானவை தரமற்றவை என்று அவர் கருத்து

தெரிவித்தார் (விமர்சகர்களின் பதில், இந்துஸ்தான் டைம்ஸ், 4-6-53).

மேலும், பூதானில் பெறப்பட்ட நிலத்தில் ஒரு நல்ல சதவீதம் மேய்ச்சல்

நிலமாகவோ அல்லது காடுகளால் சூழப்பட்டதாகவோ உள்ளது. வினோபா

இந்த உண்மையை அறிந்திருந்தார், ஆனால் எந்த நிலமும் பயனற்றதாக

இருக்க முடியாது என்றும், பாறைகள் மற்றும் மலைகளைக் கூட ஒருவர்

சிறப்பாகப் பயன்படுத்த முடியும் என்றும் விமர்சகர்கள் மேலும் கூறினர்.

பூதானில் சேகரிக்கப்பட்ட நிலத்தில் அதிக சதவீதம் சாகுபடிக்கு

தகுதியற்றது என்று பரவலாக நம்பப்படுகிறது. 1957 வரை பூதானில்

பெறப்பட்ட நிலத்தின் தரம் குறித்து அத்தகைய புள்ளிவிவரங்கள் எதுவும்

சேகரிக்கப்படவில்லை. 1964 வரை சேகரிக்கப்பட்ட மொத்த நிலமான 42,27,476 ஏக்கர் நிலத்தில், சுமார் 14,84,830 ஏக்கர் நிலம் சாகுபடிக்கு தகுதியற்றது என்று கண்டறியப்பட்டுள்ளது என்பதே உண்மை. எனவே, மதிப்பீடு சுமார் 35.8 சதவீதமாகிறது (சர்வோதயா, ஏப்ரல் 1965, ப. 480).

மார்ச் 31, 1967 வரை 42,64,096 ஏக்கர் நிலம் மட்டுமே சேகரிக்கப்பட்டுள்ளது, அத்தகைய மோசமான நிலத்தின் தோராயமான சதவீதத்தை 35 என்று பாதுகாப்பாகக் கூறலாம். நன்கொடையாக வழங்கப்பட்ட நிலம் மூன்று குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது: (1) குத்தகைதாரர்களால் சாகுபடி செய்யப்படும் நிலம்; (2) நன்கொடையாளரால் பயிரிடப்பட்ட நிலம்; (3) சாகுபடி செய்யக்கூடிய ஆனால் சாகுபடி செய்யப்படாத நிலம். முதல் வழக்கில் பெரிய குத்தகைதாரர்கள் அல்லது நில உரிமையாளர்கள் தங்கள் குத்தகை உரிமைகளை நன்கொடையாக வழங்குமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறார்கள், மேலும் சிறு விவசாயிகள் முழு உரிமையாளர்களாக ஆக்கப்படுகிறார்கள். இரண்டாவது வழக்கில், நிலம் நேரடியாக நிலமற்ற விவசாயிகளுக்குச் செல்கிறது. கடைசி வழக்கில், நன்கொடையாளர் அதை கலப்பையால் உடைத்த பிறகு அல்லது வேறுவிதமாக, அதாவது,

சாகுபடிக்கு ஏற்றதாக மாற்றிய பிறகு அதை நன்கொடையாக வழங்குமாறு
 கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறார். அவரால் அவ்வாறு செய்ய முடியாவிட்டால்,
 அரசு அல்லது பண நன்கொடை அல்லது இலவச தொழிலாளர்
 தன்னார்வலர்களின் உதவியுடன் நிலத்தை உடைக்க வேண்டியிருக்கும்.
 எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலும், நிலத்தைப் பெறும் ஏழைகள் நிலத்தை
 சாகுபடிக்கு ஏற்றதாக மாற்றுவதற்கான மீட்புச் செலவையோ அல்லது பிற
 கட்டணங்களையோ ஏற்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுவதில்லை.
 உண்மையில், நன்கொடையாளர்கள் தாங்களாகவே அத்தகைய
 செலவுகளைச் செய்யுமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறார்கள். மேலும்,
 பூதான் இயக்கத்தின் உளவியல் விளைவுகளை குறைமதிப்பிற்கு
 உட்படுத்தக்கூடாது. ஒரு நில உரிமையாளர் நிலத்தை தானம்
 செய்யும்போது, அது எந்த தரத்தில் இருந்தாலும், அது
 நிலமற்றவர்களுக்கான சில தியாகங்களையும் இயக்கத்தின் பின்னணியில்
 உள்ள கருத்தை ஏற்றுக்கொள்வதையும் நிச்சயமாக பிரதிபலிக்கிறது.
 அவரது நில தானம் மூலம் அவரது உளவியலில் ஒரு மாற்றம் ஏற்படுவது
 உறுதி. அவரது இதயத்தில் விதைக்கப்பட்ட இந்த சிந்தனை விதை ஒரு
 நாள் பலனளிக்கும். மேலும் எதிர்காலத்தில் அவர் தனது நிலத்தை
 அதிகமாக தானம் செய்வதற்கான பல வாய்ப்புகள் உள்ளன. எனவே, அது
 எந்த தரத்தில் இருந்தாலும், அதை மறுக்கக்கூடாது, இருப்பினும்

நன்கொடையாளரிடம் இது ஒரு மோசமான பரிசு என்று ஒருவர் கூறலாம்.

மோசமான நிலம் இருக்கலாம், அதை மீட்டு அதன் சிறந்த பயன்பாட்டிற்கு பயன்படுத்த வேண்டும்.

மறுவாழ்வு பற்றிய கேள்வி

நிலமற்ற விவசாயத் தொழிலாளர்கள் அனைவரையும் மறுவாழ்வு செய்வதில் பூதானுக்கு எதிரான வாதம் என்னவென்றால், அது வெற்றிபெற வாய்ப்பில்லை. நில நன்கொடைகள் என்பது உடனடியாகப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டிய பணம் அல்லது உணவு தானிய நன்கொடைகள் போன்றது அல்ல. உடனடி கையகப்படுத்தலின் போது, தேவையான உள்ளீடுகள் மற்றும் மேலாண்மையின் உதவியுடன் உற்பத்தித் திறன் கொண்டதாக மாற்றப்படும் வரை, நிலமற்றவர்களுக்கு நிலத்தை வழங்குவது ஒரு சொத்தை விட ஒரு பொறுப்பாகும். இதனால், நிலமற்றவர்களுக்கு நிலத்தை வழங்குவது, அவர்களுக்கு விவசாயத்திற்கான அனைத்து வளங்கள் அல்லது உள்ளீடுகள் மற்றும் கருவிகளும் வழங்கப்படாவிட்டால், அவர்களை மறுவாழ்வு செய்யாது. மறுபுறம், நிலமற்றவர்களுக்கு சாதகமாக நிலத்தின் உரிமையை மாற்றுவது, நியாயமற்ற முறையில் உற்பத்தி இழப்பையும் விவசாயத்தின் இடப்பெயர்ச்சியையும் ஏற்படுத்தும், உண்மையில் யாருக்கும்

பயனளிக்காது. அதனால்தான் வினோபா கிராமத்தின் நிலமற்றவர்களுக்கு கருவிகள் மற்றும் பிற வசதிகளை வழங்குமாறு கேட்டார். அவர் சதந்தன் (ஹால்டன், பைல்டன், கூப்டன்), சம்பாதிடன், ஷ்ரம்தான் போன்ற பல யக்ஞங்களைத் தொடங்கினார். சம்பாதிடனின் நோக்கங்களும் முறைகளும் பூதான் இயக்கத்தின் அனைத்து கூட்டு யக்ஞங்களையும் ஒருங்கிணைக்கின்றன. மக்களின் உழைப்பு, மூலதனம் மற்றும் திறன் போன்ற பிற உடைமைகள் ஒட்டுமொத்த சமூகத்தின் நன்மைக்காக அனைவரும் பகிர்ந்து கொள்ளப்படாவிட்டால், பூதானம் அல்லது கிராமதானம் மட்டுமே மக்களின் பொருளாதார வாழ்க்கையில் எந்த மாற்றத்தையும் கொண்டு வர முடியாது என்பதை வினோபாவே ஒப்புக்கொள்கிறார்.

நிலமற்றவர்களுக்கு நிலம் ஏன்?

"நிலமற்றவர்களுக்கு நிலம்" என்ற முழக்கம், நிலம் இல்லாதவர்களுக்கு நிலத்தின் " இன்றியமையாத" தன்மையை வலியுறுத்துவதாகத் தெரிகிறது. ஆனால் நிலம் காற்று, நீர் மற்றும் சூரியனைப் போல இன்றியமையாதது என்ற பூதானத்தின் சித்தாந்தத்தை எந்த வகையிலும் நியாயப்படுத்த முடியாது. எந்த கற்பனையாலும் அதை இந்த பொருட்களுடன் ஒப்பிட முடியாது. நில உச்சவரம்பு குறித்த தனது கருத்து வேறுபாட்டில், சர்தார் லால் சிங், நிலத்தை ஒரு தொழிற்சாலை

அல்லது ஜவுளி ஆலையுடன் ஒப்பிட்டு, அது "அதிகபட்ச உற்பத்தியை" விளைவிக்கும் வகையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது என்றும், அது நிலமற்றவர்களால் அவசியமில்லை, திறமையானவர்களால் கையாளப்பட வேண்டும் என்றும் வாதிட்டார் (சர்தார் லால் சிங், 1958, பக். 115).

நாட்டின் தேவை நிலத்தின் சமமான விநியோகம் அல்ல, மாறாக நிலம், உழைப்பு மற்றும் மூலதனத்தின் அதிக உற்பத்தித்திறன் மற்றும் செயல்திறன் ஆகும். பூதானின் அணுகுமுறை மிகவும் வித்தியாசமானது. நிலம் காற்று, நீர் மற்றும் சூரியனைப் போல இயற்கையின் இலவச பரிசு. எனவே, அது யாருடைய சொத்தும் அல்ல. கிராமப்புற பொருளாதாரத்தை புத்துயிர் பெற விரும்பினால், பழைய மதிப்புகள் மாற வேண்டும் என்று வினோபா கூறுகிறார். நில மறுபகிர்வு நிலமற்றவர்களின் சமூக அந்தஸ்தையும் பொருளாதார சக்தியையும் கணிசமாக உயர்த்தும். விநியோக முறை குறைபாடுடையதாக இருந்தால், பெரிய நில உரிமையாளர்கள் இன்னும் கிராமப் பொருளாதாரத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்தினால், அதிக உற்பத்தியின் பயன் என்ன? நிலம் குறைவாக இருப்பது யாருக்கும் சொந்தமாக இருக்கக்கூடாது என்பதே பூதான் இயக்கத்தின் பின்னணியில் உள்ள முக்கிய யோசனை. நாட்டின் நிலமற்றவர்களின் நலனுக்காக ஒருவரின் உடைமைகளில் குறைந்தது

ஆறில் ஒரு பங்கையாவது தன்னார்வமாக விட்டுக்கொடுக்க இது அழைப்பு விடுக்கிறது. கிராமத்தான் வடிவத்தில் தனியார் சொத்துக்களை முற்றிலுமாக ஒழிப்பதே வினோபாவின் அடுத்த கோரிக்கை. கிராமப்புறப் பிரச்சினையை வினோபா ஆழமாக ஆய்வு செய்து, அது உற்பத்தியை அதிகரிப்பதில் உள்ள பிரச்சினை மட்டுமல்ல, மனித மதிப்புகளை மாற்றுவது மற்றும் ஒரு புதிய பொருளாதார ஒழுங்கை நிறுவுவதில் உள்ள ஒரு பெரிய பிரச்சினை என்பதைக் கண்டறிந்துள்ளார். பூதான் இயக்கம் மேலே கூறப்பட்ட அதன் சித்தாந்தத்தின் அடிப்படையில் இந்த வகையான மாற்றத்தைக் கொண்டுவர முயல்கிறது.

இயந்திரமயமாக்கப்பட்ட விவசாயத்திற்கு எதிராக

இயந்திரமயமாக்கப்பட்ட விவசாயத்திற்கு பூதான் தடையாக இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. நாட்டின் நிலமற்றவர்களுக்கு வழங்குவதை நோக்கமாகக் கொண்ட சிறிய ஐந்து ஏக்கர் நிலங்கள் இயந்திரமயமாக்கப்பட்ட விவசாயத்திற்குப் பொருத்தமற்றவை, வேகமாக வளர்ந்து வரும் மக்கள்தொகையைக் கருத்தில் கொண்டு விவசாய உற்பத்தியை அதிகரிக்க இது இன்றியமையாதது என்று சில விமர்சகர்கள் கருதுகின்றனர். கூடுதலாக, நில மறுபகிர்வு நில அமைப்பின் அடுத்தடுத்த பொது சீர்திருத்தத்திற்கு தடையாக இருக்கும் என்று அஞ்சப்படுகிறது. பூதான் இயக்கம், சொந்த நலன்களை கலைத்து, சமூக-பொருளாதார

சமத்துவத்தை உருவாக்குவதன் மூலம், இந்தியாவில் கூட்டுறவு விவசாயத்தின் நோக்கத்தை மேம்படுத்துவதில் நீண்ட தூரம் செல்லும் என்று நம்பப்பட்டது. மேலும், பூதான் இயக்கத்தின் இறுதி நோக்கமான "அனைத்திலும் மிகப்பெரிய நன்மை" என்பதிலிருந்து ஆராயும்போது, அனைத்து கிராம மக்களும் ஒப்புக்கொண்டு, அது சர்வோதயத்தின் அடிப்படைக் கொள்கையை மீறவில்லை என்றால், போதுமான அளவு நிலங்களை உருவாக்குவதற்கு கொள்கையளவில் எந்த ஆட்சேபனையும் இருக்காது. இதேபோல், இந்தியாவில் இயந்திரமயமாக்கப்பட்ட விவசாயத்திற்கு அதிக வாய்ப்பு இல்லை என்றாலும், கிராமப் பொருளாதாரத்தின் ஸ்திரத்தன்மைக்கு எந்த வகையிலும் ஆபத்தை விளைவிக்காவிட்டால், அதிகரித்த கூட்டுத் திறனுக்காக அதைப் பயன்படுத்துவதைக் கருத்தில் கொள்வதில் எந்த ஆட்சேபனையும் இல்லை. பூதான் இயக்கத்தின் கீழ் நிலத்தின் தற்போதைய விநியோகம் பொதுவான விவசாய சீர்திருத்தங்களுக்கு இடையூறாக இருக்காது என்று வினோபா பலமுறை கூறியுள்ளார். தற்போதுள்ள நிலையில், நிலம் துண்டு துண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டு, சாகுபடி செய்யாதவர்கள் அல்லது பெரிய விவசாயிகள் அல்லது கூட்டு விவசாயிகளின் கைகளுக்கு மாற்றப்படுவதைத் தடுக்க, நமது மரபுரிமை மற்றும் பரிமாற்றச் சட்டங்கள் பொருத்தமான முறையில்

திருத்தப்பட வேண்டியிருக்கும். நிலச் சீர்திருத்தங்களின் ஒரு நல அம்சம் நில உச்சவரம்புச் சட்டம், ஆனால் வினோபா மேலும் சென்று " நிலத் தளம் அமைத்தல்" கோருகிறார், அதில் அனைத்து நில உரிமையாளர்களும் தங்கள் உரிமையை விட்டுவிட்டு, பொதுவான பயன்பாட்டிற்கும் நன்மைக்கும் தங்கள் நிலங்களை ஒன்றிணைப்பார்கள். ஆனால் நிலச் சீர்திருத்தங்களுக்கான காரணம் பூதான் இயக்கத்தால் தடைபடவில்லை.

சட்டபூர்வமான ஆட்சேபனை

பூதானின் செயல்பாட்டிற்கு ஒரே நியாயமான ஆட்சேபனை என்னவென்றால், அதன் இயந்திரங்கள் திறமையாக இல்லை மற்றும் விநியோக செயல்முறை மிகவும் மெதுவாக உள்ளது. மார்ச் 31, 1967 வரை 11,90,718 ஏக்கர் நிலம் மட்டுமே விநியோகிக்க முடிந்தது. சுமார் 16 லட்சம் ஏக்கர் நிலம் இன்னும் விநியோகிக்கப்படவில்லை. (மீதமுள்ள 14 லட்சம் ஏக்கர் நிலம் சாகுபடிக்கு தகுதியற்றதாக கருதப்படுகிறது).

இலக்கு அடையப்படவில்லை

நில நன்கொடைக்கான இலக்கு ஐம்பது மில்லியன் ஏக்கராக நிர்ணயிக்கப்பட்டது, இது 1957 ஆம் ஆண்டின் இறுதிக்குள் அடையப்பட இருந்தது. கிட்டத்தட்ட முற்றிலும் தார்மீக வற்புறுத்தலைச் சார்ந்து இருக்கும் ஒரு தன்னார்வ இயக்கத்திற்கான மிக உயர்ந்த லட்சியமாக

இருந்தது. 1957 ஆம் ஆண்டின் இறுதி வரை இலக்கில் 1/10 பங்கு மட்டுமே அடையப்பட்டது.பூதானின் 1957 ஆம் ஆண்டுக்குள் நிலப் புரட்சியை அடையத் திட்டமிட்டது, ஆனால் அது தோல்வியடைந்தது. இயக்கத்தின் சார்பாக பல யதார்த்தமற்ற மற்றும் மிகைப்படுத்தப்பட்ட கூற்றுக்கள் கூறப்பட்டதால் இது இருக்கலாம். மேலும் இந்த இயக்கம் மனித இயல்பின் நன்மையையும் மனிதனில் உள்ள கடவுளையும் அதிகமாக நம்பியிருந்தது. இயக்கத்தின் கவனம் பூதானிலிருந்து கிராமதானத்திற்குத் திருப்பப்பட்டுள்ளது. கிராமத்தின் முழு நிலமும் தானமாக வழங்கப்படும்போது, பூதானத்தின் பிரச்சினை தானாகவே தீர்க்கப்படும். கிராமதானக் கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கும்போது, இந்த இயக்கம் மிகப்பெரிய வெற்றியைப் பெற்றது. ஜூலை 1971 வரை, நாடு முழுவதும் 1,249 முழுத் தொகுதிகள் மற்றும் 47 மாவட்டங்கள் உட்பட சுமார் 1,68,058 முழு கிராமங்களும் வினோபாவுக்கு நன்கொடையாக வழங்கப்பட்டுள்ளன.

கூட்டுப் பண்ணைமயமாக்கலா அல்லது தவறான புரிதலா?

பூதானின் கதாநாயகர்கள், கூட்டுப் பண்ணைமயமாக்கலில் தங்களுக்கு விருப்பமில்லை என்றும், கிராமப்புறங்களில் உள்ள மில்லியன் கணக்கான நிலமற்ற தொழிலாளர்களுக்கு தனிநபர் அல்லது குடும்ப

அடிப்படையில் நிலத்தை வழங்க அவர்கள் விரும்பினர் என்றும் கூறினர். பின்னர், கூட்டு முயற்சியை வரவேற்பதே யோசனையாக இருந்தது, நிலத்தை ஒருங்கிணைப்பதற்கு அல்ல, பல்வேறு விவசாய நடவடிக்கைகளை ஒருங்கிணைப்பதற்கு. இருப்பினும், பின்னர், முந்தைய கருத்துக்களிலிருந்து குறிப்பிடத்தக்க மாற்றம் ஏற்பட்டது. இதன் கீழ் நிலம் அரசு அல்லது கிராமத்தின் சொத்தாக மாறும், விவசாயி வெறும் நிலத்தில் வேலை செய்பவராக மாறுகிறார். வினோபாவின் கிராம சுயராஜ்ஜியக் கருத்தில், அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ கூட்டுப் பண்ணைமயமாக்கப்பட்ட நில மேலாண்மை அமைப்பின் கீழ், விவசாயி கிராம சமூகத்தின் கைகளில் ஒரு பகடைக்காயாக மாறக்கூடும் என்று அஞ்சப்படுகிறது. அந்த விஷயத்தில் கட்டுப்பாட்டைக் கொண்ட அதிகாரம் அவரிடமிருந்து வெகு தொலைவில் இருக்காது, மேலும் அவரது ஆசைகள் மற்றும் கோரிக்கைகளுக்கு மிகவும் இணங்கக்கூடியதாக இருக்கலாம். ஆனால் அவர் தனது தனித்துவத்தை, அவரது சுதந்திரத்தின் பெரும் பகுதியை இழந்து, அந்த கூட்டுப் பந்தத்தில் மூழ்கிவிடுகிறார். அவரது முயற்சி வெளிப்படையான விளைவுகளால் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது. பூதான் சிந்தனையில் ஏதேனும் மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளதாகக் கூறுவது தவறானது. பூதான் தனிநபர் அல்லது கூட்டு விவசாயம் பற்றிய எந்தவொரு முந்தைய

கோட்பாட்டுடனும் தொடங்கவில்லை. இது நிலத்தைத் திரட்டி, பின்னர் அது சில நிலங்களை வெளியேற்றப்பட்ட நிலத் தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுத்து, இறுதியில் நில மறுபகிர்வுக்கு வழிவகுக்கிறது. நிலம் தனிநபர்களுக்குப் பிரிக்கப்படுகிறது, ஆனால் உரிமையின் உரிமை நிபந்தனையற்றதாக இருப்பதை நிறுத்துகிறது. பூதானில் மிக முக்கியமான அலகு தனிநபர். அவர் விழித்திருக்க வேண்டும், வாழ்க்கையின் மகிழ்ச்சியும் சாதனை உணர்வும் சமூக நன்மைக்காக தன்னிடம் உள்ள அனைத்தையும் உண்மையான நல்லெண்ணத்துடன் வழங்கும்போதுதான் வரும் என்பதை தெளிவாக உணர வேண்டும். பூதான் மக்கள் ஒன்று சேர வேண்டும், ஒன்றாகச் சிந்திக்க வேண்டும், அனைவரின் பொது நன்மைக்காகவும் ஒன்றிணைந்து செயல்பட வேண்டும் என்று விரும்புகிறார். எந்தவொரு சிறிய உயரடுக்கு, அல்லது ஒரு குழு அல்லது ஒரு கட்சி அல்ல, ஒட்டுமொத்த மக்களும் முன்முயற்சி எடுக்க வேண்டும். எனவே, ஒவ்வொரு தனிநபரும் மையமாக இருப்பதை உணர்ந்து, சமூக செயல்பாட்டில் அனைவரும் தீவிரமாக பங்கேற்கும் ஒரு சர்வோதய சமுதாயத்தை உருவாக்குவதற்கான ஒரு புரட்சிகர முயற்சி இது. இது ஒரு தனிநபரின் பங்களிப்பாகும், அதில் அவர் ஒரு பகுதியாக இருக்கும் முழுமையுடனும் இணக்கமாக இருக்க ஒரு முயற்சி. ஒவ்வொருவரும் அனைவரின் நலனுக்கும்

சேவை செய்யும் அளவிற்கு ஒரு பங்கும் முக்கியத்துவமும் கொண்ட ஒரு சமூகத்தை உருவாக்க அது இயல்பாகவே விரும்புகிறது. எனவே மக்களை ஒன்றிணைக்கும் பிணைப்புகள் சுயநலத்திற்காகவோ அல்லது ஒடுக்குமுறை மற்றும் அடிமைத்தனத்தின் கட்டாய கூட்டு ஒழுங்குமுறைக்காகவோ இருக்காது.

காந்தி மற்றும் குமாரப்பா

மகாத்மா காந்தி மற்றும் பரதன் குமாரப்பா ஆகியோர் இந்தியாவில் மதுவிலக்கை அறிமுகப்படுத்துவதற்கு மிகவும் வெளிப்படையான மற்றும் தீவிரமான ஆதரவாளர்கள். அவர்கள் வாதங்களை எழுப்புவது மட்டுமல்லாமல், இந்தியாவின் கலாச்சார மற்றும் சமூக-பொருளாதார சூழலுடனும் அவற்றை இணைக்கிறார்கள். அவர்களைப் பொறுத்தவரை, மதுவிலக்கு இந்தியாவின் தார்மீக விழிப்புணர்வையும் குறிக்கிறது.

மதுவிலக்கு குறித்த காந்தியின் உலகக் காந்திய பார்வையில் பெருமைக்குரிய இடம் உண்டு. காந்திக்கு "குடிப்பழக்கம் ஒரு தீமையை விட ஒரு நோய்" (யங் இந்தியா, 6-7-1921, பக். 210). "திருட்டு மற்றும் ஒருவேளை விபச்சாரத்தை விடவும் மதுவை நான் மிகவும் மோசமானதாகக் கருதுவேன்." (எம்.கே. காந்தி, எந்த விலையிலும் தடை, பக். 10). பல பேரரசுகள் தங்கள் ஆட்சியாளர்களின் மது பழக்கத்தால் அழிக்கப்பட்டதை காந்தி நினைவு கூர்ந்தார். இந்த கொடூரமான தீமை சந்தேகத்திற்கு

இடமின்றி ரோமானியப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்கு பங்களித்த காரணிகளில் ஒன்றாகும் (யங் இந்தியா, 11-4-1929, பக். 115). காந்தி தனது மூத்த மகன் புத்திசாலி, துணிச்சலானவர், தேசபக்தி கொண்டவர் மற்றும் தியாகம் செய்யத் தகுதியானவர் என்ற போதிலும், மதுவிலக்கு குறித்த காந்திய கொள்கைகளை மிகவும் தெளிவாக வெளிப்படுத்தியவர்களில் ஒருவர். அவர் தனது " ஏன் மதுவிலக்கு?" என்ற புத்தகத்தில் கட்டுரைகளின் தொகுப்பை வெளியிட்டார். குமரப்பா போதை பானங்கள் தொடர்பான தனிநபர் சுதந்திரத்தின் பிரச்சினையைப் பற்றி பேசுகிறார். இந்தியாவில் மதுவிலக்கு முதன்மையாக ஏழைகளின் நலனுக்காகக் கருதப்பட வேண்டும் என்று அவர் வற்புறுத்துகிறார். ஆண் அடிமையின் மனைவி, குழந்தைகள் மற்றும் பிற சார்புடையவர்கள் அனுபவிக்கும் துன்பங்கள் சமூக அக்கறைக்குரிய விஷயமாக இருக்க வேண்டும், குறிப்பாக மனிதன் ஒரு அற்பமான வருமானத்தை சம்பாதிக்கும்போது, அது தனக்கும் தனது குடும்பத்திற்கும் அடிப்படைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய போதுமானதாக இருக்காது. இதனால் ஆணின் குடிப்பழக்கம் அவரைச் சார்ந்தவர்களை நடைமுறையில் ஏழைகளாக ஆக்குகிறது. போதை காரணமாக குடும்ப உறுப்பினர்களுக்கு வழங்கப்படும் மோசமான சிகிச்சை ஒரு சமூக விரோத பரிமாணத்தைக் கொண்டுள்ளது. மதுவின் செல்வாக்கின் கீழ், மனிதன்

அடிமைப்படுத்தப்படுகிறான். குடிப்பழக்கத்தை ஒரு சமூக விரோதப் பழக்கமாகக் கருதி, அரசு தலையிட்டு தனிநபரின் சுதந்திரத்தைத் தடுக்க வேண்டும். போதைப்பொருள் விஷயத்தில் தனிநபர் சுதந்திரத்திற்கு கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கும் பல மேற்கத்திய நாடுகளின் உதாரணங்களையும் குமரப்பா மேற்கோள் காட்டுகிறார். மதுவும் ஒரு போதைப்பொருள். சமூக பழக்கவழக்கங்களில் மதுவுக்கு அடிமையாகிவிட்டதால் மேற்கத்திய நாடுகளால் மதுவை சட்டத்தின் மூலம் கையாள முடியவில்லை, அதே நேரத்தில் இந்தியாவில் ஒரு சிறிய சிறுபான்மையினர் மட்டுமே மதுவுக்கு அடிமையானவர்கள், மேலும் "பொதுமக்கள் கருத்து நிச்சயமாக எதிராக இருக்கும் இடத்தில், மேற்கத்திய நாடுகளில் மதுவை தடை செய்வது போலவே எளிதாக மதுவை தடை செய்ய முடியும்". இந்தியாவின் முக்கிய மதங்களான இந்து மதம் மற்றும் இஸ்லாம் இரண்டும் பானத்தை தடை செய்கின்றன என்ற உண்மையை அவர் நம் கவனத்திற்கு ஈர்க்கிறார். திறந்த சந்தையில் பானம் சுதந்திரமாக விற்கப்படும்போது, போதைக்கு அடிமையாகாதவர்கள் அதில் ஈர்க்கப்படுகிறார்கள், இதனால் பானத்தின் தீமை பரவுகிறது. எனவே, மதுவிலக்கு என்பது குடிப்பழக்கத்திற்கு அடிமையானவருக்கு மட்டுமல்ல, மது அருந்தாதவருக்கும் பொருந்தும் என்று குமரப்பா குறிப்பிடுகிறார். கலிபோர்னியா பல்கலைக்கழகத்தின் பேராசிரியர் எட்வின் லெமெர்ட்டை

மேற்கோள் காட்டி, அதிகப்படியான குடிப்பழக்கம் என்பது ஒரு நிதானமான சமூகத்தின் சாதாரண எதிர்பார்ப்புகளுக்கு எதிரான பிற வகையான குற்றவியல் நடத்தைகளைப் போன்றது (எ.கா. பாலியல் ஒழுக்கக்கேடு, அமைதிக்கு இடையூறு, சொத்து அழித்தல், கடன் துஷ்பிரயோகம் போன்றவை) என்று குமரப்பா குறிப்பிடுகிறார். எனவே, அரசு குடிப்பழக்கத்திற்கு எதிராக சட்டம் இயற்ற வேண்டும், மேலும் சராசரி குடிமகன் மற்றும் குடிப்பழக்கம் இல்லாதவரின் நலன்களை சட்டத்தின் மூலம் பாதுகாக்க வேண்டும். குமரப்பாவின் கூற்றுப்படி, குடிப்பழக்கத்திற்கு எதிரான கல்வி பிரச்சாரம் மிகவும் அவசியம் என்பதில் சந்தேகமில்லை; இது பிரச்சினையை கையாள்வதற்கான நிரந்தர வன்முறையற்ற வழி. தடையுடன் அல்லது இல்லாமல் பிரச்சாரம் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். மேற்கத்திய நாடுகளில் பொதுமக்கள் கருத்து பெரும்பாலும் முழுமையான மதுவிலக்கை விட மிதமான குடிப்பழக்கத்தை ஆதரிப்பதாகும். குமரப்பா வாதிடுகையில், தொடர்ந்து மிதமான குடிகாரர் அவ்வப்போது குடித்துவிட்டு, தொடர்ந்து குடிக்காதவரை விட மோசமானவர். மேலும், அனைத்து மது அடிமைகளும் மிதமான குடிகாரர்களாகத் தொடங்குகிறார்கள். எனவே, மது ஒரு தீமை என்றால், மிதமான குடிப்பழக்கத்தை அனுமதிப்பதில் எந்த அர்த்தமும் இல்லை. மிதமான

மற்றும் அதிகப்படியான மது அருந்துவதை முற்றிலுமாக தடை செய்ய வேண்டும், ஏனெனில் இரண்டும் ஒன்றாகச் செல்கின்றன மற்றும் பிரிக்க முடியாதவை. காந்தியும் குமரப்பாவும் ஆண்கள் குடிப்பதற்கான காரணங்களில் ஒன்று பொருளாதாரம் என்று உறுதியாகக் கருதினர். சமூக-பொருளாதார நிலைமைகளை மேம்படுத்துவதுடன், கிளப்புகள், விளையாட்டு மைதானங்கள், பூங்காக்கள் மற்றும் பிற பொழுதுபோக்கு மற்றும் பொழுதுபோக்கு வசதிகள் போன்ற சமூக வசதிகளை வழங்குவது, வேலையில்லா நேரத்தைக் கொண்டவர்களை, குறிப்பாக தொழிலாளர்களை, மதுவிலிருந்து விலக்க உதவும். குமரப்பா மதுபான வரிவிதிப்பதை நியாயமற்றதாகவும் அநீதியாகவும் கருதுகிறார். உரிமங்களுக்கு ஏலம் எடுக்கும் ஒப்பந்ததாரர்களுக்கும், விற்பனை செய்ய ஊக்குவிக்கப்படுபவர்களுக்கும் இது உதவுகிறது.

அதிகபட்சம். மேலும், மதுபான வருவாயில் பெரும்பகுதி ஏழைகளிடமிருந்து வசூலிக்கப்படுகிறது. அரசாங்கம் சமூகத்தின் அனைத்து அடுக்குகளிலும் சமமாகப் பரவும் பிற வரிகளை விதிக்கலாம் அல்லது அதிகரிக்கலாம். வருவாயைப் பெறுவதற்காக மதுவிலக்கை கைவிடக்கூடாது. மதுவிலக்கு காலத்தில் உற்பத்தித் திறனில் முன்னேற்றம் தவிர சேமிப்பு, முதலீடுகள், நுகர்வு மற்றும் பொது சுகாதார குறியீடுகளில்

பெரிய அதிகரிப்பு பதிவாகியுள்ளது என்பதைக் காட்ட குமரப்பா புள்ளிவிவரங்களைச் சேகரிக்கிறார். மதுவிலக்கை அமல்படுத்துவதன் செலவுகள் மற்றும் மது வருவாய் இழப்பு ஆகியவை நுகர்வோருக்கு பல வழிகளில் கிடைக்கும் லாபங்களை விட அதிகமாக இருப்பதாக அவர் கவனிக்கிறார். இதன் பொருள் சிறந்த வாழ்க்கை நிலைமைகள், நுகர்வோருக்கு சிறந்த சுகாதாரம் மற்றும் கல்வி மற்றும் பொருளாதாரத்திற்கு அதிக செயல்திறன். மதுவின் பற்று பக்கத்தில் ஒழுக்கக்கேடு, குற்றம், குடும்ப சண்டைகள், பசியுள்ள குழந்தைகள் மற்றும் உடைந்த வீடுகள் உள்ளன. மதுவிலக்கு போன்ற சமூகச் சட்டங்கள் பொதுமக்களின் ஒத்துழைப்பு இல்லாமல் வெற்றிபெற முடியாது என்று குமரப்பா குறிப்பிடுகிறார். அவர் கூறுகிறார்: "... மக்கள் அதைப் பற்றி எதுவும் செய்யாத வரை மதுவிலக்கு ஒரு இறந்த எழுத்தாகவே இருக்கும்..." வெறும் சட்டத்தால் மதுவிலக்கு போன்ற ஒரு தீமையை அழிக்க முடியாது.

விவசாயிகள் இயக்கம்

இந்தியாவில் விவசாயிகள் அல்லது விவசாயிகள் இயக்கத்தின் நீண்ட வரலாறு உள்ளது, காலனித்துவ காலம் முதல், இந்தியாவின் பல்வேறு பகுதிகளில் விவசாயிகள் ஜமீன்தார்கள், நில உரிமையாளர்கள், பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ எஜமானர்கள் அல்லது நிலப்பிரபுக்கள் உள்ளிட்ட சக்திகளுக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்தனர். இந்த இயக்கங்கள் கடுமையான

சுரண்டல், ஒடுக்குமுறை, நிலத்தின் மீதான உரிமைகளை இழத்தல், புதிய வரிகளை விதித்தல் மற்றும் காலனித்துவ அரசு அல்லது நிலப்பிரபுக்களுடன் விவசாயிகளின் புதிய விவசாய உறவுகளின் விளைவாகும். விவசாயிகள் மேற்கொண்ட பெரும்பாலான போராட்டங்கள் தேசியவாத போராட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகவோ அல்லது அதிலிருந்து சுயாதீனமாகவோ நடத்தப்பட்டன. பிரிட்டிஷ் காலத்தில் விவசாயிகள் அல்லது விவசாயிகளின் சில முக்கியமான போராட்டங்கள்: பில் கிளர்ச்சி (1822,1823,1837-60), டெக்கான் விவசாயிகள் கிளர்ச்சி (1875), மோப்பில்லா கிளர்ச்சி (1921), முஸ்லி சத்தியாக்ரகம் (1921-24), வார்லிஸ் போராட்டம் (1945), பிர்சா முண்டா கிளர்ச்சி நகர் விவசாயிகள் கிளர்ச்சி (1830-33). இந்தச் சூழலில், காந்தி தலைமையிலான மூன்று முக்கியமான போராட்டங்கள் நமது சிறப்பு கவனம் செலுத்த வேண்டியவை. அவை: சம்பாரண் (1918-19); பர்தோலி (1925) மற்றும் கேடா (1918). முதல் போராட்டத்தில், காலனித்துவ சக்திகளால் சம்பாரண் இண்டிகோ விவசாயிகள் மீது திணிக்கப்பட்ட டின்காதியா முறையை எதிர்ப்பதே முதன்மையான பிரச்சினையாக இருந்தது. இரண்டாவது மற்றும் மூன்றாவது போராட்டத்தில், துயரத்தின் போது அரசாங்கத்திற்கு செலுத்த வேண்டிய வாடகையை எதிர்ப்பது முக்கிய பிரச்சினையாக இருந்தது. இந்தப் போராட்டங்கள் அனைத்தும் ஒரு

தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின: அது விவசாயிகளை தேசியவாத இயக்கத்திற்கு இட்டுச் சென்றது.

சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு விவசாயிகள் இயக்கம்

காலனித்துவ ஆட்சி முடிவுக்கு வந்தவுடன், விவசாயிகள் அல்லது விவசாயிகள் இயக்கத்தின் தன்மை மற்றும் தன்மை பெரிய மாற்றங்களுக்கு உள்ளானது என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய இந்தியா சமீப காலங்களில் பரவலாக இரண்டு வகையான விவசாயிகள் அல்லது விவசாயிகளின் போராட்டங்களைக் கண்டது. மார்க்சிய மற்றும் சோசலிஸ்டுகள் தலைமையிலான விவசாயிகள் இயக்கங்கள் - தெலுங்கானா இயக்கம் (1946-51), தேபாகா இயக்கம் (1946-1949), ககோடு சத்தியாக்கிரகம் (1951), நக்சல்பாரி இயக்கம் (1967) மற்றும் லால்கர் இயக்கம் (2009). உத்தரபிரதேசம், கர்நாடகா, மகாராஷ்டிரா, பஞ்சாப் மற்றும் குஜராத்தில் பணக்கார விவசாயிகள் தலைமையிலான விவசாயிகள் இயக்கம்.

விவசாயிகள் இயக்கத்தை விவரிக்கும் போது அறிஞர்கள் எதிர்கொண்ட பிரச்சினைகளில் ஒன்று கருத்தியல். "விவசாயிகளிடமிருந்து விவசாயிகளை எவ்வாறு வேறுபடுத்துவது"? சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய காலத்தில் விவசாயிகள் பொருத்தமான பகுப்பாய்வு வகையா? உண்மையில், சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய காலத்தில் தொடங்கப்பட்ட

வளர்ச்சி முன்னுதாரணமானது 'சந்தை சார்ந்த' விவசாயிகள் என்ற புதிய வகையை உருவாக்கியுள்ளதால், "விவசாயி" என்ற கருத்து இப்போது "விவசாயிகள்" மூலம் பெருகிய முறையில் மாற்றப்படுகிறது. விவசாயிகள் என்பது வாழ்வாதார மட்டத்தில் வாழும் மற்றும் சந்தைப் போட்டியிலிருந்து விலகி இருக்கும் ஒரு சமூக வகையாக வரையறுக்கப்படுகிறார். மாறாக, விவசாயி சந்தைப் போட்டியில் ஈடுபட்டு உற்பத்தி, விநியோகம் மற்றும் பயிர் முறை பிரச்சினைகளைக் கையாளும் போது தன்னாட்சி பெற முயற்சிக்கிறார். உண்மையில் பசுமைப் புரட்சி, புதிய தொழில்நுட்பம், அரசாங்க மானியங்கள் போன்றவை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதன் மூலம் சமீப காலங்களில் அத்தகைய வகை உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த பிரிவுகள் "பணக்கார விவசாயிகள்" என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. சமீபத்திய ஆண்டுகளில் இந்த விவசாயிகள் மேற்கொண்ட போராட்டம் 'புதிய விவசாயிகள் இயக்கம்' என்றும் கருத்தியல் செய்யப்பட்டுள்ளது. பிந்தைய இயக்கம் கடந்த கால காந்திய இயக்கத்துடன் நெருக்கமாக வருகிறது. அவர்கள் கையாண்ட உத்திகள், அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்ட வழிமுறைகள், அவர்கள் விளையாடிய அரசியல், அவர்களின் சில போராட்டங்களின் கருத்தியல் உட்பட அவர்கள் செய்த பகுப்பாய்வு ஆகியவை காந்திய இயக்கத்தின் தாக்கத்தைக் கொண்டிருந்தன என்பதே இதற்குக் காரணம்.

கர்நாடகாவில் உள்ள புதிய விவசாயிகள் இயக்கத்தைப் போன்ற சில அமைப்புகள் கூட காந்தியத்தை வெளிப்படையாக ஆதரித்தன. மகாராஷ்டிராவின் ஷேக்தாரி சங்கதானா போன்ற பிற அமைப்புகள் காந்தியத்தை முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்ளவோ பின்பற்றவோ இல்லை.

விவசாயிகள் இயக்கத்தின் சமூக அடித்தளங்கள்

விவசாயிகள் இயக்கங்கள் பெரும்பாலும் வர்க்க சார்புக்காக விமர்சிக்கப்படுகின்றன. புதிய விவசாயிகள் இயக்கம் வாழ்வாதாரப் பொருளாதாரத்தில் வாழ்பவர்களை விட சந்தை சார்ந்த விவசாயிகளை நோக்கி மிகவும் சார்புடையது என்று பெரும்பாலும் வாதிடப்படுகிறது. அவர்களின் போராட்டங்கள் முழுவதும், இந்த இயக்கங்கள் பணக்கார விவசாயிகள் அல்லது நடுத்தர விவசாயிகளுக்கு உதவிய பிரச்சினைகளை எழுப்பியுள்ளன. உதாரணமாக, கடன்களை தள்ளுபடி செய்தல், ஊதிய விலைகள், விவசாயத்தை ஒரு தொழிலாக அறிவித்தல், டிராக்டர் கடன்களை ஒழித்தல் போன்றவற்றுக்கு ஆதரவான அவர்களின் வாதம் இறுதியில் பெரிய அல்லது பணக்கார/நடுத்தர விவசாயிகள் அல்லது விவசாயிகளுக்கு உதவியது. இயக்கங்கள் கூட பாசனப் பகுதிகளுக்கு அப்பாற்பட்ட பிரச்சினைகளைக் கையாளவில்லை. பாசனம் செய்யப்படாத பகுதிகளின் பிரச்சினைகள் அவற்றின் விவாதத்தில் மிகக் குறைந்த கவனத்தைப் பெற்றுள்ளன. இதனால்தான் விவசாயிகள் இயக்கம் வரும்

ஆண்டுகளில் அதன் ஈர்ப்பை இழக்கத் தொடங்கியது. இருப்பினும், பல்வேறு வகை விவசாயிகளை உள்ளடக்கிய இந்த இயக்கம் காலப்போக்கில் அதன் உயிர்ச்சக்தியையோ அல்லது ஈர்ப்பையோ இழந்தது. இதன் சமூக அடித்தளங்கள் வணிகப் பயிர் விவசாயிகள் மற்றும் சந்தை சார்ந்த விவசாயிகள் உட்பட பணக்கார மற்றும் நடுத்தர விவசாயிகளுக்கு மட்டுமே என்று கூறப்படுவதற்கான காரணம் இதுதான். இரண்டாவதாக, இயக்கங்கள் ஒருபோதும் அனைத்து சாதிக் குழுக்களின் இயக்கங்களாகவோ அல்லது அதற்கான இயக்கங்களாகவோ மாறுவதில்லை என்ற விமர்சனங்கள் உள்ளன. கர்நாடகாவில், ரைத்த சங்கம் பெரும்பாலும் இரண்டு ஆதிக்க சாதிகளின் இயக்கமாக மாறியது - லிங்காயத்துக்கள் மற்றும் வொக்கலிகர்கள். மகாராஷ்டிராவில், அது மராத்தா குண்பிகளின் இயக்கமாக மாறியது. இருப்பினும், அது தலித்துகள், பிற பிற்படுத்தப்பட்ட சாதிகள், கைவினைஞர் சாதிகள் மற்றும் பிறரை உள்ளடக்கியதாக முயன்றது. இருப்பினும், குண்பி மராத்தாக்களுடன் ஒப்பிடும்போது அவர்களின் விகிதம் குறைவாக இருந்தது. மாறாக, பஞ்சாப் மற்றும் உத்தரபிரதேச இயக்கங்கள் ஜாட்களின் இயக்கமாக மாறியது. தமிழ்நாட்டில், நாயுடுக்கள், கவுண்டர்கள், திவார்ஸ், வன்னியர்கள் மற்றும் நாடார்கள் போன்ற சாதிகளிலிருந்து அதன் உறுப்பினர் பெறப்பட்டதாக

வாதிடப்படுகிறது. இருப்பினும், தலித்துகள், முஸ்லிம்கள் போன்றவர்களின் பிரதிநிதித்துவம் மிகக் குறைவு. குஜராத்தில், கெதுட் சமாஜின் கீழ், இயக்கம் பெரும்பாலும் பட்டிடர்களால் ஆதிக்கம் செலுத்தப்பட்டது, இருப்பினும் பிற்படுத்தப்பட்ட சாதிகள் போன்ற பிற சமூகக் குழுக்களும் அதன் ஆதரவுத் தளங்களாக இருந்தாலும் குறைந்த எண்ணிக்கையில் உள்ளன. இந்த பரந்த அளவிலான சமூக அடித்தளங்கள் விவசாயிகளின் இயக்கத்தை அவர்களின் கிளர்ச்சி அரசியலுக்கோ அல்லது அவர்களின் பகுதிக்கோ மட்டுப்படுத்தியுள்ளன. எனவே அகில இந்திய அளவில் விவசாயிகள் இயக்கத்தை ஒழுங்கமைப்பது கடினமாகிவிட்டது.

விவசாயிகள் இயக்கத்தில் காந்தியம்

இந்த இயக்கங்களை காந்தியமாக பகுப்பாய்வு செய்வதா இல்லையா என்பது குறித்து விவாதம் நடந்து வருகிறது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், புதிய விவசாயிகள் இயக்கத்தை எந்த அளவிற்கு காந்திய இயக்கமாகக் கருதலாம்? காந்தியத்தை ஆதரிக்க அவர்களைத் தூண்டும் பண்புகள் என்ன? உண்மையில், ரைத்த சங்கத்தின் கீழ் இயங்கும் கர்நாடக இயக்கம், அதன் பகுப்பாய்வில், மூன்றாம் உலகத்தைப் பற்றிய வாதங்கள் அல்லது மார்க்ஸ், லெனின், ரோசா லக்ஸம்பர்க்கின் உள் காலனித்துவத்தின் வாதங்கள் வெளிப்படையாக இருந்தாலும், அது ஒரு காந்திய இயக்கம்

என்று மிகவும் தீவிரமாக வாதிடுகிறது. எனவே, அதன் இறுதி நோக்கம் "கிராமக் குடியரசு" என்பதை உணர்ந்துகொள்வது என்று வாதிடுகிறது. இது "நேரடி ஜனநாயகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமூக, அரசியல் மற்றும் பொருளாதார அமைப்பின் வடிவம்" என்பதைத் தவிர வேறில்லை. இந்த ஜனநாயகத்தில் " பல சமூகங்களைப் பாதிக்கும் விவகாரங்கள் பாதிக்கப்பட்ட அனைவரையும் உள்ளடக்கிய ஆலோசனை செயல்முறை மூலம் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன" (நஞ்சுண்டசாமி, 1998). இது அதன் நிறுவன மட்டத்தில் அல்லது அடிமட்ட மட்டத்திலிருந்து மேல் மட்டம் வரை தெளிவாகத் தெரிகிறது. இந்த கொள்கைகள் வெவ்வேறு போராட்டங்களில் தெளிவாகத் தெரியும். உலகளாவிய எதிர்ப்பின் ஒரு பகுதியாகவும், மக்கள் உலகளாவிய நடவடிக்கையின் ஒரு பகுதியாகவும் கார்கில் விதைகளை அழிக்கும் நேரத்தில், அது காந்திய அகிம்சை கொள்கையை ஒரு உத்தி அல்லது செயலாக ஆதரித்தது. காவல்துறை, பன்னாட்டு நிறுவனங்களுக்காக வேலை செய்பவர்கள் மற்றும் மரபணு மாற்றப்படாத உயிரினங்கள் உட்பட அனைத்து உயிரினங்களையும் மதிப்பது அகிம்சையின் பிரச்சினைகளாக இது கருதியது. பன்னாட்டு நிறுவனங்கள், கிடங்குகள் போன்றவற்றின் சொத்துக்களை அகிம்சையின் ஒரு பகுதியாக இது சுவாரஸ்யமாகப் பார்த்தது. ஆயினும்கூட, உலகமயமாக்கலுக்கு

எதிரான அதன் பரவலாக்கப்பட்ட பிரச்சாரத்திலும், இயற்கை வளங்களை

மீட்டெடுப்பதிலும் காந்திய அணுகுமுறை மேலும் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

சர்வோதயம்

சர்வோதயம் என்ற கருத்து, சமூக-அரசியல் தத்துவத்திற்கு மகாத்மா காந்தியின் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பாகும். சர்வோதயம் குறித்த அவரது பார்வை, அவர் சந்தித்த மதங்கள், அவர் தொடர்பு கொண்ட நபர்கள் மற்றும் அவர் அறிந்த இயக்கங்களிலிருந்து சுயாதீனமானது அல்ல. காந்தியின் சர்வோதயம் குறித்த பார்வையை சரியாக வரையறுப்பது எளிதல்ல என்றாலும், அது ஒவ்வொரு தனிநபரின் முழுமையான நன்மையை உறுதி செய்யும் ஒரு விரிவான பார்வையாகும்: மதம், தார்மீக, சமூக, அரசியல் மற்றும் பொருளாதாரம். நம்மை, நம் குடும்பங்கள், நமது சமூகங்கள் மற்றும் நாடுகளை கட்டியெழுப்புவதற்கான நமது முயற்சிகளில் நம்மை வழிநடத்த வேண்டும் என்று அவர் உணர்ந்த கொள்கைகளை விவரிக்க சர்வோதயம் என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்தினார். அவர் தனது ஆய்வுகள், அவதானிப்புகள் மற்றும் உண்மை மற்றும் அகிம்சை மீதான அவரது சோதனைகளின் அடிப்படையில் ஒரு சர்வோதய சமூகத்தின் இந்தக் கொள்கைகளை அடைந்தார். வறுமை, வேலையின்மை, இன பாகுபாடு, சுரண்டல், சுற்றுச்சூழல் அழிவு, போர் மற்றும்

மனிதாபிமானமற்ற தன்மை ஆகியவற்றால் அச்சுறுத்தப்பட்ட உலகில், அனைத்து சமூக தீமைகளிலிருந்தும் விடுபட்டு, அனைவரின் நன்மையையும் உறுதி செய்யும் ஒரு புதிய நீதியான சமூகத்தை நிறுவுவதே காந்தியின் தீவிர விருப்பமாக இருந்தது. ஒவ்வொரு தனிநபரின் ஒருங்கிணைந்த வளர்ச்சியை அடைய சர்வோதயாவை முன்மொழிகிறது. ஒரு புதிய உலக சமுதாயத்தை கட்டியெழுப்புவதற்காக அதை செயல்பாட்டிற்கு மாற்றுவது ஒரு இலட்சியமாகும்.

சர்வோதயம் என்பதன் பொருள்

சர்வோதயம் என்பது சர்வ மற்றும் உதயம் என்ற இரண்டு சொற்களிலிருந்து பெறப்பட்ட ஒரு சமஸ்கிருத சொல். சர்வ என்பது அனைத்து வகையான உயிரினங்களையும் உள்ளடக்கிய 'அனைத்து' என்று பொருள். உதயா என்றால் 'உயர்வு,' 'உயர்வு,' 'செழிப்பு,' 'செல்வம்,' போன்றவை. எனவே சர்வோதயம் என்றால் 'அனைவரின் நலன்' அல்லது 'அனைவரின் மேம்பாடு' என்று பொருள். சர்வோதயத்தின் இறுதி நோக்கம் அனைவரின் முழுமையான நல்வாழ்வு அல்லது அனைத்திலும் மிகப்பெரிய நன்மை. 'அனைவரின் நலன்' என்பதன் மூலம் காந்தி என்பது சமூகத்தின் ஒட்டுமொத்த வளர்ச்சியின் பின்னணியில் மொத்த தனிநபர் மற்றும் ஒவ்வொரு தனிநபரின் முழுமையான வளர்ச்சிக்கான - மத, தார்மீக,

அரசியல், சமூக மற்றும் பொருளாதார - நிலைமைகளின் கூட்டுத்தொகையைக் குறிக்கிறது. சர்வோதயம் என்ற கருத்தாக்கத்தின் மூலம் காந்தி உண்மையில் உலகளாவிய மேம்பாடு அல்லது அனைத்து ஆண்கள் மற்றும் பெண்களின் நலன் என்று பொருள், அதிக எண்ணிக்கையிலான நலன் அல்லது மிகப்பெரிய மகிழ்ச்சி மட்டுமல்ல. சர்வோதயம் என்பது முழு மனிதகுலத்தையும், உலகத்தையும் ஒட்டுமொத்தமாக மேம்படுத்தும் புதிய சமூகத்திற்கு காந்தி கொடுக்கும் பெயர். இது இந்திய மற்றும் பிற இடங்களில் காணப்படும் பழைய ஆன்மீக மற்றும் தார்மீக விழுமியங்களின் அடிப்படையில், அனைத்து உயிரினங்களின் ஒருங்கிணைந்த நலனை நோக்கிய ஒரு சமூகமாகும்.

சர்வோதயாவின் தத்துவ அடித்தளங்கள்

காந்தியின் சமூக-அரசியல் தத்துவத்தை சர்வோதயம் என்று அழைக்கலாம். இருப்பினும், சர்வோதயம் என்ற கருத்தை காந்தி எழுதியவர் அல்ல என்பதை கவனத்தில் கொள்ளலாம். அவர் இந்த கருத்தையும் ரஸ்கினிடமிருந்து கடன் வாங்கினார். ரஸ்கின் அதை பைபிளிலிருந்து கடன் வாங்கினார். ஜான் ரஸ்கினைப் படித்த பிறகு, தனது தாய்மொழியான குஜராத்தியில் வெளியிட்ட ஒரு சிறு புத்தகத்தில் காந்தி முதலில் சர்வோதயம் என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்தினார். " அண்டு திஸ் லாஸ்ட்" என்ற கட்டுரை, மத்தேயு 20:1-16 இன் படி, ஒரு தோட்டத்தின்

உரிமையாளர் மற்றும் அவரது திராட்சைத் தோட்டத்தில் வேலை செய்ய தொழிலாளர்களை நியமிப்பது பற்றிய நற்செய்தியில் இருந்து ஒரு உவமையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இயேசு தனது உவமையில், திராட்சைத் தோட்டத்தின் எஜமானரை அறிவிக்கச் செய்கிறார்: " நான் உனக்குக் கொடுத்தது போல், இந்த கடைசி நபருக்கும் கொடுப்பேன்."

காந்தியால் விளக்கப்பட்டபடி, ரஸ்கினின் கட்டுரையின் முக்கியத்துவம் நிச்சயமாக அனைவரின் நலனிலும் அக்கறை இல்லாத இலட்சிய சமூகம் இல்லை என்பதுதான். இதுவே அவரது சர்வோதய இயக்கத்திற்கான அடித்தளம். டால்ஸ்டாயின் ரொட்டி உழைப்பும் காந்தியைப் பாதித்தது. இருப்பினும், காந்தியின் பெருமை, அவர் தனது முழு வாழ்க்கையையும் ஒரு புதிய சமூகத்தை, சர்வோதயக் கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு சமூகத்தை உருவாக்குவதற்கு அர்ப்பணித்தார் என்பதில் உள்ளது.

சர்வோதயத்தின் குறிக்கோள்கள்

அனைத்து உயிரினங்களின் மிகப்பெரிய நன்மையே சர்வோதயத்தின் அடிப்படை குறிக்கோள். உலகின் அமைதி மற்றும் நல்லிணக்கத்திற்காக ஒவ்வொருவரும் தங்கள் அதிகபட்ச பங்களிப்பை வழங்கும் சமூக மாற்றத்தை காந்தி நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளார். இதன் விளைவாக, ஒவ்வொரு தனிநபரின் ஆன்மீக, தார்மீக, அரசியல், சமூக மற்றும் பொருளாதார நலனையும் அனைவரின் நலனையும் உள்ளடக்கிய

ஒருங்கிணைந்த வளர்ச்சி காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது. சாதி, மதம், பாலினம் அல்லது மத வேறுபாடு இல்லாமல் அனைவரின் முழுமையான வளர்ச்சியையும் இது நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. காந்தி இந்தியாவில் ஒரு நலவாழ்வு அரசை நிறுவ விரும்பினார், அதை அவர் ராம ராஜ்யம் என்று அழைத்தார். நோயாளிகள் மற்றும் மாற்றுத்திறனாளிகள் உட்பட ஒவ்வொரு தனிநபரும் தங்கள் திறனுக்கு ஏற்ப தங்கள் கடமைகளை நிறைவேற்றும்போது, அனைத்து உயிரினங்களின் ஒருங்கிணைந்த நலனை உறுதி செய்யும் ஒரு ஆரோக்கியமான சமூகம் இருக்கும். ஒவ்வொரு தனிநபருக்கும் அவர்களின் தனிப்பட்ட முயற்சிகள் மற்றும் திறன்களுக்கு போதுமான வாய்ப்புகளை வழங்குவதன் மூலம் சர்வோதயம் மனித சமூகத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு தனிநபரின் முழுமையான மற்றும் ஒருங்கிணைந்த வளர்ச்சியை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. காந்தி அதிக எண்ணிக்கையிலானவர்களுக்கு மிகப்பெரிய மகிழ்ச்சியை நோக்கமாகக் கொண்ட பயன்பாட்டுவாதத்தின் ஆதரவாளராக இருக்கவில்லை. சர்வோதயம் ஒவ்வொரு தனிநபரின் ஒருங்கிணைந்த விடுதலையை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. இது முழு தனிநபர், உடல் மற்றும் ஆன்மாவின் நல்வாழ்வையும் குறிக்கிறது. சர்வோதயத்தின் குறிக்கோள் ஒரு தனிநபரையோ அல்லது ஒரு குழுவையோ அடக்குவது அல்லது ஒழிப்பது அல்ல, மாறாக சத்தியத்தின் வெற்றி, அதாவது ஒடுக்குபவர் மற்றும்

ஒடுக்கப்பட்டவர், சுரண்டுபவர் மற்றும் சுரண்டப்படுபவர் ஆகியோரின் வெற்றி. இது ஒரு தனிநபரின் மற்றொரு தனிநபரின் மீது அல்லது ஒரு குழுவின் மீது கூட வெற்றி பெறுவது அல்ல. இதன் பின்னணியில் உள்ள முக்கிய கொள்கை என்னவென்றால், தனிநபரின் நன்மை அனைவரின் நன்மையிலும் அடங்கியுள்ளது. காந்தியின் விடுதலை பெற்ற சமூகம் ஒவ்வொரு மனிதனின் உரிமைகளையும் கண்ணியத்தையும் பாதுகாக்கிறது மற்றும் நிற்கிறது. அதிக எண்ணிக்கையிலானவர்களின் மிகப்பெரிய நன்மை என்ற கொள்கையை நிராகரித்தாலும், ஒருவரின் சொந்த பங்களிப்பைப் பொருட்படுத்தாமல் பொருட்கள் மற்றும் சேவைகளைப் பகிர்ந்து கொள்வதன் அடிப்படையில் ஒவ்வொரு தனிநபரின் அதிகபட்ச நலனையும் அது நிலைநிறுத்துகிறது. கிராமத்தின் வளங்களும் முன்னேற்றமும் ஒவ்வொரு தனிநபருக்கும் அணுகக்கூடியதாக இருக்க வேண்டும். சர்வோதய சமூகத்தில் எந்த தனிநபரும் அல்லது ஒரு குழுவும் விட்டுவிடப்படவோ அல்லது அடக்கப்படவோ மாட்டாது.

சர்வோதயத்தின் முக்கிய அம்சங்கள்

சர்வோதயத்தின் முக்கிய அம்சங்கள் அறங்காவலர், பொருளாதார சமத்துவம் மற்றும் வலையமைப்பு. அறங்காவலர் கோட்பாடு, ஒவ்வொரு வடிவத்திலும் அல்லது வடிவத்திலும் சுரண்டலை நீக்குதல்; பிறப்பு அல்லது செல்வம் அல்லது திறமையால் எந்த சலுகைகளையும் வழங்காத வர்க்கமற்ற

சமூகம்; பரஸ்பர ஒத்துழைப்பு உந்துதல் மற்றும் நடத்தையின் உந்து சக்தியாக இருப்பது; எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, இனம், மதம், பாலினம், அரசியல் சார்பு ஆகியவற்றின் எந்த வேறுபாடும் இல்லாமல் அனைவரின் நலனைப் பாதுகாத்தல்: இவை மகாத்மாவால் கற்பனை செய்யப்பட்ட சர்வோதய சமூகத்தின் சிறப்பம்சங்கள் என்று கூறலாம். சர்வோதயம் என்பது சமூகங்களின் மாற்றத்தில் அகிம்சை கொள்கையின் பயன்பாடாகும்: அவற்றின் தற்போதைய வடிவங்கள் பெரும்பாலும் சுரண்டுவதாகவும், பின்தங்கியவர்களுக்கு சாதகமற்றதாகவும் இருக்கும், மிகவும் சமநிலையான, உள்ளடக்கிய மற்றும் சமத்துவ வடிவங்களை நோக்கி, அனைவருக்கும் சமூக நீதி என்ற கொள்கையை நிலைநாட்ட முடியும்.

பொருளாதார சமத்துவம்

காந்தியின் கூற்றுப்படி, பொருளாதார சமத்துவம் என்பது வன்முறையற்ற மாற்ற சுதந்திரத்திற்கான முதன்மையான திறவுகோல். பொருளாதார சமத்துவத்திற்காக உழைப்பது என்பது மூலதனத்திற்கும் உழைப்புக்கும் இடையிலான நித்திய மோதலை ஒழிப்பதாகும். பணக்காரர்களுக்கும் பசியுள்ள மில்லியன் கணக்கானவர்களுக்கும் இடையிலான பரந்த இடைவெளி நீடிக்கும் வரை, வன்முறையற்ற அரசாங்க அமைப்பு தெளிவாகவும் சாத்தியமற்றதாகவும் இருக்கும்.

சமூகத்தின் மிகவும் பின்தங்கிய பிரிவுகளான பொருளாதார ரீதியாகவும், உடல் ரீதியாகவும், மன ரீதியாகவும் ஏழைகளாக இருப்பதால், ஏழைகள் பரிணாம வளர்ச்சியில் பங்கேற்காமல் எந்த சமத்துவ சமூகமும் உருவாக முடியாது என்பது தெளிவாகிறது. மேலும் இந்தத் துறை பங்கேற்க, அவர்களின் நிலையை ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க வகையில் ஒழுக்கமான நிலைக்கு உயர்த்துவதில் கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டும். இருப்பினும், சமூகத்தின் மற்ற அனைத்து துறைகளுக்கும் இருக்க வேண்டியது போலவே, பின்தங்கிய துறைக்கு ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க இருப்பு நிலை எட்டப்பட்டு பராமரிக்கப்பட வேண்டுமானால், அது அவர்களின் சொந்த நிர்வாகத்தில் பங்கேற்பதன் மூலம் சுயமாக நிலைத்திருக்க வேண்டியது அவசியம்.

சர்வோதயா நெட்வொர்க்

காந்தி தனது வாழ்நாளில், சர்வோதயா அமைப்புகளை முறையாக நிறுவ ஒருபோதும் அனுமதித்ததில்லை. சர்வோதயா தத்துவத்திற்குள் 'சேவகர்களாக' மக்களுக்கு சேவை செய்தவுடன், நிறுவனமயமாக்கல் தேவையில்லை என்பதே அவரது சிந்தனை. ஆனால் அவரது மறைவுக்குப் பிறகு, சர்வோதயா அமைப்புகள் உலகளவில் நிறுவப்பட்டு, 'அடிமட்டத்திலிருந்து' புதிய சமூகங்களை உருவாக்க மக்களுக்கு உண்மையிலேயே உதவுகின்றன. செயல்பாட்டு கள மட்டத்தில், மிகவும்

வெற்றிகரமான சர்வோதயா திட்டங்கள் பெரும்பாலும் சுயமாக உருவாக்கப்பட்டு சுயமாக நிர்வகிக்கப்படுவதைத் தவிர, கோட்பாட்டு 'பேச்சு-கடை' அல்லது பட்டறை அணுகுமுறைக்கு பதிலாக, வருமானம் ஈட்டுதல், திறன் பயிற்சி மற்றும் மனசாட்சி உள்ளிட்ட நடைமுறை நடைமுறை கற்றல் முறைகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளன.

சர்வோதயாவின் சமூக-அரசியல் தத்துவம்

காந்திய சர்வோதயக் கருத்து சமூக மற்றும் அரசியல் இயல்புடையது. இரண்டையும் வேறுபடுத்துவது எளிதல்ல. காந்தியின் அரசியல் சமூக மாற்றம் மற்றும் சமூக மாற்றத்திற்கான ஒரு வழிமுறையாக இருந்தது. எனவே, அவரது அனைத்து அரசியல் நிகழ்ச்சி நிரல்கள், கொள்கைகள் மற்றும் இயக்கங்கள் சமூக இயல்புடையவை. காந்திய அரசியல் தத்துவத்தின் முக்கிய தூண்கள் தத்துவ அராஜகம், கட்சியற்ற ஜனநாயகம் மற்றும் பரவலாக்கம். அவற்றை விரிவாகப் பார்ப்போம்.

தத்துவ அராஜகம் அரசியல் போராட்டங்களில் அதிகாரம் மற்றும் ஆதிக்கத்திற்கான இரக்கமற்ற போட்டியின் காரணப் பங்கைக் காண்கிறோம். இத்தகைய ஆபத்தான அரசியல் விளையாட்டுகளில், மற்றவர்கள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துவதற்கான அடிப்படை உந்துதலும், ஒருவர் அதிகாரத்தைப் பெறுவதற்கான முயற்சியைக் கைவிட்டால்,

மற்றவர்கள் அவர் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தத் தொடங்குவார்கள் என்ற அடிப்படை விதியின் செயல்பாட்டிலும் நாம் காணலாம். சர்வோதயம் மனித ஆன்மாவின் புனிதமான தன்மையை ஏற்றுக்கொள்கிறார். எனவே, சுதந்திரம், சமத்துவம், நீதி மற்றும் சகோதரத்துவம் ஆகிய மதிப்புகளை புகுத்துவதில் இது வலியுறுத்தப்படுகிறது. எனவே, இது அரசு இயந்திரத்திற்கு எதிரானது. பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் அரசு மிரட்டல், வற்புறுத்தல், துன்புறுத்தல் மற்றும் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட வன்முறை முறைகளால் செயல்படுகிறது. மக்களின் தார்மீக இறையாண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டு சுயராஜ்யம் இருக்க வேண்டும் என்று காந்தி விரும்பினார்.

கட்சியற்ற ஜனநாயகம் நவீன மாநிலங்களில் அரசியல் கட்சிகளின் செயல்பாடுகள் மற்றும் செயல்பாடுகள் முக்கியமாக அதிகாரத்தைத் தேடுவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன. ஜனநாயக நாடுகளில் கூட, அரசாங்கத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகளை கோட்பாட்டளவில் பின்பற்றினாலும், உண்மையான நடைமுறையில், அனைத்து சக்திவாய்ந்த கட்சிகளின் ஆதிக்கம் உள்ளது. இதன் விளைவாக, மக்களின் தொடர்ச்சியான மாறும் அரசியல் முன்முயற்சிக்கும், சமூகத்தின் அந்த பொது விருப்பத்தை இறையாண்மையுடன் செயல்படுத்துவதற்கும் எந்த

சந்தர்ப்பங்களும் இல்லை. சர்வோதயா நிச்சயமாக பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகத்தின் பொறிமுறையை விரோதமாகக் கொண்டுள்ளது, இது நடைமுறையில் அமைச்சரவை மற்றும் கட்சி தன்னலக்குழுவின் சர்வாதிகாரத்திற்கு சமம். எனவே சர்வோதயா கட்சியற்ற ஜனநாயகத்தை ஆதரிக்கிறது.

பரவலாக்கம் (ராமராஜ்யம்) அதிகாரத்தின் தொடர்ந்து வளர்ந்து வரும் மையப்படுத்தலுக்குப் பதிலாக சர்வோதயா பரவலாக்கத்திற்காக வாதிடுகிறார். காந்தி அனைத்து வகையான அதிகாரக் குவிப்புகளுக்கும் விரோதமாக இருந்தார், மேலும் அவர் பொருளாதார மற்றும் அரசியல் மட்டங்களில் பரவலாக்கத்திற்காக மன்றாடினார். மக்கள் தங்கள் சொந்த விவகாரங்களை நிர்வகிப்பதிலும் கட்டுப்படுத்துவதிலும் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டு ஒழுக்கப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பது அவசியம். இந்த தொழிலாளர்கள் தங்கள் ஆட்சியாளர்களாக அல்லாமல் மக்களின் சகோதரர்களாக நடந்து கொள்ள வேண்டும், மேலும் அடுக்கு கூட்டுறவு அக்கறை மூலம் மக்களுக்கு கல்வி கற்பிக்க வேண்டும். சர்வோதயாவின் ஆதரவாளர்கள், உண்மையான சுயராஜ்யம் அல்லது உண்மையான ஜனநாயகம் கிராம மட்டத்தில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டால், அது எந்தவொரு சர்வாதிகார அத்துமீறலுக்கும் எதிரான மிகப்பெரிய அரணாக இருக்கும் என்று கூறுவது மிகவும் சரியானது. சர்வோதயம் சுயராஜ்யத்தின்

உலகளாவியமயமாக்கலை ஏற்றுக்கொள்கிறது. இதன் பொருள் கூட்டுறவு நடவடிக்கைகளில் விழிப்புடனும் தீவிரமாகவும் பங்கேற்க மக்களைத் தூண்டுவதாகும். மேல்மட்டத்தில் உள்ள அதிகாரிகள் வக்கிரம் மற்றும் ஊழலுக்கு ஆளாக நேரிட்டால், கிராம மட்டத்தில் தொழிலாளர்கள் மற்றும் சிறு அதிகாரிகளின் ஊழலுக்கு எதிராக திறம்பட பாதுகாப்பதும் சமமாக அவசியம். சர்வோதயம் மக்களை உயர்த்த விரும்புகிறது. எனவே, அமைச்சரவையின் மத்திய நாடாளுமன்றம் அல்ல, மக்களே அரசியல் கவனத்தின் மையமாக மாற வேண்டும்.

சர்வோதயத்தின் அரசியல் தாக்கங்கள்

சர்வோதயத்தின் அடிப்படைக் கருப்பொருள் அனைவரின் மகிழ்ச்சியையும் உயர்வையும் உணர்தல் ஆகும். அரசியல் மட்டத்தில் இது இரண்டு தாக்கங்களைக் கொண்டுள்ளது: வர்க்கப் போராட்டக் கோட்பாட்டை நிராகரித்தல் மற்றும் சிறுபான்மையினரின் நலன்கள் மற்றும் உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல்.

வர்க்கப் போராட்டக் கோட்பாட்டை நிராகரித்தல்

சர்வோதயம் சுயநலம் மற்றும் அதிகாரம் மற்றும் செல்வத்திற்கான மோகத்தின் அருவருப்பான மற்றும் விபரீத விளைவுகளைத் தாக்குகிறது. எனவே, அது ஆர்வமற்ற சேவையின் அவசியத்தை வலியுறுத்துகிறது. சேவை, அர்ப்பணிப்பு மற்றும் பொது நன்மையை உணர்தல் ஆகியவை

அதன் நுட்பங்கள் மற்றும் சூத்திரங்கள் மற்றும் இது வன்முறையைப் பயன்படுத்துவதை ஆதரிக்கும் மார்க்சிய வர்க்கப் போராட்டக் கோட்பாட்டிற்கு எதிரானது. வர்க்கப் போராட்டக் கருத்தை சமூக நன்மை மற்றும் நல்லிணக்கத்தின் மிகவும் பகுத்தறிவு மற்றும் இயல்பான கோட்பாட்டால் மாற்ற வேண்டும் என்று சர்வோதயம் வாதிடுகிறது. பணக்காரர்களின் செல்வத்தை வலுக்கட்டாயமாக அபகரிப்பது அல்ல, மாறாக ஒருவர் கையில் தயாராக உள்ள பொருட்களை 'பகிர்ந்து கொள்ளும்' உணர்வுபூர்வமான மற்றும் தன்னிச்சையான நடைமுறையாகும். இந்த வழியில் பகிர்வு என்ற இலட்சியத்தின் மீது ஒரு மிகையான உச்சரிப்பு ஏற்படலாம், மேலும் அமைதியான சமூக மறுகட்டமைப்பை நோக்கமாகக் கொண்ட ஒரு வெகுஜன தார்மீகப் புரட்சியை ஏற்படுத்த முடியும். சர்வோதயா சுரண்டல் மற்றும் வற்புறுத்தலின் அமைப்பைத் தக்கவைத்துக்கொள்வதைக் கருத்தில் கொள்ளாமல், முழுமையான சமூக சமத்துவத்தையும் அதிகபட்ச பொருளாதார சமத்துவத்தையும் கொண்டுவர விரும்புகிறது. அன்பு மற்றும் அகிம்சையின் மாறும் மாற்றும் சக்தியால் கொண்டு வரப்படும் சுதந்திரம், சமத்துவம் மற்றும் நீதியின் ஆட்சியை சர்வோதயா சிந்திக்கிறது.

பெரும்பான்மைவாதக் கருத்தை நிராகரித்தல் சமூகத்தின் இயல்பான யதார்த்தம் குறித்த சர்வோதயக் கருத்தாக்கத்தின் இரண்டாவது

உட்பொருள், பெரும்பான்மையான தலைவர்களின் தீர்ப்பில் அடங்கியிருக்க வேண்டிய உயர்ந்த நல்லொழுக்கத்தின் கூறுகளை நிராகரிப்பதாகும். சமூகம் ஒரு இயல்பான கட்டமைப்பாக இருந்தால், அதன் அனைத்து தனிப்பட்ட உறுப்பினர்களும் தார்மீக மற்றும் கலாச்சார விழுமியங்களைத் தாங்குபவர்களாக இருந்தால், மிகவும் தாழ்ந்த மற்றும் தாழ்மையானவர்களின் வாழ்க்கையையும் நலன்களையும் ஆபத்தில் ஆழ்த்துவதற்கு இடமில்லை. ஆனால் உண்மை என்பது உயர்ந்த நியதி என்றால், ஒவ்வொரு உறுப்பினரின் கருத்து, விருப்பம் மற்றும் அபிலாஷை விலைமதிப்பற்றதாக இருந்தால், அந்த விஷயத்தில் ஒருவர் பெரும்பான்மையினரால் அல்ல, ஒருமித்த கருத்துடன் செயல்பட வேண்டும். எனவே, சர்வோதயாவின் கூற்றுப்படி, பெரும்பான்மைவாதக் கருத்தை ஒருமித்த கருத்துடன் மாற்ற வேண்டும். சிறுபான்மையினரின் நலன்களைப் பாதுகாக்க வடிவமைக்கப்பட்ட விகிதாசார பிரதிநிதித்துவத்தின் பல்வேறு பாதுகாப்புகளில் சர்வோதயம் திருப்தி அடையவில்லை. மாறாக, பல மற்றும் சிலரின் மேலோட்டமான எண் அளவுகோல்கள் சமூகத்தின் நன்மைக்கான அடிப்படைப் பற்றுறுதியுடன் மாற்றப்பட வேண்டும் என்ற காந்தியக் கருத்தை அது பின்பற்றுகிறது. எனவே, சர்வோதயா

பெரும்பான்மைவாதக் கருத்தை அடிப்படை ஒருமித்த கருத்துடன் மாற்றுவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

சர்வோதயம் மற்றும் சோசலிசம்

சர்வோதயம் சில விஷயங்களில் சோசலிசத்துடன் நெருக்கமாக தொடர்புடையது. முதலாவதாக, இரண்டும் தங்கள் ஆழமான தார்மீக ஈர்ப்பை, செல்வந்தர்களின் சிறுபான்மையினரின் நலன்களை குறுகிய முறையில் பின்தொடர்வதற்குப் பதிலாக, முழு சமூகத்தின் நன்மைக்கான அடிப்படை நம்பிக்கையில் வேருன்றியதிலிருந்து பெற்றன. இரண்டாவதாக, சமூகத்தின் பொருட்களை சமூக ரீதியாக ஒதுக்கி வைப்பதும் சமமாக விநியோகிப்பதும் இருக்க வேண்டும் என்பதை இரண்டும் வலியுறுத்துகின்றன. ஆனால் சோசலிசத்திற்கும் சர்வோதயத்திற்கும் இடையே சில அடிப்படை ஒற்றுமைகள் இருந்தபோதிலும், வழிமுறைகள் மற்றும் முறைகள் பற்றிய கேள்வியில் அவற்றுக்கிடையே பெரும் வேறுபாடு உள்ளது. நல்ல இலக்குகளை அடைவதற்கு நாம் நல்ல வழிமுறைகளை மட்டுமே பின்பற்ற வேண்டும் என்றும் சர்வோதய கருத்து குறிப்பிட்டுள்ளது. இங்குள்ள நல்ல வழிமுறைகள் அன்பு, உண்மை மற்றும் அகிம்சையின் பாதையைக் குறிக்கின்றன. சர்வோதய தொழிலாளர்கள் மற்றும் சர்வோதயக் கருத்தில் நம்பிக்கை கொண்ட அனைவரும் தங்கள் இலக்கைப் பற்றிய தெளிவைக்

கொண்டிருக்க வேண்டும் மற்றும் வழிமுறைகளின் தூய்மையை உறுதி செய்ய வேண்டும். ஒருவர் குறிக்கோள்கள் மற்றும் வழிமுறைகள் குறித்து விழிப்புடன் இருக்க வேண்டும். சர்வோதயத்தின் பார்வையில், சோசலிச தத்துவத்தில் இரண்டு குறைபாடுகள் உள்ளன. முதலாவதாக, சோசலிசத்தை செயல்படுத்துவதற்கான அடிப்படை நுட்பம் தேசியமயமாக்கலாக இருக்க வேண்டும், அதே நேரத்தில் சர்வோதயா வில்லஜிசத்தை ஆதரிக்கிறது. இரண்டாவதாக, சோசலிசம், குறைந்தபட்சம் சில சந்தர்ப்பங்களில், வன்முறைப் புரட்சி என்ற கருத்தைப் பின்பற்றுகிறது.

கம்யூனிசம் மற்றும் சர்வோதயா

சர்வோதயா அதன் அணுகுமுறை மற்றும் முறைகளில் கம்யூனிசத்திலிருந்து அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ வேறுபட்டது. சர்வோதயாவிற்கும் கம்யூனிசத்திற்கும் இடையிலான வேறுபாடு மிகவும் அடிப்படையானது மற்றும் அடிப்படையானது. ரஷ்யாவில் கம்யூனிசம் என்பது படைப்பிரிவு, வன்முறை மற்றும் கட்சி சர்வாதிகாரத்தின் வழிபாட்டுடன் இணைக்கப்பட்ட ஒரு சர்வாதிகார அமைப்பாகும். அதன் பரவலான நோக்கம் ஒரு பின்தங்கிய நிலப்பிரபுத்துவ விவசாயப் பொருளாதாரத்தை நவீன தொழில்துறை-கூட்டுப் பொருளாதாரமாக மாற்றுவதாகும், மேலும் இந்த மகத்தான மாற்றத்தை மறுமலர்ச்சி மூலம், மிகவும் தீவிரமான வடிவங்களில் அடைய முயற்சிக்கப்பட்டுள்ளது. மாறாக,

சர்வோதயா வற்புறுத்தல் மற்றும் இதய மாற்றத்தில் நம்பிக்கை
கொண்டுள்ளது. வன்முறை ஒருபோதும் ஒரு நியாயமான மற்றும் சமமான
சமூகத்தின் அடித்தளமாக இருக்க முடியாது என்பதால், காந்தி எதிராளியை
மாற்றுவதற்கு சுய துன்பத்தின் நெறிமுறைகளைக் கற்பித்துள்ளார். ஒரு
ஒற்றை சர்வாதிகாரக் கட்சியால் அரசு அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதன்
மூலம் சுதந்திரம் மற்றும் சமத்துவம் கொண்ட ஒரு சமூகத்தை உருவாக்க
முடியாது. எனவே, சர்வோதயா ரஷ்ய கம்யூனிசத்தின் முறைகள் மற்றும்
நுட்பங்களை தீவிரமாகவும் கடுமையாகவும் விமர்சிக்கிறது.

73வது அரசியலமைப்பு திருத்தம்.

நுண் மட்டத்திலோ அல்லது மேக்ரோ மட்டத்திலோ, வளர்ச்சி
செயல்முறையின் மிக முக்கியமான அம்சங்களில் ஒன்று திட்டமிடல் ஆகும்.
திட்டமிடல் இரண்டு வகையாகும் - மையப்படுத்தப்பட்ட மற்றும்
பரவலாக்கப்பட்ட. தேசிய வருமானத்தின் அதிக வளர்ச்சி விகிதத்தை
அடைவது மையப்படுத்தப்பட்ட திட்டமிடலின் மையத்தில் இருந்தாலும்,
மக்கள் மேம்பாடு பரவலாக்கப்பட்ட திட்டமிடலின் முக்கிய மையமாக
அமைகிறது. அதிகாரம், அதிகாரம் மற்றும் நிர்வாகம் ஆகியவை ஒரு
நாட்டை ஆளுவதில் முக்கியமான காரணிகளாகும். அனைத்து நாடுகளிலும்,
அதிகாரம் உருவாக்கப்படுகிறது, பின்னர் கட்டமைக்கப்படுகிறது,

பராமரிக்கப்படுகிறது மற்றும் அவ்வப்போது மாற்றப்படுகிறது. இருப்பினும், ஒரு பெரிய நாட்டின் அளவு, பரப்பளவு மற்றும் புவியியல் ஆகியவற்றைப் பொறுத்து, அதிகாரத்தை ஒருவரின் கைகளில் ஒப்படைக்க முடியாது. எனவே, நாட்டின் நிர்வாகத்தை திறமையானதாக மாற்றும் அளவுக்கு அதைப் பிரிக்க வேண்டும். திறமையான நிர்வாகத்தின் இலக்கை அடைவதற்கான திறவுகோல் பரவலாக்கம் ஆகும். கிராமப்புற மற்றும் நகர்ப்புற மட்டங்களில் உள்ளூர் நிர்வாகத்துடன் தொடர்புடைய இரண்டு திருத்தங்கள் மூலம் 1992 இல் அரசியலமைப்பைத் திருத்துவதன் மூலம் இந்தியா ஒரு மைல்கல் முடிவை எடுத்தது. இந்த அலகில், 73வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டங்களின் அம்சங்கள் மற்றும் செயல்படுத்தல் பற்றி நீங்கள் அறிந்து கொள்வீர்கள்.

முக்கிய அம்சங்கள்

அரசியலமைப்பு (73வது திருத்தம்) சட்டம், 1992 அரசியலமைப்பில் 16 பிரிவுகள் மற்றும் பதினொன்றாவது அட்டவணையைக் கொண்ட ஒரு புதிய பகுதி IX ஐச் சேர்த்தது. 73வது திருத்தச் சட்டம், மாநில சட்டமன்றங்களால் ஒப்படைக்கப்பட்ட செயல்பாடுகள் மற்றும் அதிகாரங்களைச் செய்ய பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பின் (PRS) அடித்தளமாக கிராம சபையை கருதுகிறது. இந்தத் திருத்தம் கிராமம்,

இடைநிலை மற்றும் மாவட்ட மட்டங்களில் மூன்று அடுக்கு PRS ஐ வழங்குகிறது. இருபது லட்சத்திற்கும் குறைவான மக்கள்தொகை கொண்ட சிறிய மாநிலங்களுக்கு இடைநிலை மட்டத்தில் பஞ்சாயத்துகளை அமைக்க வேண்டாம் என்று கருத்து வழங்கப்பட்டுள்ளது. பஞ்சாயத்து அமைப்புகள் ஐந்து ஆண்டுகள் உறுதியான கால அளவைக் கொண்டிருக்கும் என்றும், இந்தக் காலத்திற்குப் பிறகு தேர்தல்கள் கட்டாயமாக இருக்கும் என்றும் சட்டம் வழங்குகிறது. இருப்பினும், திருத்தச் சட்டத்தின் கீழ், பஞ்சாயத்துகளை நிறுவுதல் மற்றும் PRI இல் தேவையான அதிகாரங்கள் மற்றும் அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்தளிப்பது மாநில அரசாங்கங்களின் கைகளில் உள்ளது என்பதை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். இதைக் கருத்தில் கொண்டு, ஜனநாயகத்தின் ஒரு அலகாக PRI இன் வெற்றி, அதன் மூலம் கிராமப்புறங்களின் முழுமையான வளர்ச்சியை ஏற்படுத்துவது, மாநில அரசாங்கங்களின் ஆதரவின் நோக்கத்தைப் பொறுத்தது என்று கூறலாம். இந்த நிறுவனங்கள் கிராமப்புற பணக்காரர்களால் தவறாகப் பயன்படுத்தப்படும், மேலும் ஏழைகளும் படிப்பறிவற்ற மக்களும் ஊமை ஆதரவாளர்களாகவே இருப்பார்கள், ஏனெனில் நாட்டில் நாடாளுமன்ற மற்றும் மாநில சட்டமன்றத் தேர்தல்களில் இது நடக்கிறது. அரசியலை குற்றமயமாக்குவது ஜனநாயகத்தின் அடித்தளத்தையே அச்சுறுத்துகிறது.

இந்தத் தீமைகள் PRI இன் செயல்பாட்டைப் பாதிக்கக்கூடாது என்பதை அரசாங்கம் உறுதி செய்ய வேண்டும். இந்த விதிகளில் சில அலகு 3 இல் விவாதிக்கப்பட்டன.

கிராம சபை: பிரிவு, 243A, கிராம சபை ஒரு மாநிலத்தின் சட்டமன்றம் சட்டத்தால் வழங்கக்கூடிய அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தலாம் மற்றும் கிராம மட்டத்தில் அத்தகைய செயல்பாடுகளைச் செய்யலாம் என்று வழங்குகிறது. எனவே 73வது திருத்தம் கிராம சபையை PRS இன் அடித்தளமாகக் கருதுகிறது. 'கிராம சபை' என்பது கிராம மட்டத்தில் பஞ்சாயத்து பகுதிக்குள் உள்ள ஒரு கிராமத்துடன் தொடர்புடைய வாக்காளர் பட்டியலில் பதிவுசெய்யப்பட்ட நபர்களைக் கொண்ட ஒரு அமைப்பாகும்.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பின் முக்கிய அம்சங்களை எழுங்கள்.

பதில்:

- மூன்று நிலை அமைப்பு: கிராமம், ஒன்றியம், மாவட்டம்
- நேரடி தேர்தல்கள்: கிராம பஞ்சாயத்துக்கு
- இடஒதுக்கீடு: SC/ST மற்றும் பெண்களுக்கு
- அதிகார மாற்றம்: கீழ்மட்டிற்கு அதிகாரங்கள் வழங்கல்

- 73வது அரசியலமைப்பு திருத்தம் மூலம் அரசியலமைப்புப் பதவி

2. 73வது அரசியலமைப்பு திருத்தத்தின் முக்கியத்துவம் என்ன? (1992)

பதில்:

- பஞ்சாயத்து அமைப்புக்கு அரசியலமைப்புப் பதவி
- மூன்று நிலை அமைப்பை சட்டபூர்வமாக நிறுவியது
- ஐந்தாண்டுக்கு ஒரு முறை தேர்தல்களை கட்டாயமாக்கியது
- இடஒதுக்கீடு வழங்கியது
- மாநில நிதிக் குழு மற்றும் மாவட்ட திட்டக் குழுவை உருவாக்கியது

3. பல்வந்த ராய் மேஹ்தா குழுவின் பரிந்துரைகள் என்ன? (1957)

பதில்:

- மூன்று நிலை பஞ்சாயத்து அமைப்பை பரிந்துரைத்தது
 - கிராம பஞ்சாயத்து
 - பஞ்சாயத்து சமிதி (ஒன்றியம்)
 - ஜில்லா பரிஷத்
- கிராமத்தில் நேரடி தேர்தல், மற்ற நிலைகளில் மறைமுக தேர்தல்
- திட்டமிடல் மற்றும் அபிவிருத்தி பணிகளை பஞ்சாயத்துக்கு வழங்க
பரிந்துரை செய்தது

4. கிராம பஞ்சாயத்தின் பணிகள் என்ன?

பதில்:

- கிராமச் சாலை, வீதி விளக்குகள், குடிநீர் வசதி
- சுகாதாரம் மற்றும் கழிவுநீர் மேலாண்மை
- பிறப்பு மற்றும் இறப்பு பதிவு
- அரசு திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்தல்
- கிராம மக்களின் நலன் மற்றும் சிறு பிரச்சனைகளை தீர்க்கல்

5. 1947 முதல் 1992 வரையிலான பஞ்சாயத்து ராஜ் வளர்ச்சி பற்றி

எழுதுங்கள்.

பதில்:

- 1952: சமூக மேம்பாட்டு திட்டம்
- 1957: பல்வந்த ராய் மேஹ்தா குழு
- 1959: ராஜஸ்தான் முதல் மாநிலமாக செயல்படுத்தியது
- 1960–1980: மாநிலங்களுக்கு ஏற்ப மாறுபட்ட வளர்ச்சி
- 1992: 73வது திருத்தம் கொண்டு வரப்பட்டது

6. 1992 முதல் 2001 வரை பஞ்சாயத்து ராஜ் வளர்ச்சி என்ன?

பதில்:

- 73வது திருத்தத்தின் கீழ் முதல் தேர்தல்கள் நடந்தது

- அதிக அதிகாரங்கள் பஞ்சாயத்துக்கு வழங்கப்பட்டது
- மாநில சட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டது
- வறுமை ஒழிப்பு மற்றும் ஊரக வேலைவாய்ப்பு திட்டங்களில் பங்கேற்பு அதிகரிப்பு

7. பஞ்சாயத்து நிதி என்றால் என்ன?

பதில்:

பஞ்சாயத்து நிதி என்பது பஞ்சாயத்துகள் தங்கள் நிர்வாகத் தேவைகளை நிறைவேற்றும் நிதி ஆதாரமாகும். இது:

- மத்திய மற்றும் மாநில அரசு மானியங்கள்
- வரிகள் மற்றும் கட்டணங்கள்
- தன்னார்வ பங்களிப்புகள்
- திட்ட நிதிகள் மற்றும் கடன்கள்

8. பஞ்சாயத்துகளுக்கு வருமான ஆதாரங்கள் என்னென்ன?

பதில்:

- வரி வருமானம்: சொத்து வரி, தொழில் வரி, பொழுதுபோக்கு வரி
- வரி அல்லாத வருமானம்: குடிநீர் கட்டணம், உரிமம் கட்டணம்
- மானியங்கள்: மத்திய மற்றும் மாநில நிதிக் குழுக்களிடமிருந்து
- திட்ட நிதிகள்: அரசு நலத்திட்டங்களின் நிதி

9. பஞ்சாயத்து நிர்வாகத்தின் சவால்கள் என்ன?

பதில்:

- பயிற்சி பெற்ற ஊழியர்களின் பற்றாக்குறை
- அதிகாரப் பதவி வன்முறைகள் மற்றும் தாமதங்கள்
- போதிய நிதி இல்லாமை
- ஊழல் மற்றும் அரசியல் தலையீடு
- மக்களுக்கு விழிப்புணர்வு இல்லாமை

10. பஞ்சாயத்து நிர்வாகத்தில் மாநில நிதிக் குழுவின் பங்கு என்ன?

பதில்:

- ஐந்தாண்டுக்கு ஒரு முறை அமைக்கப்படுகிறது (ஆட்சிப் பிரிவு 243-I)
- மாநிலம் மற்றும் பஞ்சாயத்துகளுக்கு இடையிலான நிதி பங்கீட்டை பரிந்துரைக்கிறது
- பஞ்சாயத்து நிதி மேம்பாட்டுக்கான வழிகள் கூறுகிறது
- பஞ்சாயத்துகளுக்கு நிதி சுதந்திரம் வழங்க உதவுகிறது

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. கிராம ராஜ்ஜியம் என்றால் என்ன?
2. காந்தியின் கிராம சுயாட்சி குறித்த முக்கியக் கோட்பாடுகள் யாவை?
3. பூதன் இயக்கம் (Bhoodan Movement) யாரால் தொடங்கப்பட்டது? அதன் நோக்கம் என்ன?
4. சர்வோதய தத்துவத்தின் முக்கியமான அம்சங்கள் என்ன?
5. காந்தியின் பார்வையில் “சுயநிலை பெற்ற கிராமம்” என்பது எப்படி இருக்க வேண்டும்?
6. சர்வோதய தத்துவம் சமூக மாற்றத்திற்கு எப்படிப் பயனுள்ளதாக இருந்தது?
7. 73வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டம் எப்போது நடைமுறைப்பட்டு, அதன் முக்கிய அம்சங்கள் என்ன?
8. பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பின் மூன்று அடுக்குகள் (Three-tier system) என்னென்ன?
9. பூதன் இயக்கம் இந்திய கிராம மக்கள் வாழ்க்கையில் என்ன தாக்கம் ஏற்படுத்தியது?
10. 73வது திருத்தம் மூலம் பெண்களுக்கு வழங்கப்பட்ட பிரதிநிதித்துவம் எவ்வளவு?

அலகு - III

இந்தியாவில் பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பு - 1947-2001 வரையிலான வளர்ச்சி -
பஞ்சாயத்து நிதி - மற்றும் நிர்வாகம்.

நோக்கங்கள் (Objectives):

1. பொதுமக்களுக்கு அதிகாரங்களை ஒப்படைத்து, நேரடி பங்கேற்பு வழியாக உள்ளாட்சி ஆட்சியை வலுப்படுத்துதல்.
2. மூன்றாம் அடுக்கு ஆட்சியாக பஞ்சாயத்து அமைப்பை நிறுவி, கிராமப்புற வளர்ச்சிக்கான திட்டங்களை திட்டமிடுதல், நிதி ஒதுக்கீடு செய்தல் மற்றும் நிர்வாகத்தின் மூலமாக செயல்படுத்தல்.

பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களின் செயல்பாடுகள்: அனைத்து பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களும் பஞ்சாயத்து ராஜ் தொடர்பான மாநில சட்டங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள செயல்பாடுகளைச் செய்கின்றன. பொதுவாகச் சொன்னால் செயல்பாடுகள் பின்வருமாறு: கிராம பஞ்சாயத்தின் செயல்பாடுகள் சில மாநிலங்கள் கிராம பஞ்சாயத்துகளின் கட்டாய (கட்டாய) மற்றும் விருப்ப செயல்பாடுகளை வேறுபடுத்துகின்றன, மற்ற மாநிலங்கள் இந்த வேறுபாட்டைச் செய்வதில்லை. சுகாதாரம், பொது சாலைகள், வடிகால்கள் மற்றும் குளங்களை சுத்தம் செய்தல், பொது கழிப்பறைகள் மற்றும் கழிப்பறைகள், ஆரம்ப சுகாதாரப் பராமரிப்பு,

தடுப்பூசி போடுதல், குடிநீர் வழங்கல், பொது கிணறுகள் கட்டுதல், தெரு
 விளக்குகள், சமூக சுகாதாரம் மற்றும் ஆரம்ப மற்றும் வயது வந்தோர் கல்வி
 போன்ற குடிமைப் பணிகள் கிராம பஞ்சாயத்துகளின் கட்டாய
 செயல்பாடுகளாகும். விருப்ப செயல்பாடுகள் பஞ்சாயத்துகளின்
 வளங்களைப் பொறுத்தது. சாலை ஓரங்களில் மரம் நடுதல்,
 கால்நடைகளுக்கான இனப்பெருக்க மையங்களை அமைத்தல், குழந்தை
 மற்றும் மகப்பேறு நலனை ஏற்பாடு செய்தல், விவசாயத்தை மேம்படுத்துதல்
 போன்ற செயல்பாடுகளை அவை செய்யலாம் அல்லது செய்யாமல்
 இருக்கலாம். 73வது திருத்தத்திற்குப் பிறகு, கிராம பஞ்சாயத்தின்
 செயல்பாடுகளின் நோக்கம் விரிவுபடுத்தப்பட்டது. பஞ்சாயத்து பகுதியின்
 வருடாந்திர மேம்பாட்டுத் திட்டத்தைத் தயாரித்தல், வருடாந்திர பட்ஜெட்,
 இயற்கை பேரிடர்களில் நிவாரணம் வழங்குதல் மற்றும் பொது நிலங்களில்
 உள்ள ஆக்கிரமிப்புகளை அகற்றுதல், வறுமை ஒழிப்புத் திட்டங்களை
 செயல்படுத்துதல் மற்றும் கண்காணித்தல் போன்ற முக்கியமான
 செயல்பாடுகள் இப்போது அரசு பஞ்சாயத்துகளின் கட்டமைப்பால்
 செய்யப்படும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. கிராம சபைகள், பொது
 விநியோக முறை, மரபு சாரா எரிசக்தி ஆதாரம், மேம்படுத்தப்பட்ட
 சுல்லாக்கள், உயிர் எரிவாயு ஆலைகள் மூலம் பயனாளிகளைத்

தேர்ந்தெடுப்பதும் சில மாநிலங்களில் கிராம பஞ்சாயத்துகளுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது.

பஞ்சாயத்துசமீதியின் பணிகள்:

பஞ்சாயத்துசமீதிகள் வளர்ச்சி நடவடிக்கைகளின் மையமாக உள்ளன. அவை தொகுதி மேம்பாட்டு அலுவலர்களால் (B.D.Os) தலைமை தாங்கப்படுகின்றன. விவசாயம், நில மேம்பாடு, நீர்நிலை மேம்பாடு, சமூக மற்றும் பண்ணை வனவியல், தொழில்நுட்ப மற்றும் தொழிற்கல்வி போன்ற சில செயல்பாடுகள் அவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளன. இரண்டாவது வகை செயல்பாடுகள் நிதி ஒதுக்கப்பட்ட சில குறிப்பிட்ட திட்டங்கள், திட்டங்கள் அல்லது திட்டங்களை செயல்படுத்துவது தொடர்பானது. அதாவது, ஒரு பஞ்சாயத்துசமீதி அந்த குறிப்பிட்ட திட்டத்திற்கு மட்டுமே பணத்தை செலவிட வேண்டும். இருப்பினும், இடம் அல்லது பயனாளிகளைத் தேர்ந்தெடுப்பது பஞ்சாயத்துசமீதியிடம் உள்ளது.

ஜில்லாபரிஷத்தின் பணிகள்:

ஜில்லாபரிஷத் மாவட்டத்திற்குள் பஞ்சாயத்துசமீதிகளை இணைக்கிறது. இது அவர்களின் செயல்பாடுகளை ஒருங்கிணைத்து அவற்றின் செயல்பாட்டை மேற்பார்வையிடுகிறது. இது மாவட்டத் திட்டங்களைத் தயாரித்து, சமீதி திட்டங்களை மாவட்டத் திட்டங்களில் ஒருங்கிணைத்து மாநில அரசுக்கு சமர்ப்பிக்கிறது. ஜில்லாபரிஷத் முழு

மாவட்டத்திலும் வளர்ச்சிப் பணிகளைக் கவனிக்கிறது. விவசாய உற்பத்தியை மேம்படுத்துதல், நிலத்தடி நீர் வளங்களை சுரண்டுதல், கிராமப்புற மின்மயமாக்கல் மற்றும் விநியோகத்தை விரிவுபடுத்துதல் மற்றும் வேலைவாய்ப்பு உருவாக்கும் நடவடிக்கைகளைத் தொடங்குதல், சாலைகள் அமைத்தல் மற்றும் பிற பொதுப் பணிகளைத் தொடங்குதல் போன்ற திட்டங்களை இது மேற்கொள்கிறது. இயற்கை பேரிடர்கள் மற்றும் பற்றாக்குறையின் போது நிவாரணம் வழங்குதல், அனாதை இல்லங்கள் மற்றும் ஏழை இல்லங்களை நிறுவுதல், இரவு தங்குமிடங்கள், பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் நலன் போன்ற நலப் பணிகளை இது செய்கிறது. கூடுதலாக, மத்திய மற்றும் மாநில அரசு நிதியுதவி அளிக்கும் திட்டங்களின் கீழ் மாவட்ட பரிஷத்கள் தங்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட செயல்பாடுகளைச் செய்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, ஜவஹர் ரோஸ்கர் யோஜனா என்பது வேலைவாய்ப்பு உருவாக்கும் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள மாவட்டங்களுக்கு நேரடியாக பணம் வழங்கப்படும் ஒரு பெரிய மத்திய நிதியுதவி திட்டமாகும்.

1947 க்குப் பிறகு ஏற்பட்ட முன்னேற்றங்கள்

இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்ததைத் தொடர்ந்து, உள்ளூர் அமைப்புகளை தன்னாட்சி பெற்றதாகவும் பயனுள்ளதாகவும்

மாற்றுவதற்கான போக்கு இருந்தது. காந்தியின் 'கிராமஸ்வராஜ்' என்ற யோசனை இந்தக் கவலையை வெளிப்படுத்தியது. இந்தக் கருத்து கர்நாடகாவில் அதன் சொந்த தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு, மைசூர் சமஸ்தானம் இந்திய ஒன்றியத்தில் பகுதி 'பி' மாநிலத்தின் கீழ் வந்தது. பின்னர், மாநிலங்கள் மறுசீரமைக்கப்பட்டதன் மூலம், மைசூருடன் பல பகுதிகள் சேர்க்கப்பட்டன. இது 1970 ஆம் ஆண்டில் கர்நாடகா என மறுபெயரிடப்பட்டது. முன்னாள் சமஸ்தானமான மைசூர் சமஸ்தானம் புதிய அரசியல் அமைப்பின் மாற்றப்பட்ட நிலைமைகள் மற்றும் தேவைகளுக்கு ஏற்ப தன்னை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. இந்த சூழ்நிலையில், அரசாங்கம் 1949 ஆம் ஆண்டில் வி. வெங்கடப்பாவின் தலைமையில் ஒரு குழுவை அமைத்தது. உள்ளூர் அரசாங்கங்களில் கொண்டு வர வேண்டிய மாற்றங்கள் குறித்த நடவடிக்கைகளை பரிந்துரைக்குமாறு கேட்கப்பட்டது. இந்த ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் ஒருங்கிணைப்புக் குழு உள்ளூர் மட்டத்தில் கிராம பஞ்சாயத்து மற்றும் மாவட்ட மட்டத்தில் மாவட்டக் குழு என இரண்டு அடுக்கு அமைப்புகளை பரிந்துரைத்தது. வெங்கடப்பா குழு 1950 ஆம் ஆண்டு தனது அறிக்கையை சமர்ப்பித்தது. இந்த அறிக்கையின் அடிப்படையில் மைசூர் கிராம பஞ்சாயத்துகள் மற்றும் மாவட்ட வாரியங்கள் சட்டம், 1952 உருவாக்கப்பட்டது. ஆனால் அந்தச் சட்டம்

எதிர்பார்த்த பலனை அடையவில்லை. 1953 ஆம் ஆண்டு, உள்ளூர் அரசாங்கங்களை வலுப்படுத்தும் நோக்கத்துடன், டி.ஹெச். சந்திரசேகரையா குழு என்று பிரபலமாக அழைக்கப்படும் ஒரு உள்ளூர் வாரிய விசாரணைக் குழு அமைக்கப்பட்டது. இந்தக் குழு 1954 ஆம் ஆண்டு தனது அறிக்கையை சமர்ப்பித்து, இடைநிலை மட்டங்களில் தாலுகா வாரியங்களுடன் மூன்று டயர் அமைப்புகளை பரிந்துரைத்தது, முந்தைய முறையுடன் சேர்த்தது. ஆனால் பரிந்துரைகள் செயல்படுத்தப்படவில்லை.

மைசூர் கிராம பஞ்சாயத்துகள் மற்றும் உள்ளூர் வாரியங்கள் சட்டம் 1959:

பல்வந்தராய் மேத்தா கமிட்டி அறிக்கை பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்புக்கு ஒரு புதிய உத்வேகத்தை அளித்தது. இந்தக் குழுவையும் மாநிலத்தில் உள்ள உள்ளூர் அரசாங்க நிறுவனங்களின் வரலாற்று பரிணாமத்தையும் கவனத்தில் கொண்டு, அங்கீகரிக்கப்பட்ட மாநிலங்களின் அனைத்து பகுதிகளையும் கருத்தில் கொண்டு ஒரு புதிய உள்ளூர் சுயாட்சி அமைக்கப்பட்டது. மைசூர் கிராம பஞ்சாயத்துகள் மற்றும் உள்ளூர் வாரியங்கள் சட்டம், 1959 இயற்றப்பட்டது. இந்தச் சட்டம் கிராமம் மற்றும் தாலுகா மட்டங்களில் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அமைப்புகளையும் மாவட்ட மட்டத்தில் மறைமுகமாக அமைக்கப்பட்ட அமைப்பையும்

கொண்ட மூன்று அடுக்கு பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்புகளை அறிமுகப்படுத்தியது. சராசரியாக 2500 மக்கள் தொகை கொண்ட ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் அல்லது கிராமங்களின் குழுவிலும் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கிராம பஞ்சாயத்து அமைக்கப்பட்டது. 15 முதல் 19 வரையிலான தாலுகா மேம்பாட்டு வாரிய உறுப்பினர்களும் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். தாலுகா மற்றும் கிராம மட்டங்களில் எஸ்.சி.க்கள் மற்றும் எஸ்.டி.க்களுக்கு அந்தப் பகுதியில் உள்ள மக்கள்தொகைக்கு ஏற்ப இடங்கள் ஒதுக்கப்பட்டன, அதே நேரத்தில் இரண்டு நிலைகளிலும் பெண்களுக்கு தலா இரண்டு இடங்கள் ஒதுக்கப்பட்டன. மாவட்ட வளர்ச்சி கவுன்சிலில் எம்.பி.க்கள் எம்.எல்.சி.க்கள், டி.டி.பி. தலைவர்கள், பெண் உறுப்பினர்கள் மற்றும் மாவட்ட அரசு அதிகாரிகள் இருந்தனர். மாவட்ட வளர்ச்சி கவுன்சில் அடிப்படையில் ஒரு ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் மேற்பார்வை நிறுவனமாக இருந்தது. இந்தச் சட்டத்தின் கீழ், சுமார் 8,411 கிராம பஞ்சாயத்துகள் மற்றும் 96 டவுன் பஞ்சாயத்துகள், 175 தாலுகா மேம்பாட்டு வாரியங்கள் மற்றும் 19 மாவட்ட வளர்ச்சி கவுன்சில்கள் நிறுவப்பட்டன. ஒப்பீட்டளவில், இந்தப் புதிய சட்டம் பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களை வலுப்படுத்துவதற்கான மேம்பட்ட முயற்சியாகும். ஆனால் இந்தச் சட்டத்திற்கு அதன் சொந்த குறைபாடுகள் இருந்தன. உள்ளூர்

நிறுவனங்களுக்கான நிதி சுயாட்சி மற்றும் மேம்பாட்டுத் திட்டத்திற்கு இது ஏற்பாடு செய்யவில்லை. மாவட்ட மன்றம் வெறும் ஆலோசனை, மேற்பார்வை அமைப்பாக மட்டுமே இருந்தது, தாலுகா நிர்வாகத்தின் அடிப்படை அலகாக மாறியது.

கர்நாடக பஞ்சாயத்து ராஜ் சட்டம், 1993:

1993 ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்புச் சட்டம் (எழுபத்து மூன்றாவது திருத்தம்) நாடாளுமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்டது, பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களுக்கு அரசியலமைப்பு அந்தஸ்தை வழங்கியது. இது மாநில அரசுகள் பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களுக்கு தேர்தல்களை நடத்துவதை கட்டாயமாக்கியது. இது அரசியலமைப்பில் 11வது அட்டவணையை இணைத்தது, இது இந்த அமைப்புகளின் செயல்பாடுகளை பரவலாக வரையறுத்தது. இது இடங்களை ஒதுக்குவதற்கான சூத்திரத்தை வகுத்தது மற்றும் பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனத்துடன் ஒப்பிடும்போது மாநில அரசின் அதிகாரங்களை வரையறுத்தது. உண்மையில், கர்நாடகா இதை செயல்படுத்திய முதல் மாநிலம். கர்நாடக அரசு ஏப்ரல் 1, 1993 அன்று சட்டமன்றத்தில் கர்நாடக பஞ்சாயத்து ராஜ் சட்டம் 1993 ஐ அறிமுகப்படுத்தியது. இரு அவைகளின் ஒப்புதலுடன் இது மே 10, 1993 முதல் நடைமுறைக்கு வந்தது. இந்தச்

சட்டம் மாவட்ட அளவில் ஜில்லா பஞ்சாயத்து, தாலுகா மட்டத்தில் தாலுகா பஞ்சாயத்து மற்றும் கிராம அளவில் கிராம பஞ்சாயத்து என மூன்று அடுக்கு பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களை நிறுவியது. 1993 ஏப்ரல் 13 ஆம் தேதி ஆளுநரின் ஒப்புதலைப் பெற்ற சட்டம் பின்வருமாறு கூறுகிறது: 'பஞ்சாயத்துக்கள் தொடர்பான தற்போதைய சட்டத்தை ஒரு விரிவான சட்டத்தின் மூலம் மாற்றுவதற்கான ஒரு சட்டம். அதேசமயம், மக்களின் அதிக பங்கேற்பு மற்றும் வளர்ச்சித் திட்டங்களை மிகவும் திறம்பட செயல்படுத்துவதற்காக, பஞ்சாயத்துகள் தொடர்பான அரசியலமைப்புத் திருத்தத்திற்கு இணங்க, கிராம, (கிராமம்), தாலுகா மற்றும் மாவட்ட மட்டங்களில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அமைப்புகளுடன் மாநிலத்தில் மூன்று அடுக்கு பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பை நிறுவுவதற்கு தற்போதைய சட்டத்தை மாற்றுவது பொருத்தமானது'.

கிராம சபை:

கிராம சபை இன்று கிராம பஞ்சாயத்தின் ஒரு சட்டப்பூர்வ அமைப்பாகும். ஆறு மாதங்களுக்கு ஒரு முறையாவது கிராம சபைக் கூட்டத்தைக் கூட்டுவது கிராம பஞ்சாயத்தின் கடமையாகும். கிராமத்தின் வாக்காளர் பட்டியலில் உள்ள அனைத்து பெரியவர்களும் கிராம சபையின் உறுப்பினர்களாக உள்ளனர். இவ்வாறு 73வது திருத்தத்தின் கட்டாயத்

தேவையை உறுதிப்படுத்தும் வகையில், இந்தத் திருத்தத்தின் அடிப்படையில் பஞ்சாயத்து ராஜ் சட்டத்தை செயல்படுத்தி, சட்டத்தின் கீழ் பஞ்சாயத்துக்குத் தேர்தல்களை நடத்திய முதல் மாநிலமாக கர்நாடகா ஆனது. இது இயற்றப்பட்டதிலிருந்து, இது பல சந்தர்ப்பங்களில் திருத்தப்பட்டுள்ளது, இது சட்டத்தில் சில முக்கியமான மாற்றங்களுக்கு வழிவகுத்தது. 1994 இல் ஆட்சிக்கு வந்த ஜனதா தளம் கட்சி, 1993 ஆம் ஆண்டு சட்டத்தை மறுசீரமைக்கவும், முந்தைய 1993 சட்டத்தின் கீழ் பெறப்பட்ட வகையான சுயாட்சியை மீட்டெடுக்கவும் நோக்கத்துடன் 1995 ஆம் ஆண்டில் ஒரு நிபுணர் குழுவை [நாயக் குழு] அமைத்தது. அந்தக் குழு இந்தச் சட்டத்தில் பல மாற்றங்களைப் பரிந்துரைத்தது. இந்தத் திருத்தங்கள் 1997 ஆம் ஆண்டில் இணைக்கப்பட்டன. புதிய அமைப்புகளின் நிலை, நிதிப் பிரிவு மற்றும் பொறுப்புகள் தொடர்பான விளைவு ஏற்பாடுகளுக்கான விதிகளை இது உள்ளடக்கியது. 1998 ஆம் ஆண்டில் ஏழு புதிய மாவட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. எனவே, மாவட்ட பஞ்சாயத்துகளின் எண்ணிக்கை 20 லிருந்து 30 ஆக உயர்ந்துள்ளது. பிப்ரவரி 1999 இல் ஒரு அவசரச் சட்டம் பிறப்பிக்கப்பட்டு, கிராம பஞ்சாயத்துகளின் எண்ணிக்கை குறைக்கப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றமாகும். இந்த அவசரச்

சட்டத்தின் கீழ், ஒரு கிராம பஞ்சாயத்தின் மக்கள் தொகை வரம்பு 5000 முதல் 7000 வரை இருந்த நிலையில், 10000 முதல் 16000 வரை உயர்த்தப்பட்டது. முந்தைய முறையின் கீழ் மாவட்ட பஞ்சாயத்து மிகவும் சிறியதாக இருந்தது என்பதே அரசாங்கத்தால் கூறப்பட்ட காரணம். அவர்களிடம் நிதி ஆதாரங்கள் மற்றும் மனிதவளம் குறைவாகவே இருந்தன, மேலும் அவை வளர்ச்சிக்கான பயனுள்ள கருவிகளாக மாறத் தகுதியற்றவை. கர்நாடகாவில் பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பு கி.பி 6 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து தோன்றிய நீண்ட வரலாற்றைக் கொண்டுள்ளது. அன்றிலிருந்து இந்த அமைப்பு கணிசமான மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகியுள்ளது. கர்நாடகாவில் ஜனநாயக பரவலாக்கத்தின் வரலாறு பொதுவாக ஒரு வாக்குறுதியையும் நம்பிக்கையையும் கொண்டுள்ளது, இருப்பினும் சில ஏமாற்றங்கள் உள்ளன. மாநிலத்தில் பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களின் செயல்பாடு, அவை மக்கள் நிறுவனங்களாக முழுமையாக வெளிப்படவில்லை என்பதைக் காட்டுகிறது. பொதுவாக உயரடுக்கினரால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட புதிய அதிகார மையங்கள் உருவாகி வருகின்றன. கிராம சபை கீழ்நோக்கிய இயக்கத்தை உறுதி செய்வதில் வெற்றிபெறவில்லை. சமீபத்திய ஆண்டுகளில் அரசாங்கத்தில் ஏற்படும் எந்தவொரு மாற்றமும் பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பில் மாற்றங்களை

ஏற்படுத்தியுள்ளது. ஒவ்வொரு அரசாங்கமும் எதிர்க்கட்சிகளுக்கு எதிராக அடிமட்ட மட்டத்தில் அதன் ஆதரவை வலுப்படுத்த முயல்கிறது.

பஞ்சாயத்து ராஜ் நிதி

பஞ்சாயத்துகள் போதுமான நிதி ஆதாரங்களைக் கொண்டிருந்தால் மட்டுமே தங்கள் செயல்பாடுகளை திறம்படச் செய்ய முடியும். வளங்களைப் பொறுத்தவரை, பஞ்சாயத்துகள் முக்கியமாக மாநில அரசின் மானியங்களைச் சார்ந்துள்ளன. அவற்றுக்கு வரி விதிக்கும் அதிகாரங்களும் உள்ளன, மேலும் அவை சொந்தமான அல்லது சொந்தமான சொத்துக்களிலிருந்து சில வருமானத்தையும் கொண்டுள்ளன. மாநில அரசால் விதிக்கப்பட்டு வசூலிக்கப்படும் வரிகள், கடமைகள், சுங்கச்சாவடிகள் மற்றும் கட்டணங்களில் அவை ஒரு பங்கைப் பெறலாம். பஞ்சாயத்துகள் தங்கள் செயல்பாடுகளைச் செய்ய என்ன நிதி ஆதாரங்கள் உள்ளன என்பதைப் பார்ப்போம். கிராம பஞ்சாயத்து: பெரும்பாலான மாநிலங்களில் வரி விதிக்கும் அதிகாரம் கிராம பஞ்சாயத்துகளிடம் உள்ளது. வீட்டு வரி, கால்நடைகள் மீதான வரி, அசையா சொத்துக்கள், வணிகப் பயிர்கள், வடிகால் வரி, சுகாதாரக் கட்டணம், கிராமத்தில் விற்கப்படும் பொருட்களின் மீதான வரி, வீடுகளுக்கு நீர் வழங்கலுக்கான கட்டணம், விளக்கு வரி ஆகியவை பஞ்சாயத்துகளால் விதிக்கப்படும் சில வரிகள் மற்றும் கட்டணங்கள். தற்காலிகமாக நிறுத்தப்பட்ட திரையரங்குகள்,

விலங்குகள் மீதான வரிகள் மற்றும் வாடகைக்கு இயக்கப்படும்
 இயந்திரத்தனமாக இயக்கப்படாத வாகனங்கள் மீதும் பஞ்சாயத்துகள்
 பொழுதுபோக்கு வரியை விதிக்கலாம். கிராம பஞ்சாயத்துகள் தங்களுக்குச்
 சொந்தமான பொதுவான நிலங்கள், காடுகள், கால்நடை நிலங்கள் போன்ற
 சொத்துக்களிலிருந்து வருமானமாகவும் நிதியைப் பெறுகின்றன. சாணக்
 கழிவுகள் மற்றும் விலங்குகளின் இறந்த உடல்கள் (விலங்குகளின் இறந்த
 உடல்கள்) விற்பனை வருமானமும் கிராம பஞ்சாயத்தினால்
 தக்கவைக்கப்படுகிறது. அவர்கள் மாநிலத்திலிருந்து நில வருவாயில் தங்கள்
 பங்கையும் பெறுகிறார்கள். பஞ்சாயத்து சமிதிகள்: பஞ்சாயத்து சமிதிகள்
 குடிநீர் அல்லது நீர்ப்பாசன நோக்கங்களுக்காக தண்ணீர், விளக்கு
 ஏற்பாடுகள், அவர்களால் பராமரிக்கப்படும் பாலங்களுக்கான
 சுங்கச்சாவடிகள் போன்றவற்றுக்கு வரி விதிக்கலாம். பஞ்சாயத்து
 சமிதிகளின் சொத்தில் பொது கட்டிடங்கள், அவர்களின் நிதியில்
 கட்டப்பட்ட அல்லது பராமரிக்கப்படும் பொது சாலைகள் மற்றும்
 அரசாங்கத்தால் அவர்களுக்கு மாற்றப்படும் அனைத்து நிலம் அல்லது பிற
 சொத்துக்கள் ஆகியவை அடங்கும். பஞ்சாயத்துகள் அவர்களுக்கு
 சொந்தமான சொத்திலிருந்து வருமானத்தைப் பெறுகின்றன. அவர்கள்
 மாநில அரசுகளிடமிருந்து மானியங்களையும் பெறுகிறார்கள். அரசாங்க
 பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பின் இடைநிலை நிறுவனங்களால்

செயல்படுத்தப்படும் திட்டங்களுடன் சேர்ந்து, மாவட்ட பஞ்சாயத்துகள்

அல்லது மாநில அரசுகளால் நிதி மாற்றப்படுகிறது.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள் (Self-Assessment Questions):

1. பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பின் நோக்கம் என்ன?
2. பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பு இந்தியாவில் எப்போது அமலுக்கு வந்தது?
3. 73வது அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தின் முக்கிய அம்சம் என்ன?
4. பஞ்சாயத்து அமைப்பின் மூன்று அடுக்குகள் எவை?
5. கிராம பஞ்சாயத்தின் முக்கிய பங்குகள் என்ன?
6. பஞ்சாயத்து நிதி எவ்வாறு கிடைக்கிறது?
7. பஞ்சாயத்து நிர்வாகத்தில் பங்கேற்பவர்கள் யார் யார்?
8. 1959-ல் பஞ்சாயத்து அமைப்பு முதன்முறையாக எங்கு தொடங்கப்பட்டது?
9. மத்திய அரசு பஞ்சாயத்துக்கான நிதியை எந்த வழியாக வழங்குகிறது?
10. பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பின் மூலம் மக்களவைக்கு ஏற்படும் நன்மைகள் எவை?

அலகு - IV

நகர்ப்புற உள்ளாட்சி - நிதி நிர்வாகம் - நகர்ப்புற உள்ளாட்சி மீதான மாநில

கட்டுப்பாடு - பல்வந்த ராய் மேத்தா குழு - அசோக் மேத்தா குழு.

குறிக்கோள்கள்:

- ❖ நகராட்சிகள், நகராட்சி மன்றங்கள் மற்றும் நகர் பஞ்சாயத்துகள் போன்ற நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் அமைப்பு, செயல்பாடுகள் மற்றும் நிதி நிர்வாகத்தை பகுப்பாய்வு செய்தல்.
- ❖ நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் செயல்பாட்டின் மீதான மாநில அரசின் மேற்பார்வை மற்றும் கட்டுப்பாட்டின் அளவு மற்றும் தன்மையை மதிப்பிடுதல்.

நகர்ப்புற உள்ளாட்சி - நிதி நிர்வாகம்

உள்ளாட்சி என்பது உள்ளூர் பிரதிநிதிகளால்

உள்ளூர்விவகாரங்களை நிர்வகிப்பதைக் குறிக்கிறது. இது முக்கியமாக

உள்ளூர் அக்கறை கொண்ட பிரச்சினைகளைக் கையாள்கிறது. மக்களின்

உள்ளூர் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதில் இது முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. ஒரு

நாட்டின் ஜனநாயக அமைப்பு நிற்கும் அடித்தளத்தை இது வழங்குகிறது.

இந்த நிறுவனங்கள் மூலமாகவே குடிமக்கள் மாநில சட்டமன்றங்கள்

மற்றும் யூனியன் பாராளுமன்றம் போன்ற உயர் பிரதிநிதித்துவ

நிறுவனங்களை நடத்துவதற்கு பயிற்சி மற்றும் தேவையான

அனுபவத்தைப் பெறுகிறார்கள். பிரபல பிரெஞ்சு எழுத்தாளர் டி

டோக்வாவில், "ஒரு நாடு சுயராஜ்ய அமைப்பை நிறுவலாம், ஆனால்

நகராட்சி நிறுவனத்தின் உணர்வு இல்லாமல் அது சுதந்திர உணர்வைக் கொண்டிருக்க முடியாது" என்று கூறினார். இந்தியாவின் முன்னாள் பிரதமர், மறைந்த ஜவஹர் லால் நேரு, "உள்ளூர் சுயராஜ்யம் என்பது எந்தவொரு உண்மையான ஜனநாயக அமைப்பின் அடிப்படையாகவும் இருக்க வேண்டும். மேலே ஜனநாயகம் என்று சிந்திக்கும் பழக்கத்தை நாம் பெற்றுள்ளோம், அவ்வளவு கீழே அல்ல. கீழே இருந்து அதன் அடித்தளத்தின் மீது நீங்கள் கட்டமைக்காவிட்டால் மேலே ஜனநாயகம் வெற்றியாக இருக்காது." இவ்வாறு உள்ளூர் நிறுவனங்கள் ஒரு சுதந்திர தேசத்தின் பலத்தை உருவாக்குகின்றன. உள்ளூர் மட்டத்தில், இந்தியா இரண்டு வெவ்வேறு அமைப்புகளால் நிர்வகிக்கப்படுகிறது, அதாவது, கிராமப்புற அரசாங்கங்கள் மற்றும் நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகள். கிராமப்புற மக்களை உள்ளடக்கிய முந்தையது, கிராமம் முதல் மாவட்டம் வரை மூன்று அடுக்கு அமைப்பைக் கொண்டுள்ளது. இது பல்வந்தராய் மேத்தா குழுவால் பரிந்துரைக்கப்பட்டது. இது ஜனநாயகக் கொள்கைகளின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டது மற்றும் இயல்பாக இணைக்கப்பட்டுள்ளது. நகர்ப்புற உள்ளூர் அரசாங்கங்கள் நகர்ப்புற மக்களை உள்ளடக்கியது.

நகர்ப்புறப் பகுதிக்கான தேவைகள்:

a) குறைந்தபட்ச மக்கள் தொகை 5,000

b) சதுர கி.மீ.க்கு 400 க்கும் குறையாத மக்கள் தொகை அடர்த்தி,

மற்றும்

c) உழைக்கும் மக்களின் தொழில்களில் நான்கில் மூன்று பங்கு

(75%) விவசாயத்திற்கு வெளியே இருக்க வேண்டும்.

நகர்ப்புற உள்ளூர் அரசாங்கங்கள் முக்கியமாக ஆறு வகைகளைக்

கொண்டுள்ளன, அதாவது:

a) நகராட்சி

b) நகராட்சிகள்

c) அறிவிக்கப்பட்ட பகுதி குழு

d) நகரப் பகுதி குழு

e) மேம்பாட்டு அறக்கட்டளை

f) கண்டோன்மென்ட் வாரியம்.

முதல் ஐந்து மாநில நகராட்சி சட்டங்களின் கீழ்

உருவாக்கப்படுகின்றன, அதே நேரத்தில் கண்டோன்மென்ட் வாரியங்கள்

மத்திய சட்டத்தின் கீழ் நிறுவப்பட்டுள்ளன, இது கண்டோன்மென்ட்

சட்டம், 1924 என அழைக்கப்படுகிறது. உள்ளூர் அரசாங்கம் ஒரு மாநிலப்

பொருளாக இருப்பதால் (நுழைவு 5, மாநிலப் பட்டியல், இந்திய

அரசியலமைப்பின் ஏழாவது அட்டவணை), உள்ளாட்சி அமைப்புகள் அந்தந்த மாநில அரசாங்கங்களால் உருவாக்கப்படுகின்றன. எனவே, உள்ளூர் அரசாங்கங்களின் முறை மாநிலத்திற்கு மாநிலம் மாறுபடும். மாநிலத்திற்குள் கூட ஆறு வகைகளும் ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் காணப்படவில்லை. ஆனால் நகராட்சிகள் எல்லா இடங்களிலும் காணப்படுகின்றன. நகர்ப்புற அரசாங்கங்களில் நிதி நிர்வாகம் நிதியைப் போலவே முக்கியமானது. கிடைக்கக்கூடிய வளங்களை சிறப்பாகப் பயன்படுத்துவதும் அவற்றை சரியான செலவினத் துறைகளில் செலுத்துவதும் இதன் நோக்கமாகும். ஜனநாயக அரசாங்கத்தின் கீழ், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நிறுவனங்கள் (அதாவது, நகராட்சிகளைப் பொறுத்தவரை நகராட்சி மன்றங்கள்) வரிகளை வாக்களித்து செலவினங்களை அங்கீகரிக்கின்றன. இந்த பிரதிநிதித்துவ நிறுவனங்கள் மக்கள் மீது அதிக வரிச்சுமையை சுமத்துவதில்லை என்பதையும், செலவினங்களுக்காக அவர்களால் வாக்களிக்கப்பட்ட பணம் பொருளாதாரம் மற்றும் செயல்திறனைக் கருத்தில் கொண்டு அவர்களின் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப பயன்படுத்தப்படுவதையும் உறுதி செய்ய வேண்டும். ஒழுங்கற்ற நிதி நிர்வாகம் ஒரு குறைபாடாக இருக்கலாம், இதன் விளைவாக போதுமான நிதி இருக்காது.

நகர்ப்புற அரசாங்கங்களில் நிதி நிர்வாகம் பின்வரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது:

- i) வரவு செலவுத் திட்டம் தயாரித்தல் அதாவது அடுத்த ஆண்டு நிதியாண்டிற்கான வருவாய் மற்றும் செலவின மதிப்பீடுகள்
- ii) நகராட்சி மன்றம் அல்லது பிற தகுதிவாய்ந்த அதிகாரியால் பட்ஜெட்டை நிறைவேற்றுதல்
- iii) செலவினங்களை ஒழுங்குபடுத்துதல் மற்றும் அதற்கேற்ப வளங்களை திரட்டுதல்
- iv) திரட்டப்பட்ட நிதிகளின் பாதுகாப்பு மற்றும் அவற்றின் விநியோகம்
- v) நிர்வாக அதிகாரியால் கணக்குகளை வழங்குதல் மற்றும் இந்தக் கணக்குகளின் தணிக்கை

நகர அரசாங்கங்களில் நிதி நிர்வாகத்துடன் தொடர்புடைய இயந்திரங்கள் மாநிலத்திற்கு மாநிலம் மாறுபடும். ஆனால் பொதுவாக இது பின்வரும் கூறுகளைக் கொண்டுள்ளது:

- i) நகராட்சி மன்றம்
- ii) நிர்வாக அதிகாரி மற்றும் முக்கியமாக நிதி நிர்வாகத்துடன் தொடர்புடைய துறைகள்
- iii) நிர்வாகத் துறைகளில் உள்ள முக்கிய நிதி அதிகாரிகள்

iv) ஆய்வாளர், உள்ளூர் நிதி கணக்குகள் (தணிக்கைத் துறை)

v) நகராட்சிகளின் குழுக்கள், குறிப்பாக நிதி மற்றும் வரிவிதிப்பு குழு.

நகர்ப்புற உள்ளூர் நிதியின் சூழலியல்

உள்ளூர் அரசியலின் வடிவம், உள்ளூர் அலகுகளின் அளவு மற்றும் நிலை, உள்ளூர் செயல்பாடுகள், அரசாங்கக் கட்டுப்பாடு மற்றும் உள்ளூர் மக்களின் பொருளாதார நிலைமைகள் ஆகியவை உள்ளூர் நிதியின் சூழலியலை நிர்ணயிப்பதில் பங்களிக்கும் முக்கிய காரணிகளாகும். உள்ளூர் அரசாங்கத்தின் நிதி நிலை, உள்ளூர் அரசாங்கத்தின் வடிவத்தால் கணிசமாக தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

உள்ளூர் நிதியின் போதுமான தன்மையை தீர்மானிக்கும் மற்றொரு முக்கியமான காரணி உள்ளூர் அதிகாரசபையின் அளவு. அதன் பரப்பளவு மற்றும் மக்கள்தொகை அடிப்படையில் பெரிய உள்ளூர் அலகு, புவியியல் மற்றும் மனித குடியேற்றத்தின் அடிப்படையில் ஒப்பீட்டளவில் சிறியதாக இருக்கும் ஒன்றை விட சிறந்த நிதி நிலையைக் கொண்டுள்ளது. உதாரணமாக, ஒரு நகராட்சியுடன் ஒப்பிடுகையில், ஒரு அறிவிக்கப்பட்ட பகுதி குழு அதன் சிறிய பரப்பளவு மற்றும் மக்கள்தொகை காரணமாக குறைந்த வருமான ஆதாரங்களைக் கொண்டுள்ளது. இத்தகைய வகையான உள்ளூர் அதிகாரிகள் தங்களை நிதி ரீதியாக ஒரு சாத்தியமான நிலையில் வைத்திருக்க உதவுவதற்காக அரசாங்கத்தின் உயர் மட்டங்களை

நாடுகின்றனர். உள்ளூர் அரசாங்கத்திற்கு வழங்கப்படும் பொறுப்புகள் உள்ளூர் நிதியை நிர்ணயிப்பதற்கான மற்றொரு முக்கிய காரணியாகும். அரசாங்கம் உள்ளூர் அரசாங்கங்களுக்கு அவற்றின் செயல்பாடுகளுக்கு ஏற்ப வளங்களை ஒதுக்குகிறது. உள்ளூர் அரசாங்கம் கிடைக்கக்கூடிய வளங்களுக்குள் தனது பொறுப்புகளைச் செய்யத் தவறினால், அரசாங்கம் கூடுதல் வருவாயை வழங்க வேண்டும் அல்லது அத்தகைய பொறுப்புகளைத் திரும்பப் பெற வேண்டும். உதாரணமாக, இந்தியாவில் தொடக்கக் கல்வி என்பது ஒரு உள்ளூர் செயல்பாடு. ஆனால் சில நேரங்களில் போதுமான உள்ளூர் நிதி இல்லாததால், பெரும்பாலான உள்ளூர் அதிகாரிகள் அரசாங்கத் தலையீட்டை அழைக்கும் வகையில் இந்தச் செயல்பாட்டைச் செய்ய அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. மேலும், உள்ளூர் அமைப்புகளுக்கு புதிய பொறுப்புகள் ஒதுக்கப்படும்போது, அரசாங்க மானியங்கள் வடிவில் உள்ளூர் அரசாங்கத்திற்கு போதுமான நிதி கிடைக்கிறது.

அரசாங்கத்தால் செயல்படுத்தப்படும் நிதிச் சலுகைகள் உள்ளூர் நிதியின் நோக்கம் மற்றும் அளவை தீர்மானிப்பதில் ஒரு முக்கிய காரணியாகும். வருமான ஆதாரங்கள், செலவின முறை (கட்டாய மற்றும் விருப்பத்தேர்வு), பட்ஜெட் திட்டங்களைத் தயாரிக்கும் முறை, இயற்றுதல்

மற்றும் செயல்படுத்துதல், நிதிகளின் பாதுகாப்பு, கணக்குகள் மற்றும் தணிக்கை ஆகியவற்றில் உள்ளூர் அரசாங்கச் சட்டத்தின் மூலம் உள்ளூர் நிதிக்கு அரசாங்கம் ஒரு பரந்த அடிப்படையை வழங்குகிறது. சில சமயங்களில், உள்ளூர் அரசாங்கங்கள் தங்கள் பொறுப்புகளைச் செயல்படுத்துவதற்கும், போதுமான உள்ளூர் வளங்கள் இல்லாதபோதும், தேசிய கடமைகளில் ஈடுபடுவதற்கும் அரசாங்கம் உதவுகிறது. மேலும், நிலம் மற்றும் கனரக இயந்திரங்கள் போன்ற மூலதனச் செலவினங்களின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கும், கடன்களை திரட்டவும், உள்ளூர் அதிகாரசபைக்கு அரசாங்கம் உதவுகிறது. கடைசியாக ஆனால் முக்கியமாக, நமது மக்களின் பொதுவான வறுமை சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி உள்ளூர் நிதி விஷயத்தில் ஒரு சக்திவாய்ந்த காரணியாகும். நம் நாட்டில் உள்ள மக்களுக்கு வரி விதிக்கக்கூடிய திறன் மிகக் குறைவு. இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, கனடா மற்றும் ஜப்பான் மற்றும் இந்தியா போன்ற நாடுகளின் வருடாந்திர தேசிய தனிநபர் வருமானத்தைப் பற்றிய ஒரு எளிய ஆய்வு இந்த விஷயத்தை போதுமான அளவு நிரூபிக்கும். எனவே, மக்களின் பொதுவான வறுமை உள்ளூர் வருவாய்க்கு அதிக பங்களிப்பை வழங்க உதவாது.

நகராட்சி அரசு: வருவாய் ஆதாரங்கள்

இந்தியாவில், நகர்ப்புற அரசாங்கங்களின் அடிப்படைப் பிரச்சினையாக நிதி உள்ளது. போதுமான நிதி என்பது உள்ளூர் அரசாங்கத்தின் முழு அமைப்பின் உயிர்நாடியாகும். போதுமான நிதி இல்லாமல், நகர்ப்புற அரசாங்கங்கள் மாநில அரசாங்கத்தின் வெறும் துணை அலகுகளாக மாறி, சமூகத்தின் குடிமைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யத் தவறிவிடுகின்றன. அவற்றின் வருமானம் உள்ளூர் வரிவிதிப்பு, நிறுவனங்கள் அல்லது குடிமக்களின் செல்வத்திலிருந்து பெறப்படுகிறது, இது 1 நகராட்சி அமைப்பின் எல்லைக்குள் அமைந்துள்ளது. நகராட்சி நிர்வாகத்தில் நேரடி வரிவிதிப்பு பொதுவானது. கூடுதலாக, அவர்கள் செய்யும் சொத்துக்களை மேம்படுத்துவதற்காக வசூலிக்கப்படும் "மேம்பாட்டு வரிகள்" என்று பொதுவாக அழைக்கப்படும் சிறப்பு வரிகளை அவர்கள் விதிக்கிறார்கள். தவிர, அவர்கள் தங்கள் கடமைகளுக்காக மாநில மற்றும் மத்திய அரசாங்கங்களிடமிருந்து உதவி பெறுகிறார்கள். மாநில அரசாங்கங்கள் மூலம் சர்வதேச நிறுவனங்கள் நீர் வழங்கல், வீட்டுவசதி, சாலைகள் போன்ற நகர்ப்புற மேம்பாட்டுத் திட்டங்களுக்கும் நிதி உதவியை வழங்குகின்றன.

i) வரி வருவாய் ii) வரி அல்லாத வருவாய் iii) மானியங்கள் மற்றும் iv)

கடன்கள்

வரி வருவாய் நகர்ப்புற அரசாங்கங்களின் வருமானத்தில் பெரும்பகுதி வரிகளிலிருந்து வருகிறது. இது மொத்த வருமானத்தில் ஐந்தில் இரண்டு பங்கு முதல் நான்கில் மூன்று பங்கு வரை இருக்கும். முக்கிய வரிகள்:

a) ஆக்ட்ரோய் அல்லது முனைய வரி b) வீட்டு வரி c) வர்த்தகங்கள், தொழில்கள் மீதான வரி , d) நாய்கள் மீதான வரி e) செய்தித்தாளில் வெளியிடப்பட்ட விளம்பரங்கள் அல்லாத பிற விளம்பரங்களுக்கான வரி f) பஜார் வரி g) வாகனங்கள் மீதான வரி h). திரையரங்குகள் மீதான வரி i) சுங்க வரி.

வரி வரி வருவாய் நகராட்சி சொத்துக்களின் வாடகையிலிருந்து கிடைக்கும் ரசீதுகள், முதலீடுகளுக்கான வட்டி, நீர் வழங்கல், பயணிகள் போக்குவரத்து, மின்சாரம், வழங்கல், உரிமங்கள் அல்லது அனுமதிகளை வழங்குவதற்கான கட்டணம், நகராட்சி துணைச் சட்டங்கள், விதிகள், ஒழுங்குமுறைகள் போன்ற பொது பயன்பாட்டு நிறுவனங்களிலிருந்து கிடைக்கும் லாபம் ஆகியவை இதில் அடங்கும். எடுத்துக்காட்டாக,

பஞ்சாப் மற்றும் ஹரியானாவில் இந்த வருவாய் மூலம் வருவாயில் சுமார் 30 சதவீதம் கிடைக்கிறது.

மானியங்கள் – உதவி

இது இந்தியாவில் நகர்ப்புற அரசாங்கங்களின் மற்றொரு முக்கிய வருமான ஆதாரமாகும். மானியங்கள் என்பது நகர்ப்புற அரசாங்கங்களால் வழங்கப்படும் சில சேவைகளுக்கு உதவியாக மாநில அரசாங்கத்தால் வழங்கப்படும் மானியங்களைக் குறிக்கிறது. மானியங்களை பரவலாக இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம், அதாவது தொடர்ச்சியான மற்றும் தொடர்ச்சியான அல்லாத. முந்தையவை அவற்றின் தொடர்ச்சியான செலவினங்களில் உள்ள இடைவெளியை ஈடுசெய்ய மாநில அரசால் வழங்கப்படுகின்றன. பிந்தையவை நீர் வழங்கல், பள்ளி கட்டிடங்கள், சுகாதார மையம் போன்ற சில குறிப்பிட்ட திட்டங்களின் ஆரம்ப செலவை ஈடுசெய்ய நகராட்சிகளுக்கு வழங்கப்படுகின்றன. மானியத்தின் அளவு பொருந்தக்கூடிய சூத்திரம், தனிநபர் வருமானம் மற்றும் செலவு போன்றவற்றின் அடிப்படையில் தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

நகர்ப்புற

நகர்ப்புற அரசாங்கங்கள் நிலம், கனரக இயந்திரங்கள் மற்றும் நீண்ட கால திட்டங்கள் வாங்குதல் போன்ற மூலதனச் செலவினங்களுக்கான தேவைகளை கடன்களை திரட்டுவதன் மூலம் பூர்த்தி செய்கின்றன. கடன்

வாங்குதல்கள் உள்ளூர் அதிகாரசபை கடன் சட்டம், 1914 எனப்படும் மத்திய சட்டத்தால் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன. மாநில அரசாங்கத்தின் முன் அனுமதியுடன் கடன்கள் திரட்டப்படுகின்றன. சில சந்தர்ப்பங்களில், மத்திய அரசின் அனுமதியும் தேவை. நகர்ப்புற அரசாங்கங்கள் வங்கிகள், ஆயுள் காப்பீட்டுக் கழகம் மற்றும் பிற நிதி நிறுவனங்களிடமிருந்து கடன் வாங்க அனுமதிக்கப்படுகின்றன. திறந்த சந்தை அல்லது எல்.ஐ.சி-யிடமிருந்து கடன்கள் தொடர்பான அனைத்து திட்டங்களும் இந்திய ரிசர்வ் வங்கியால் ஒப்புதல் பெறப்பட வேண்டும். அனைத்து நடைமுறை நோக்கங்களுக்காகவும், நகராட்சி நிறுவனங்கள் தவிர நகர்ப்புற அரசாங்கங்கள் பெரும்பாலும் அந்தந்த மாநில அரசாங்கங்களிடமிருந்து கடன்களை நம்பியிருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு கடனுக்கும் அதன் சொந்த வட்டி விகிதம், கால அளவு, திருப்பிச் செலுத்தும் முறை உள்ளது.

நகராட்சி செலவுகள் மற்றும் நிதி மீதான கட்டுப்பாடு

மாநில அரசு பல்வேறு பொருட்களுக்கு ஏற்படும் செலவினங்களுக்கு வரம்புகளை நிர்ணயிப்பதன் மூலமும், செலவுகளை ஈடுகட்டுவதற்கான விதிமுறைகள் மற்றும் நடைமுறைகளை வகுப்பதன் மூலமும் நகராட்சி செலவினங்களை ஒழுங்குபடுத்த அதிகாரம் பெற்றுள்ளது. சம்பந்தப்பட்ட வேலை ஒரு குறிப்பிட்ட செலவின வரம்பை மீறினால், நகர்ப்புற அமைப்புகள் மாநில அரசாங்கத்தால் நிர்ணயிக்கப்பட்டபடி திறமையான

அதிகாரிகளிடமிருந்து நிர்வாக மற்றும் தொழில்நுட்ப அனுமதியைப் பெற வேண்டும். எந்தவொரு சேவைக்கும் பணம் செலுத்த ஒரு நகராட்சி அமைப்பையும் இது கோரலாம். நகராட்சி நிதியைப் பயன்படுத்தக்கூடிய நோக்கங்கள் ஒரு சட்டத்தின் மூலம் மாநில அரசாங்கத்தால் குறிப்பிடப்படுகின்றன, மேலும் வேறு எந்த நோக்கத்திற்கும் அதன் பயன்பாட்டிற்கு அரசாங்க ஒப்புதல் தேவை.

பட்ஜெட் மீதான கட்டுப்பாடு,

மாநகர அமைப்புகள் அவ்வப்போது மாநில அரசாங்கத்தால் தீர்மானிக்கப்படும் விதத்திலும் வடிவத்திலும் தங்கள் வரவு செலவுத் திட்டங்களைத் தயாரிக்க வேண்டும். நகராட்சியால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பட்ஜெட், மாநில அரசாங்கத்தின் முன் அனுமதி இல்லாமல் செயல்படுத்தப்படலாம், இது பட்ஜெட் திட்டங்களில் மாற்றங்களைச் செய்ய அதிகாரம் கொண்டது. முந்தைய பிரிவில் குறிப்பிட்டுள்ளபடி, நகராட்சி செய்யப்பட்ட மாற்றங்களுடன் உடன்படவில்லை என்றால், மாநில அரசாங்கத்தின் முடிவு இறுதியானது மற்றும் நகராட்சியைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. சில மாநிலங்களில், பட்ஜெட் மாநில அரசாங்கத்தின் ஒப்புதலுக்கு உட்பட்டது அல்ல. இதுபோன்ற மாநிலங்களில் நகராட்சிகள் கடனில் இருக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் மட்டுமே ஒப்புதல் தேவைப்படுகிறது.

மேலும், பட்ஜெட்டின் ஒரு தலைப்பிலிருந்து மற்றொரு தலைப்பிற்கு மறு ஒதுக்கீடு செய்வதற்கு மாநில அரசின் முன் அனுமதியும் தேவை, அதாவது, கல்விக்காக வழங்கப்படும் பணத்தை அரசாங்க ஒப்புதலுடன் பொதுப் பணிகளுக்குப் பயன்படுத்தலாம்.

கடன்கள் மீதான கட்டுப்பாடு

முன்னர் குறிப்பிட்டது போல, நகர்ப்புற அமைப்புகளின் கடன் வாங்கும் அதிகாரங்கள், உள்ளூர் அதிகாரிகள் கடன் சட்டம், 1914 எனப்படும் மத்திய சட்டத்தால் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன. எந்தவொரு கடன் திட்டத்தையும் அங்கீகரிப்பதற்கு முன், மாநில அரசு திட்டத்தை முழுமையாக ஆய்வு செய்கிறது, நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்பின் முழு நிதி நிலையையும் மதிப்பாய்வு செய்கிறது, திருப்பிச் செலுத்தும் காலத்தை நிர்ணயிக்கிறது, கடன் வாங்கும் முறையை தீர்மானிக்கிறது. எடுத்துக்காட்டாக, உத்தரப் பிரதேச நகர் மகாபாலிகா ஆதினியம், 1959, பின்வரும் கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கிறது:

கணக்குகள் மற்றும் தணிக்கை மீதான கட்டுப்பாடு

நகராட்சி நிதிகள் மீதான மாநில கட்டுப்பாட்டின் முக்கிய கருவிகளாக கணக்கியல் மற்றும் தணிக்கை உள்ளன. நகராட்சி அமைப்புகள் மாநில அரசாங்கத்தால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட படிவத்திலும்

முறையிலும் கணக்குகளை பராமரிக்கின்றன. முன்னர் குறிப்பிட்டது போல, பஞ்சாபில், நகராட்சி அமைப்புகள் பஞ்சாப் நகராட்சி கணக்குகள் குறியீடு, 1930 ஐப் பின்பற்ற வேண்டும், இது அனைத்து வகையான நிதி பரிவர்த்தனைகளுக்கும் விரிவான நடைமுறைகளை வகுக்கிறது. படிவம் மற்றும் முறையிலிருந்து எந்தவொரு விலகலுக்கும் மாநில அரசின் அனுமதி தேவை. மேலும், மாநில அரசு எந்த நேரத்திலும் மாநில அரசால் நியமிக்கப்பட்ட தணிக்கையாளர்களால் நகராட்சி அமைப்புகளின் சிறப்பு பரிசோதனை மற்றும் தணிக்கையை நடத்தலாம். தணிக்கை மூலம் மாநில அரசு கட்டுப்பாட்டின் முக்கிய நோக்கம், பொதுப் பணம் முறையாகப் பயன்படுத்தப்படுவதையும், பட்ஜெட்டில் உள்ள நிதியின் சரியான அதிகாரம் மற்றும் ஒதுக்கீடுகள் இல்லாமல் எந்தவொரு செலவினத்திற்கும் எந்தத் தொகையும் செலுத்தப்படாமல் இருப்பதையும் உறுதி செய்வதாகும்.

பல்வந்தராய் மேத்தா குழு, 1957

பல்வந்தராய் மேத்தா பரிந்துரைகள் பல்வந்தராய் மேத்தா குழு அறிக்கை (BMCR) என்று அழைக்கப்பட்டன. சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய கட்டத்தில் முதல் முறையாக, குழு ஜனநாயக பரவலாக்கத்தின் அவசியத்தையும் கிராமப்புற மறுசீரமைப்பிற்கான அதன் பொருத்தத்தையும் பேசியது. மக்களின் பிரதிநிதித்துவங்களுக்கு சட்டப்பூர்வ ஆதரவின்

அவசியத்தை குழு வலியுறுத்தியது: " சமூகப் பணிகளில் பொதுமக்கள் பங்கேற்பு சட்டப்பூர்வ பிரதிநிதித்துவ அமைப்புகள் மூலம் ஒழுங்கமைக்கப்பட வேண்டும்" (பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைச்சகம்). உண்மையில், சமூக மேம்பாட்டுத் திட்டங்களுக்குத் தலைமை தாங்கவும் பொறுப்பேற்கவும் கிராம மட்டத்தில் ஒரு நிறுவனம் இல்லாமல், உண்மையான கிராமப்புற கட்டுமானத்தை உணர முடியாது என்று குழு வலியுறுத்தியது. BMCR இன் பரிந்துரைகள் கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன:

i) கிராம மட்டத்தில் கிராம பஞ்சாயத்து, தொகுதி மட்டத்தில் பஞ்சாயத்து சமிதி மற்றும் மாவட்ட மட்டத்தில் ஜிலா பரிஷத் ஆகியவற்றுடன் ஒப்பிடும்போது 3 அடுக்கு/அடுக்கு பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பை நிறுவுதல். மேலும் BDO இன் பங்கு கிராம பஞ்சாயத்தின் சார்பாக செயல்படுவதாகும். மூன்று அடுக்குகள்/அடுக்குகளும் ஒன்றாக இணைக்கப்பட வேண்டும். கிராம பஞ்சாயத்தின் பங்கு பொது சேவைகள் மற்றும் வழக்கமான நிர்வாகப் பணிகளைச் செய்வதாகும். பஞ்சாயத்து சமிதியின் பங்கு அனைத்து மேம்பாட்டுத் திட்டங்களையும் திட்டமிட்டு செயல்படுத்துவதாகும், மேலும் ஜிலா பரிஷத்தின் பங்கு பஞ்சாயத்து சமிதிகளை மேற்பார்வையிட்டு ஒருங்கிணைப்பதாகும். வளர்ச்சி இலக்குகளை அடைய செயல்பாட்டாளர்களுக்கு உண்மையான அதிகாரம் மற்றும் பொறுப்பு பரிமாற்றம் செய்யப்பட வேண்டும். பஞ்சாயத்து

அமைப்புகளுக்கு போதுமான வளங்களை மாற்றுவதோடு மட்டுமல்லாமல், அனைத்து வளர்ச்சி மற்றும் நலத்திட்டங்களும் இந்த அமைப்புகள் மூலம் செயல்படுத்தப்பட வேண்டும். சமூக நலத் திட்டங்களில் போதுமான மக்கள் பங்கேற்பு இருக்க வேண்டும், இதனால் பெண்கள் உட்பட பாதிக்கப்படக்கூடிய பிரிவுகள் போதுமான இடத்தைப் பெற முடியும் என்று குழு கருதியது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் தொடர்பான வளர்ச்சிப் பணிகளில் இரண்டு பெண் உறுப்பினர்களை இணைத்துக்கொள்ள குழு பரிந்துரைத்தது. தேர்ந்தெடுக்கப்படவிருந்த ஆண் உறுப்பினர்களைப் போலல்லாமல், இணைந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பெண் உறுப்பினர்களின் பொருத்தத்தை குழு வலியுறுத்தியது. மேலும், பட்டியல் சாதி/பட்டியல் பழங்குடி சமூகத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் தலா ஒரு உறுப்பினர்.

அசோக் மேத்தா குழு

1977 ஆம் ஆண்டில், பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பின் மோசமான செயல்பாட்டிற்கான காரணங்களை ஆய்வு செய்ய இந்திய அரசு அசோக் மேத்தா குழுவை அமைத்தது. BMCR போலல்லாமல், குழு ஜில்லா பரிஷத் மற்றும் மண்டல் பஞ்சாயத்துக்கு எதிராக இரண்டு அடுக்கு பஞ்சாயத்து ராஜ் முறையை பரிந்துரைத்தது மற்றும் அவர்களின் சொந்த நிதி வளங்களைத் திரட்ட கட்டாய வரிவிதிப்பு அதிகாரங்கள் இருக்க

வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தியது. பஞ்சாயத்து ராஜ் மற்றும் அதிகாரங்களைப் பரவலாக்குவதன் அவசியத்தையும் இது வலியுறுத்தியது. முன்னோக்கைப் பொறுத்தவரை, குழு கூறியது: " மாநில மட்டத்திற்குக் கீழே ஜனநாயக அமைப்புகளை நிறுவுவது அரசியல் மற்றும் சமூக மேம்பாட்டுக் கண்ணோட்டங்களிலிருந்து ஒரு கட்டாயமாகும். அனைத்து மட்டங்களிலும் அவ்வப்போது தேர்தல்களைக் கொண்ட ஜனநாயக நிறுவனங்கள் பலவீனமான பிரிவினரால் அதிக எண்ணிக்கையில் தங்கள் பலத்தை வலியுறுத்துவதற்கான ஒரு மன்றத்தை வழங்கும்" (அசோக் மேத்தா குழு அறிக்கை). உண்மையில், உள்ளூர் மட்டத்தில் சமூக நீதி முன்னோக்கு பற்றிப் பேசுவதற்கு அரசாங்கம் நியமித்த முக்கிய குழுக்களில் இதுவும் ஒன்றாகும். உதாரணமாக, சமூகத்தின் பலவீனமான பிரிவுகளை உள்ளூர் அரசியலில் சேர்ப்பதிலும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதிலும் இது கவனம் செலுத்தியது.

கிராமப்புற வளர்ச்சியின் உத்வேகத்தைத் தக்கவைக்க, மாநிலத்திற்குக் கீழே உள்ள அனைத்து மட்டங்களிலும் தொழில்நுட்ப நிபுணத்துவம் கிடைக்கச் செய்யப்பட வேண்டும். உண்மையில், குழு மாவட்டத்தை அதிகாரப் பரவலாக்கத்தின் முதல் புள்ளியாகக் கருதியது, இது மக்கள் மேற்பார்வையின் கீழ் வரும். தொழில்நுட்ப, நிர்வாக மற்றும் நிதித் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் அளவுக்கு பரவலாக்கப்பட்ட

கட்டமைப்பு பெரியதாக இருக்க வேண்டும், ஆனால் துக்கமடைந்த குடிமக்களுக்கு பொறுப்புக்கூறலை உறுதி செய்யும் அளவுக்கு சிறியதாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று அது முன்மொழிந்தது. எந்தவொரு நடைமுறைச் சிக்கல்களும் இல்லாமல் இந்த ஏற்பாட்டைச் செயல்படுத்த, கிராமங்களை தொகுக்க குழு பரிந்துரைத்தது. இந்தக் கிராமங்களின் குழு 15,000 முதல் 20,000 வரை மக்கள் தொகை கொண்ட மண்டல் பஞ்சாயத்துகள் என்று குறிப்பிடப்பட்டது. உண்மையில், கிராமங்களை தொகுப்பது தொடர்பான பரிந்துரை, ஏற்கனவே இயற்றப்பட்ட அசாம் பஞ்சாயத்து ராஜ் சட்டம், 1972 மற்றும் மேற்கு வங்க பஞ்சாயத்து ராஜ் சட்டம், 1973 ஆகியவற்றின் சட்டங்களுடன் ஒத்துப்போகிறது.

தொகுதி அளவிலான (பஞ்சாயத்து சமிதிகள்) நிறுவனங்களைப் பொறுத்தவரை, குழுவின் பரிந்துரைகள் முழு வீச்சில் செயல்படுத்தப்படும் வரை இடைநிலை அலகுகளாகச் செயல்பட குழு பரிந்துரைத்தது. உண்மையில், அவர்களின் பரிந்துரையில் பெரிய மாற்றம் பஞ்சாயத்து சமிதிகளை ஒழிப்பதாகும். 1964-1977 க்கு இடையில் வளர்ச்சித் திட்டங்களுக்கும் பஞ்சாயத்துகளுக்கும் இடையிலான துண்டிப்பு அதிகரித்து வருவதே பஞ்சாயத்து சமிதிகளை ஒழிக்க பரிந்துரைப்பதற்கான காரணங்களில் ஒன்றாகும் (மித்ரா, 2015)

கிராம அளவில், கிராமக் குழுக்கள் மூலம் மக்கள் மண்டல பஞ்சாயத்துகளில் ஈடுபடுவார்கள். பஞ்சாயத்து ராஜ் கட்டமைப்பு ஏற்பாடுகளைச் செய்வதை மாநிலங்களின் விருப்பத்திற்கு குழு விட்டுச் சென்றது, இருப்பினும், எந்தவொரு நிர்வாக நிறுவனங்களையும் விட மேலோங்க 'நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கூறு' மீது அவர்கள் வலியுறுத்தினார்கள். தேர்தல்களைப் பொறுத்தவரை, பட்டியல் சாதியினர் (SCs) மற்றும் பட்டியல் பழங்குடியினர் (STs) அவர்களின் மக்கள்தொகை அடிப்படையில் போதுமான பிரதிநிதித்துவத்தைப் பெறும் உள்ளடக்கிய தன்மையைக் குழு பரிந்துரைத்தது. ஜில்லா பரிஷத்தின் தலைவர் மறைமுகமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார் என்றும் அது பரிந்துரைத்தது. இதேபோல், மண்டல பஞ்சாயத்துத் தலைவர் நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார், அந்தந்த மாநிலங்களால் தீர்மானிக்கப்படும். தேர்தல்களைப் பொறுத்தவரை, நான்கு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை தேர்தல்கள் நடத்தப்பட்டு அது ஒரே நேரத்தில் நடத்தப்பட வேண்டும் என்று குழு பரிந்துரைத்தது.

ஜில்லா பரிஷத்தின் அமைப்பு, தேர்தல் பிரிவுகளிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள், பதவி சார்ந்த உறுப்பினராக பஞ்சாயத்து சமிதிகளின் தலைவர்கள், பெரிய நகராட்சிகளின்

பரிந்துரைக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள், மாவட்ட அளவிலான கூட்டுறவு கூட்டமைப்பின் வேட்பாளர்கள், ஜில்லா பரிஷத் தேர்தல்களில் அதிக சதவீத வாக்குகளைப் பெற்ற இரண்டு பெண்கள் என ஆறு வகையான உறுப்பினர்களை குழு பரிந்துரைத்துள்ளது. பெண்கள் யாரும் போட்டியிடாத பட்சத்தில், ஜில்லா பரிஷத் இரண்டு பெண்களை நியமிக்கலாம். ஒரு பல்கலைக்கழகம்/கல்லூரி ஆசிரியர் மற்றும் கிராமப்புற மேம்பாட்டில் சிறப்பு ஆர்வமுள்ள மற்றொரு உறுப்பினருடன் இரண்டு பிற கூட்டுறவு உறுப்பினர்கள்.

அசோக் மேத்தா குழு

1977 ஆம் ஆண்டில், பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பின் மோசமான செயல்பாட்டிற்கான காரணங்களை ஆய்வு செய்ய இந்திய அரசு அசோக் மேத்தா குழுவை அமைத்தது. BMCR போலல்லாமல், குழு ஜில்லா பரிஷத் மற்றும் மண்டல் பஞ்சாயத்துக்கு எதிராக இரண்டு அடுக்கு பஞ்சாயத்து ராஜ் முறையை பரிந்துரைத்தது மற்றும் அவர்களின் சொந்த நிதி வளங்களைத் திரட்ட கட்டாய வரிவிதிப்பு அதிகாரங்கள் இருக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தியது. பஞ்சாயத்து ராஜ் மற்றும் அதிகாரங்களைப் பரவலாக்குவதன் அவசியத்தையும் இது வலியுறுத்தியது. முன்னோக்கைப் பொறுத்தவரை, குழு கூறியது: " மாநில மட்டத்திற்குக் கீழே ஜனநாயக அமைப்புகளை நிறுவுவது அரசியல் மற்றும் சமூக

மேம்பாட்டுக் கண்ணோட்டங்களிலிருந்து ஒரு கட்டாயமாகும். அனைத்து மட்டங்களிலும் அவ்வப்போது தேர்தல்களைக் கொண்ட ஜனநாயக நிறுவனங்கள் பலவீனமான பிரிவினரால் அதிக எண்ணிக்கையில் தங்கள் பலத்தை வலியுறுத்துவதற்கான ஒரு மன்றத்தை வழங்கும்" (அசோக் மேத்தா குழு அறிக்கை). உண்மையில், உள்ளூர் மட்டத்தில் சமூக நீதி முன்னோக்கு பற்றிப் பேசுவதற்கு அரசாங்கம் நியமித்த முக்கிய குழுக்களில் இதுவும் ஒன்றாகும். உதாரணமாக, சமூகத்தின் பலவீனமான பிரிவுகளை உள்ளூர் அரசியலில் சேர்ப்பதிலும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதிலும் இது கவனம் செலுத்தியது.

கிராமப்புற வளர்ச்சியின் உத்வேகத்தைத் தக்கவைக்க, மாநிலத்திற்குக் கீழே உள்ள அனைத்து மட்டங்களிலும் தொழில்நுட்ப நிபுணத்துவம் கிடைக்கச் செய்யப்பட வேண்டும். உண்மையில், குழு மாவட்டத்தை அதிகாரப் பரவலாக்கத்தின் முதல் புள்ளியாகக் கருதியது, இது மக்கள் மேற்பார்வையின் கீழ் வரும். தொழில்நுட்ப, நிர்வாக மற்றும் நிதித் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் அளவுக்கு பரவலாக்கப்பட்ட கட்டமைப்பு பெரியதாக இருக்க வேண்டும், ஆனால் துக்கமடைந்த குடிமக்களுக்கு பொறுப்புக்கூறலை உறுதி செய்யும் அளவுக்கு சிறியதாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று அது முன்மொழிந்தது. எந்தவொரு

நடைமுறைச் சிக்கல்களும் இல்லாமல் இந்த ஏற்பாட்டைச் செயல்படுத்த, கிராமங்களை தொகுக்க குழு பரிந்துரைத்தது. இந்தக் கிராமங்களின் குழு 15,000 முதல் 20,000 வரை மக்கள் தொகை கொண்ட மண்டல் பஞ்சாயத்துகள் என்று குறிப்பிடப்பட்டது. உண்மையில், கிராமங்களை தொகுப்பது தொடர்பான பரிந்துரை, ஏற்கனவே இயற்றப்பட்ட அசாம் பஞ்சாயத்து ராஜ் சட்டம், 1972 மற்றும் மேற்கு வங்க பஞ்சாயத்து ராஜ் சட்டம், 1973 ஆகியவற்றின் சட்டங்களுடன் ஒத்துப்போகிறது.

தொகுதி அளவிலான (பஞ்சாயத்து சமிதிகள்) நிறுவனங்களைப் பொறுத்தவரை, குழுவின் பரிந்துரைகள் முழு வீச்சில் செயல்படுத்தப்படும் வரை இடைநிலை அலகுகளாகச் செயல்பட குழு பரிந்துரைத்தது. உண்மையில், அவர்களின் பரிந்துரையில் பெரிய மாற்றம் பஞ்சாயத்து சமிதிகளை ஒழிப்பதாகும். 1964-1977 க்கு இடையில் வளர்ச்சித் திட்டங்களுக்கும் பஞ்சாயத்துகளுக்கும் இடையிலான துண்டிப்பு அதிகரித்து வருவதே பஞ்சாயத்து சமிதிகளை ஒழிக்க பரிந்துரைப்பதற்கான காரணங்களில் ஒன்றாகும் (மித்ரா, 2015)

கிராம அளவில், கிராமக் குழுக்கள் மூலம் மக்கள் மண்டல பஞ்சாயத்துகளில் ஈடுபடுவார்கள். பஞ்சாயத்து ராஜ் கட்டமைப்பு ஏற்பாடுகளைச் செய்வதை மாநிலங்களின் விருப்பத்திற்கு குழு விட்டுச் சென்றது, இருப்பினும், எந்தவொரு நிர்வாக நிறுவனங்களையும் விட மேலோங்க 'நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கூறு' மீது அவர்கள் வலியுறுத்தினார்கள். தேர்தல்களைப் பொறுத்தவரை, பட்டியல் சாதியினர் (SCs) மற்றும் பட்டியல் பழங்குடியினர் (STs) அவர்களின் மக்கள்தொகை அடிப்படையில் போதுமான பிரதிநிதித்துவத்தைப் பெறும் உள்ளடக்கிய தன்மையைக் குழு பரிந்துரைத்தது. ஜில்லா பரிஷத்தின் தலைவர் மறைமுகமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார் என்றும் அது பரிந்துரைத்தது. இதேபோல், மண்டல பஞ்சாயத்துத் தலைவர் நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார், அந்தந்த மாநிலங்களால் தீர்மானிக்கப்படும். தேர்தல்களைப் பொறுத்தவரை, நான்கு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை தேர்தல்கள் நடத்தப்பட்டு அது ஒரே நேரத்தில் நடத்தப்பட வேண்டும் என்று குழு பரிந்துரைத்தது.

ஜில்லா பரிஷத்தின் அமைப்பு, தேர்தல் பிரிவுகளிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள், பதவி சார்ந்த உறுப்பினராக பஞ்சாயத்து சமீதிகளின் தலைவர்கள், பெரிய நகராட்சிகளின்

பரிந்துரைக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள், மாவட்ட அளவிலான கூட்டுறவு கூட்டமைப்பின் வேட்பாளர்கள், ஜில்லா பரிஷத் தேர்தல்களில் அதிக சதவீத வாக்குகளைப் பெற்ற இரண்டு பெண்கள் என ஆறு வகையான உறுப்பினர்களை குழு பரிந்துரைத்துள்ளது. பெண்கள் யாரும் போட்டியிடாத பட்சத்தில், ஜில்லா பரிஷத் இரண்டு பெண்களை நியமிக்கலாம். ஒரு பல்கலைக்கழகம்/கல்லூரி ஆசிரியர் மற்றும் கிராமப்புற மேம்பாட்டில் சிறப்பு ஆர்வமுள்ள மற்றொரு உறுப்பினருடன் இரண்டு பிற கூட்டுறவு உறுப்பினர்கள்.

மண்டல பஞ்சாயத்தின் அமைப்பு மண்டல பஞ்சாயத்தில் கிராமம் மற்றும் மக்கள் தொகை அடிப்படையில் நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 15 உறுப்பினர்கள், விவசாயிகள் சேவை சங்கங்களின் பிரதிநிதிகள் மற்றும் மண்டல பஞ்சாயத்து தேர்தல்களில் அதிக விகிதத்தில் வாக்குகளைப் பெற்ற இரண்டு பெண்கள் இருப்பார்கள். பெண்கள் யாரும் போட்டியிடவில்லை என்றால், மண்டல பஞ்சாயத்து இரண்டு பெண்களை இணைத்துக்கொள்ளலாம். SC/ST களுக்கும் இடஒதுக்கீடு வழங்கப்படும். மண்டல பஞ்சாயத்தின் தலைவர் நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார் அல்லது அந்தப் பதவி மாநிலத்தால் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படலாம். மேலும், பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளின் மேம்பாட்டுத் திட்டங்கள் தொடர்பான

அனைத்து முடிவுகளும் பெண்களால் எடுக்கப்படுவதை உறுதிசெய்ய மண்டல பஞ்சாயத்தில் உள்ள அனைத்து பெண் உறுப்பினர்களின் தலைமையிலான ஒரு குழு இருக்கும்.

பின்வரும் செயல்பாடுகள் பரவலாக்கப்பட வேண்டும் என்று குழு பரிந்துரைத்தது: விவசாயம் மற்றும் அதைச் சார்ந்த துறைகள், சுகாதாரம், கல்வி, தகவல் தொடர்பு, கிராமப்புற தொழில்கள், சந்தைப்படுத்தல், பின்தங்கிய வகுப்பினரின் நலன், குடும்ப நலன் போன்றவை. இருப்பினும், மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சில செயல்பாடுகளை அதன் முக்கியத்துவத்தைப் பொறுத்து அந்தந்த மாநில அரசுகள் தக்க வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று குழு பரிந்துரைத்தது. மாவட்ட எல்லைகள்/அதிகார வரம்புகளுக்கு அப்பாற்பட்ட அந்த உருப்படிகள் ஜிலா பரிஷத்களுக்கு மாற்றப்பட வேண்டியதில்லை, மாறாக மாநிலங்களால் தக்கவைக்கப்படும் என்பதில் குழு உறுதியாக இருந்தது.

பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைச்சர்

வளர்ச்சிப் பணிகளின் சிக்கலான தன்மை அதிகாரிப்பதால், பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களை (PRI) பூர்த்தி செய்யும் மாநில அளவிலான துறைகளை அவ்வப்போது ஆய்வு செய்ய குழு பரிந்துரைத்தது. மேற்கொள்ளப்படும் வளர்ச்சிப் பணிகளின் செயல்திறனை

உறுதி செய்வதற்காக, பின்வருவனவற்றை உறுதி செய்வதை உறுதி

செய்யும் ஒரு பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைச்சரை குழு பரிந்துரைத்தது:

i) பஞ்சாயத்து ராஜ் சட்டத்தை இயற்றுதல்;

ii) பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களுக்கு தேர்தல்களை நடத்துதல்;

iii) தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் மற்றும் நிர்வாக அதிகாரிகளுக்கு

பயிற்சி அளித்தல்;

iv) பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களின் பயிற்சித் தேவைகளைப் பூர்த்தி

செய்யும் அனைத்து பயிற்சி மையங்களின் நிர்வாகம்;

v) பஞ்சாயத்து ராஜ் கணக்குகளின் தணிக்கையை ஊக்குவித்தல்;

vi) பஞ்சாயத்து ராஜ் செயல்பாடுகளை மதிப்பாய்வு செய்து அந்தந்த மாநில

சட்டமன்றங்களுக்கு அறிக்கை சமர்ப்பித்தல்; மற்றும்

vii) பஞ்சாயத்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களின் முகாம் பயிற்சியை

ஊக்குவித்தல்.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. நகர்ப்புற உள்ளாட்சியின் முக்கிய பணி என்ன?
2. நகர்ப்புற உள்ளாட்சிகளுக்கு நிதி எவ்வாறு கிடைக்கிறது?
3. நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகள் எத்தனை வகைப்படும்? எவை?
4. நகர்ப்புற உள்ளாட்சியின் நிர்வாக கட்டமைப்பில் முக்கிய அதிகாரிகள் யார்?
5. ஒரு மாநகராட்சியின் வருமான மூலங்கள் என்னென்ன?
6. மாநில அரசு நகர்ப்புற உள்ளாட்சியை எவ்வாறு கட்டுப்படுத்துகிறது?
7. பல்வந்த ராய் மேத்தா குழு எந்த வருடம் அமைக்கப்பட்டது? அதன் பரிந்துரை என்ன?
8. அசோக் மேத்தா குழுவின் முக்கிய பரிந்துரை எது?
9. இரட்டை அடுக்கில் உள்ளாட்சி அமைப்பை பரிந்துரை செய்த குழு எது?
10. நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்பின் மேம்பாட்டிற்கான முக்கிய சவால்கள் எவை?

அலகு - V

கிராமப்புற உள்ளாட்சி - கிராமப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் வருமானம்

- 74வது அரசியலமைப்பு திருத்தம் - பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களில்
மக்களின் பங்கு.

நோக்கங்கள்

- ❖ கிராமப்புற நிர்வாகத்தில் பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களின் (PRI) அமைப்பு, அதிகாரங்கள் மற்றும் பொறுப்புகளை பகுப்பாய்வு செய்தல்.
- ❖ கிராம பஞ்சாயத்துகள், பஞ்சாயத்து சமீதிகள் மற்றும் ஜில்லா பரிஷத்களின் செயல்பாடுகளுக்கு நிதியளிக்கும் பல்வேறு வருமான ஆதாரங்களைக் கண்டறிந்து மதிப்பீடு செய்தல்

கிராமப்புற உள்ளாட்சி அரசு

உள்ளூர் அரசாங்கத்தின் கருத்து துணை நிறுவனக் கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டது, ஏனெனில் அது அதிகாரப் பிரிவினைக் கொள்கையை நிரப்பி வெளிப்படுத்துகிறது. பரவலாக்கப்பட்ட அரசாங்கம் மக்களுக்கு நெருக்கமாக உள்ளது மற்றும் சில விஷயங்களில் அதன் குடிமக்களின் விருப்பங்கள் அல்லது தேவைகளுக்கு பதிலளிக்க மிகவும் பொருத்தமானது என்பது ஒரு பொதுவான விளக்கம். உள்ளூர் அரசாங்கம் ஒரு மாநிலப் பொருளாக இருப்பதால், இந்திய அரசியலமைப்பின் பிரிவு 243 G, ஒரு மாநிலத்தின் சட்டமன்றம், உள்ளூர் சுய-அரசு நிறுவனங்களாகச் செயல்படத்

தேவையான அதிகாரங்களையும் அதிகாரத்தையும் சட்டப்படி பஞ்சாயத்துகளுக்கு வழங்கலாம் என்று கட்டளையிடுகிறது. அதன்படி, 73வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டத்தில் (CAA) குறிப்பிடப்பட்டுள்ள விஷயங்களுக்கு பொருத்தமான மட்டத்தில் பஞ்சாயத்துகளுக்கு பின்வரும் பரந்த பொறுப்புகள் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளன: i) பொருளாதார மேம்பாடு மற்றும் சமூக நீதிக்கான திட்டங்களைத் தயாரித்தல்; மற்றும் ii) XIவது அட்டவணையில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ள விஷயங்கள் தொடர்பானவை உட்பட, அவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்படக்கூடிய பொருளாதார மேம்பாடு மற்றும் சமூக நீதிக்கான திட்டங்களை செயல்படுத்துதல். இந்தியாவில் உள்ள கிராமப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகள், நகர்ப்புறங்களைப் போலல்லாமல், கிராமம், தொகுதி மற்றும் மாவட்ட மட்டங்களில் இயல்பாக இணைக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே, பொறுப்புகளும் அவற்றுக்கிடையே பகிர்ந்தளிக்கப்படுகின்றன. சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கு, நீதி நிர்வாகம் மற்றும் வருவாய் நிர்வாகம் தொடர்பான தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட செயல்பாடுகள் போன்ற செயல்பாடுகளைத் தவிர்த்து, மாவட்டம் அல்லது துணைப் பிரிவின் முழு பொது நிர்வாகம் மற்றும் மேம்பாட்டையும் பஞ்சாயத்து அமைப்பை வலுப்படுத்துவதற்காக 1957 இல் அமைக்கப்பட்ட பல்வந்த் ராய் மேத்தா குழுவிலிருந்து இந்த

மூன்று அடுக்கு அமைப்பு உருவானது. எனவே, பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்கள், அதாவது கிராம பஞ்சாயத்து (GP), தொகுதி பஞ்சாயத்து மற்றும் மாவட்ட பஞ்சாயத்து ஆகியவை நிர்வாகத்தை வழங்க திட்டமிடப்பட்டுள்ளன. இந்த அலகில், கிராமப்புற உள்ளாட்சி அமைப்பின் கட்டமைப்பு, பங்கு மற்றும் பொறுப்புகள் குறித்து கவனம் செலுத்துவோம்.

கிராமப்புற உள்ளூர் அரசு: கிராம நிலை

பஞ்சாயத்துகளை நிறுவுவதில் ஜனநாயக பரவலாக்கம் வெளிப்படுகிறது. 73வது CAA இன் கீழ், பஞ்சாயத்து பகுதியின் சமூக-பொருளாதார வளர்ச்சியில் GP முதன்மையான பங்கை வகிக்கிறது.

i) அமைப்பு GP என்பது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அமைப்பாகும், இது திட்டங்கள் மற்றும் பட்ஜெட்டுகளை அங்கீகரிப்பது, திட்டங்களை செயல்படுத்துவது மற்றும் அவற்றின் முன்னேற்றத்தை மதிப்பாய்வு செய்வது போன்ற முடிவுகளை எடுப்பதற்கு பொறுப்பாகும். இது பஞ்சாயத்து உறுப்பினர்கள் (கிராமத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு வார்டிலிருந்தும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள்) மற்றும் சர்பஞ்சைக் கொண்டுள்ளது. இது அந்த GPயின் பதிவுசெய்யப்பட்ட அனைத்து வாக்காளர்களின் கூட்டமான கிராம சபைக்கு பொறுப்பு. GPயின்

சர்பஞ்சு/தலைவர் அதன் நிர்வாகத் தலைவர். அவர் கிராம பஞ்சாயத்தின் கூட்டங்களை கூட்டி தலைமை தாங்குகிறார். பல்வேறு துறைகளின் செயல்பாட்டாளர்களின் உதவியுடன் GPயின் அனைத்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளும், பஞ்சாயத்து செயல்பாட்டாளர்களும் கூட்டாக பொது சுகாதாரம், வாழ்வாதார உருவாக்கம், கல்வி, குடிநீர் வழங்கல், சுகாதாரம் போன்ற உள்ளூர் வளர்ச்சியின் பல்வேறு அம்சங்களைக் கையாளுகின்றனர்.

பஞ்சாயத்துகளின் நிலைக்குழுக்கள்

மாநிலங்கள் சட்டரீதியான சட்டங்கள் அல்லது விதிகள் மூலம் பல்வேறு நிலைக்குழுக்களை அமைப்பதற்கு வழிவகுத்துள்ளன, அவை அட்டவணை 8.1 இல் (ராஜஸ்தானில்) சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன, அவை குறிப்பிட்ட பாட விஷயங்களில் கவனம் செலுத்த உதவும். எடுத்துக்காட்டாக, கிராமக் கல்விக் குழு பஞ்சாயத்து மட்டத்தில் கல்வி தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களையும் கவனிக்கிறது. மத்திய அரசின் ஒரு திட்டம் அவ்வாறு வழிநடத்தினால், நிலைக்குழுக்களையும் உருவாக்கலாம். எடுத்துக்காட்டாக, ஸ்வச் பாரத் மிஷனை செயல்படுத்துவதற்காக ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்திலும் கிராம நீர் மற்றும் சுகாதாரக் குழு அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

செயல்பாட்டாளர்கள்

கிராமக் குழுக்களுக்கு இரண்டு வகையான ஊழியர்கள் மற்றும் சொந்த ஊழியர்கள் மற்றும் பல்வேறு துறைகளின் ஊழியர்கள் உதவுகிறார்கள். சில மாநிலங்களில், மாநில அரசு அவர்களுக்கு அதிக ஊழியர்களை வழங்கியுள்ளது, சிலவற்றில், ஒரு எலும்புக்கூடு ஊழியர் மட்டுமே உள்ளனர். எடுத்துக்காட்டாக, கர்நாடகாவில், கிராமக் குழுக்களுக்கு ஒரு பஞ்சாயத்து மேம்பாட்டு அதிகாரி (PDO), ஒரு செயலாளர் மற்றும் ஒரு கணக்கு உதவியாளர் உள்ளனர், அதே நேரத்தில் ராஜஸ்தானில் ஒரு கிராம மேம்பாட்டு அதிகாரி மற்றும் ஒரு உதவியாளர் மட்டுமே உள்ளனர். கிராம அளவிலான அதிகாரி கிராமக் குழுக்களின் நிலைக்குழுக்கள், பிற குழுக்கள், கிராம சபை மற்றும் வார்டு சபையின் பதிவுகளை வைத்திருக்க வேண்டும். கிராம பஞ்சாயத்து மேம்பாட்டுத் திட்டத்தை (GPDP) தயாரிப்பதை அவர்கள் ஒருங்கிணைக்க வேண்டும். அவர்கள் மாதாந்திர கணக்குகளை பொது நிர்வாகத்திடம் சமர்ப்பிக்கிறார்கள். செயலாளர் பொதுவாக பொது நிர்வாகத்தில் பொது மேலாளர்க்கு உதவுவார். பொது மேலாளர்கள், வளங்கள் கிடைப்பதைப் பொறுத்து, தேவைக்கேற்ப ஒப்பந்த ஊழியர்களையும் பணியமர்த்தலாம்.

கிராம பஞ்சாயத்தின் பங்கு மற்றும் பொறுப்புகள்

பல ஆண்டுகளாக பஞ்சாயத்துகளின் பங்கு மற்றும் பொறுப்புகள் மிகப்பெரிய மாற்றங்களைக் கண்டுள்ளன. அரசியலமைப்பு உருவாக்கப்பட்டபோது, கிராம பஞ்சாயத்துகள் சுய-அரசாங்கத்தின் அலகுகளாகக் கருதப்பட்டன. அதன்படி, மகாத்மா காந்தியின் பிறந்தநாளான அக்டோபர் 2 ஆம் தேதி தொடங்கப்பட்ட சமூக மேம்பாட்டுத் திட்டத்தின் (CDP) கீழ், தொழில்நுட்ப சேவைகள், வழங்கல் மற்றும் கடன் வழங்கும் அரசாங்கத்துடன் மக்களின் சொந்த ஜனநாயக மற்றும் கூட்டுறவு அமைப்புகள் மூலம் கிராம வாழ்க்கையின் சமூக-பொருளாதார மாற்றத்திற்கான பொறுப்பு அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. இந்த திட்டம் நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் உள்ள அனுபவங்கள், நிதி ஆணையத்தின் பரிந்துரைகள் மற்றும் 1952 ஆம் ஆண்டு உணவு வளர்ப்பு விசாரணைக் குழுவின் பரிந்துரைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. பகுதி மேம்பாடு, சுய உதவி மற்றும் ஒருங்கிணைந்த அணுகுமுறைகளைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் பலவீனமான மற்றும் பின்தங்கிய பிரிவுகளுக்கு சிறப்பு முக்கியத்துவம் அளித்து, முழு சமூகத்தின் விரிவான வளர்ச்சிக்கு CDP முக்கியத்துவம் அளித்தது. இருப்பினும், கிராமப்புற மக்களின் நிலைமைகளை மேம்படுத்துவதில் எதிர்பார்க்கப்படும் மாற்றங்களோ

அல்லது விவசாயத் துறையில் அதிக வளர்ச்சியோ கொண்டு வர முடியவில்லை. இது மக்கள் திட்டமாக மாறாததே இதற்குக் காரணம் என்று கூறப்படுகிறது. மக்களுக்கு உரிமை உணர்வு கிடைக்கவில்லை. மேலும், பயிற்சி பெறாத விரிவாக்கப் பணியாளர்களுக்கு ஒருங்கிணைப்பு இல்லை. கூடுதலாக, தொகுதி மட்டத்தில் செயல்பாட்டுப் பொறுப்பு இல்லாதது பெரும் குழப்பத்தையும் துறைகளுக்கு இடையேயான பொறாமையையும் ஏற்படுத்தியது.

கிராமப்புற உள்ளூர் அரசு: தொகுதி நிலை

"கிராம பஞ்சாயத்தால் செய்ய முடியாத செயல்பாடுகளுக்குப் போதுமான அளவு பெரியதாகவும், ஆனால் குடியிருப்பாளர்களின் ஆர்வத்தையும் சேவைகளையும் ஈர்க்கும் அளவுக்கு சிறியதாகவும்" இருக்கும் ஒரு பகுதியில் செயல்பாடுகளை ஆராய, பல்வந்த ராய் மேத்தா குழு, தொகுதி அளவில் பஞ்சாயத்து சமிதிகளை (PS) உருவாக்க திட்டமிட்டது. அவை தொகுதி பஞ்சாயத்துகள் (BPs) என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. GPDP-ஐ ஒருங்கிணைத்து முன்னுரிமை அளிப்பதற்கும், அந்தத் திட்டங்களை செயல்படுத்துவதில் உதவுவதற்கும் BP/PS பொறுப்பாகும்.

அமைப்பு

தொகுதியில் உள்ள அனைத்து பஞ்சாயத்துகளும் PS-ல் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படுகின்றன. ஒரு PS, பொதுவாக (i) பிராந்திய தொகுதிகளில் இருந்து நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள், (ii) BP பகுதியை முழுமையாகவோ அல்லது பகுதியாகவோ உள்ளடக்கிய தொகுதிகளை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் மாநில சட்டமன்றத்தின் அனைத்து உறுப்பினர்களையும், (iii) PS-க்குள் வரும் அனைத்து பஞ்சாயத்துகளின் தலைவர்களையும் கொண்டுள்ளது. இது கிராம பஞ்சாயத்துக்கும் ஜில்லா பஞ்சாயத்துக்கும் இடையே ஒரு இணைப்பாக செயல்படுகிறது. பஞ்சாயத்து சமிதியின் முக்கிய செயல்பாடு, அதன் அதிகார வரம்பிற்குள் உள்ள பல்வேறு பஞ்சாயத்துகளின் செயல்பாடுகளை ஒருங்கிணைப்பதாகும். பஞ்சாயத்துகளின் செயல்பாட்டை மேம்படுத்துவதற்கான நடவடிக்கைகள் குறித்தும் இது பஞ்சாயத்துகளுக்கு ஆலோசனை வழங்கலாம். BP-யின் தலைவர் அதன் திறம்பட செயல்பாட்டிற்கு முதன்மையான பொறுப்பைக் கொண்டுள்ளார். உதாரணமாக, மேற்கு வங்காளத்தில், பஞ்சாயத்து சமிதியின் அனைத்து நிர்வாக மற்றும் நிதிப் பொறுப்புகளையும் சபாபதியே ஏற்றுக்கொள்கிறார். சமிதியின் அனைத்து முக்கிய ஆவணங்கள் மற்றும் தேவையான

ஆவணங்களைப் பராமரிப்பதும் பாதுகாப்பதும் அவரது/அவரது கடமையாகும். மாநில அரசு ஒப்படைக்கக்கூடிய வேறு எந்த சிறப்புக் கடமையையும் சபாபதி நிறைவேற்ற வேண்டியிருக்கலாம். ஜனாதிபதி PS-ன் கூட்டங்களையும் கூட்டி தலைமை தாங்குகிறார்.

தொகுதி பஞ்சாயத்துகளின் நிலைக்குழுக்கள்

BP பல்வேறு நிலைக்குழுக்கள் மூலமாகவும் செயல்படுகிறது.

இருப்பினும், மாநிலங்களுக்கு மாநிலம் எண்ணிக்கை மாறுபடும்.

எடுத்துக்காட்டாக, மேற்கு வங்கம் சமிதி மட்டத்தில் 10

நிலைக்குழுக்களை வழங்கியுள்ளது: பொருளாதார மேம்பாடு மற்றும் திட்டமிடல்

- பொது சுகாதாரம் மற்றும் சுற்றுச்சூழல்
- பொதுப்பணி மற்றும் போக்குவரத்து
- விவசாயம், நீர்ப்பாசனம் மற்றும் கூட்டுறவு
- கல்வி, கலாச்சாரம், தகவல் மற்றும் விளையாட்டு
- பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் மேம்பாடு, மற்றும் சமூக நலன்
- வனம் மற்றும் நில சீர்திருத்தங்கள்
- மீன்வளம் மற்றும் கால்நடை பராமரிப்பு

- உணவு மற்றும் பொது விநியோகம்
- குடிசைத் தொழில், மின்சாரம் மற்றும் மரபுசாரா மின்சாரம்.
- ராஜஸ்தான் 5 நிலைக்குழுக்களை வழங்கியுள்ளது, தேவைப்பட்டால் BP கூடுதலாக ஒன்றை அமைக்க விருப்பம் உள்ளது.

செயல்பாட்டாளர்கள்

தொகுதி மட்டத்தில் உள்ள பல்வேறு துறைகளின் அதிகாரிகள், திட்டமிடல், செயல்படுத்தல் மற்றும் மேம்பாட்டுப் பணிகளை நிர்வகித்தல் தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களிலும் பஞ்சாயத்து சமிதிக்கு தேவையான ஆதரவை வழங்குகிறார்கள்.

தொகுதி பஞ்சாயத்துகளின் பங்கு மற்றும் பொறுப்புகள் அவற்றின் தொடக்கத்திலிருந்தே, அவை வரையறுக்கப்பட்ட அதிகாரங்கள் மற்றும் வளங்களைக் கொண்டிருந்தன, மேலும் அனைத்து வளர்ச்சி நடவடிக்கைகளும் BP இழந்த நிலத்தின் வழியாக மட்டுமே செல்ல வேண்டும் என்ற அத்தியாவசிய யோசனையையும் கொண்டிருந்தன. மேலும், சிறு விவசாயிகள் மேம்பாட்டு நிறுவனம் (SFDA), வறட்சியால் பாதிக்கப்படும் பகுதிகள் திட்டம் (DPAP) மற்றும் போக்குவரத்து மற்றும் மேம்பாட்டுக் கொள்கை நிறுவனம் (ITDP)

போன்ற முக்கியமான திட்டங்கள், மகாராஷ்டிரா மற்றும் குஜராத் போன்ற மாநிலங்களில் கூட தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நிறுவனங்களின் வரம்பிற்குள் கொண்டுவரப்படவில்லை, அங்கு பயனுள்ள நிதி பரவலாக்கம் நடந்தது. காலப்போக்கில் காணப்பட்ட மையப்படுத்தும் போக்குகள் போதுமான செயல்பாடுகள் மற்றும் அதிகாரம் இல்லாமல் இந்த அமைப்புகள் இருப்பதற்கு வழிவகுத்தன. PRI களின் களத்தில் சட்டப்பூர்வமாகக் கருதப்பட்ட பல செயல்பாடுகள் ஒதுக்கப்பட்ட ஏராளமான துணை அரசுகளை உருவாக்கியதன் காரணமாக இந்த நிறுவனங்களின் நிலை மேலும் பலவீனமடைந்தது (இரண்டாவது ARC, 2007).

தொகுதி பஞ்சாயத்து மேம்பாட்டுத் திட்டம் சமீபத்திய திட்டத்தில், மாற்றியமைக்கப்பட்ட கீழ்நிலை அணுகுமுறையுடன் பங்கேற்பு, உள்ளடக்கிய மற்றும் வெளிப்படையான செயல்முறை மூலம் தொகுதி பஞ்சாயத்து மேம்பாட்டுத் திட்டத்தை (BPDP) தயாரிப்பதற்கு PSகள் பொறுப்பாகும். மிஷன் அந்த்யோதயா தரவு மூலம் GPDP களில் கண்டறியப்பட்ட இடைவெளிகளை ஒருங்கிணைப்பதன் மூலம் PSகள் வளர்ச்சித் தேவைகளை மதிப்பிட வேண்டும். GPDP போலவே BPDP செயல்முறையும் தேவை அடிப்படையிலான திட்டமிடலைக் கருதுகிறது,

GPDP களுக்கு துணைபுரிகிறது. மேலும், இது 135 கிராமப்புற உள்ளூர் அரசாங்கங்களுக்கும் பாடுபடும்: கட்டமைப்பு, பங்கு மற்றும் பொறுப்புகள் தேசிய உறுதிமொழிகளுக்கு பங்களிக்கின்றன, எ.கா. SDGகள் மற்றும் தேசிய முன்னுரிமைகள். ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட GP பகுதிகளில் செயல்படுத்தப்பட வேண்டிய திட்டங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள், அதன் அதிக நிறுவன திறன் மற்றும் தொழில்நுட்ப திறன் காரணமாக BP மட்டத்தில் செயல்படுத்தப்பட வேண்டும், BPDP க்காக BP ஆல் பரிசீலிக்கப்பட வேண்டும். BP மட்டத்தில் செயல்படும் லைன் துறைகளின் திட்ட நடவடிக்கைகளும் BPDP உடன் ஒருங்கிணைக்கப்பட வேண்டும், இருப்பினும் அவை லைன் துறைகளால் செயல்படுத்தப்படலாம்.

கிராமப்புற உள்ளூர் அரசாங்கம்: மாவட்ட நிலை ஜில்லா பரிஷத் என்பது பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பின் மூன்றாவது அடுக்கு ஆகும், இது அனைத்து மாநிலங்களிலும் மாவட்ட மட்டங்களில் செயல்படுகிறது.

அமைப்பு

ஒரு ஜில்லா பரிஷத் (ZP) அல்லது மாவட்ட பஞ்சாயத்து (DP)

பொதுவாக பின்வருவனவற்றைக் கொண்டுள்ளது - (i) பல பிராந்திய

தொகுதிகளிலிருந்து நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள்,

(ii) ஜில்லா பரிஷத் பகுதியை முழுமையாகவோ அல்லது பகுதியாகவோ உள்ளடக்கிய தொகுதிகளை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் மக்களவை மற்றும் மாநில சட்டமன்றத்தின் அனைத்து உறுப்பினர்களும், (iii) ஜில்லா பரிஷத் பகுதிக்குள் வாக்காளர்களாகப் பதிவுசெய்யப்பட்ட ராஜ்யசபாவின் அனைத்து உறுப்பினர்களும், மற்றும் (iv) ஜில்லா பரிஷத் பகுதிக்குள் வரும் அனைத்து PS-களின் தலைவர்களும்.

மாவட்ட பஞ்சாயத்துகளின் நிலைக்குழுக்கள்

GP-கள் மற்றும் PS-களைப் போலவே, ZP-களும் நிலைக்குழுக்களை உருவாக்குகின்றன. இது தொடர்பாக, விதிகள் அந்தந்த மாநில அரசால் வழங்கப்படுகின்றன. நிலைக்குழுக்களின் தன்மையும் அவற்றின் எண்ணிக்கையும் மாநிலத்திற்கு மாநிலம் வேறுபடுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, கர்நாடகாவில் உள்ள கோலார் ஜில்லா பஞ்சாயத்தில் பின்வரும் நிலைக்குழுக்கள் உள்ளன:

i) பொது நிலைக்குழு

இது நிறுவன விஷயங்கள் தொடர்பான செயல்பாடுகளைச் செய்கிறது; மற்றும் தகவல் தொடர்பு, கட்டிடங்கள், கிராமப்புற வீட்டுவசதி, கிராம விரிவாக்கங்கள், இயற்கை பேரிடர்களுக்கு எதிரான

நிவாரணம் மற்றும் அதனுடன் தொடர்புடைய விஷயங்கள் மற்றும் அனைத்து இதர எச்ச விஷயங்கள்.

ii) நிதி, தணிக்கை மற்றும் திட்டமிடல் குழு

இது பின்வருவனவற்றைக் கவனிக்கிறது: அ) மாவட்ட பஞ்சாயத்தின் நிதி, பட்ஜெட்டுகளை உருவாக்குதல், வருவாயை அதிகரிப்பதற்கான திட்டங்களை ஆய்வு செய்தல், ரசீதுகள் மற்றும் செலவின அறிக்கைகளை ஆய்வு செய்தல், மாவட்ட பஞ்சாயத்தின் நிதியைப் பாதிக்கும் அனைத்து திட்டங்களையும் பரிசீலித்தல் மற்றும் மாவட்ட பஞ்சாயத்தின் வருவாய் மற்றும் செலவினங்களின் பொது மேற்பார்வை; மற்றும்

ஆ) திட்ட முன்னுரிமைகள், வளர்ச்சிகளுக்கான செலவினங்களின் ஒதுக்கீடு, கிடைமட்ட மற்றும் செங்குத்து இணைப்புகள், மாநில அல்லது மத்திய அரசால் வெளியிடப்பட்ட வழிகாட்டுதல்களை செயல்படுத்துதல், திட்டமிடப்பட்ட திட்டங்களை தொடர்ந்து மதிப்பாய்வு செய்தல், முக்கியமான திட்டங்கள் மற்றும் சிறு சேமிப்புத் திட்டங்களை மதிப்பீடு செய்தல்.

iii) சமூக நீதிக் குழு

இது தொடர்பான செயல்பாடுகளைச் செய்கிறது: அ) பட்டியல் சாதிகள் மற்றும் பட்டியல் பழங்குடியினர் மற்றும் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினரின் கல்வி, பொருளாதார, சமூக, கலாச்சார மற்றும் பிற நலன்களை மேம்படுத்துதல்; ஆ) சமூக அநீதி மற்றும் அனைத்து வகையான சுரண்டல்களிலிருந்தும் அவர்களைப் பாதுகாத்தல்; இ) பட்டியல் சாதிகள் மற்றும் பட்டியல் பழங்குடியினர் மற்றும் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினரின் மேம்பாடு.

iv) கல்வி மற்றும் சுகாதாரக் குழு

அ) மாவட்ட பஞ்சாயத்தின் அனைத்து கல்வி நடவடிக்கைகளுக்கும் குழு பொறுப்பாகும்; b) தேசியக் கொள்கை மற்றும் தேசிய மற்றும் மாநிலத் திட்டங்களின் கட்டமைப்பிற்குள் மாவட்டத்தில் கல்வித் திட்டமிடலை மேற்கொள்கிறது; c) மாவட்ட பஞ்சாயத்தின் கல்வி நடவடிக்கைகளை ஆய்வு செய்து மதிப்பீடு செய்கிறது; d) கல்வி, வயது வந்தோர் எழுத்தறிவு மற்றும் கலாச்சார நடவடிக்கைகள் தொடர்பான பிற கடமைகளைச் செய்கிறது.

மாவட்ட பஞ்சாயத்து அதற்கு ஒதுக்கலாம்; மற்றும் e) சுகாதார சேவைகள், மருத்துவமனைகள், நீர் வழங்கல், குடும்ப நலன் மற்றும் பிற தொடர்புடைய விஷயங்களைப் பார்க்கிறது.

மாவட்ட பஞ்சாயத்தின் பங்கு மற்றும் பொறுப்புகள்

கிராமப்புறங்களுக்கான மாவட்ட பஞ்சாயத்து மேம்பாட்டுத் திட்டத்தை (DPDP) தயாரிப்பது ஒரு காலக்கெடுவிற்குட்பட்ட செயல்முறையாகும். இது அடுக்கு முறையில் தயாரிக்கப்பட வேண்டிய திட்டங்களின் சங்கிலியின் ஒரு முக்கிய பகுதியாகும். அந்தந்தப் பகுதியில், PS மூலம் GPDPகள் மற்றும் தொகுதி பஞ்சாயத்து மேம்பாட்டுத் திட்டம் முடிந்த பிறகு இது தயாரிக்கப்பட வேண்டும். வழிகாட்டுதல்களின்படி, மாவட்ட திட்டமிடல் குழுவால் மாவட்டம் முழுவதும் தயாரிக்கப்பட வேண்டிய DPDP-ஐ வரைவதற்கான கட்டுமானத் தொகுதிகளை இது வழங்க வேண்டும். DPDP மக்களின் தேவைகள், அடிப்படை சேவைகள் மற்றும் அவர்களின் அபிவிருத்திகளுடன் சிறந்த முறையில் பொருந்த வேண்டும், கிடைக்கக்கூடிய வளங்களுக்கு ஏற்ப முன்னுரிமை அளிக்கப்பட வேண்டும். இது பங்கேற்பு, உள்ளடக்கிய மற்றும் வெளிப்படையான செயல்முறை மூலம் தயாரிக்கப்பட வேண்டும் (GoI,

2021). GP மற்றும் PS மட்டங்களில் GPDPகள் மற்றும் BPDPகள் முறையே தயாரித்து அங்கீகரிக்கப்பட்ட பிறகு, அவை DPக்கு அனுப்பப்பட வேண்டும். ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட GP பகுதிகளில் செயல்படுத்தப்பட வேண்டிய திட்டங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள், ஆனால் BPDPயில் இடமளிக்க முடியாதவை, மேலும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தொகுதி பகுதிகளில் செயல்படுத்தப்பட வேண்டிய திட்டங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள், ஆனால் தொழில்நுட்ப திறன்கள் இல்லாததால் அல்லது வளங்கள் இல்லாததால் BPDPயில் சேர்க்கப்பட முடியாதவை, DPDPயில் சேர்ப்பதற்கு DPயால் பரிசீலிக்கப்பட வேண்டும். மேலும், துணை கொள்கைகளைப் பின்பற்றி DP செயல்படுத்த வேண்டிய செயல்பாடுகள் இந்த திட்டத்தில் அடங்கும். 74வது அரசியலமைப்பு திருத்தம் மற்றும் பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களில் மக்களின் பங்கு 1992 ஆம் ஆண்டின் 74வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டம், இந்திய அரசியலமைப்பில் பகுதி IX-A மற்றும் அட்டவணை 12 ஐ அறிமுகப்படுத்துவதன் மூலம் நகர்ப்புற உள்ளூர் நிர்வாகத்திற்கான ஒரு கட்டமைப்பை நிறுவியது. இது நகராட்சிகளை உருவாக்குதல் மற்றும் நகர்ப்புற நிர்வாகத்தில் அவற்றின் பங்கு ஆகியவற்றில் கவனம்

செலுத்துகிறது, அதே நேரத்தில் உள்ளூர் அமைப்புகள் சுயராஜ்ய

நிறுவனங்களாக திறம்பட செயல்பட அதிகாரம் அளிக்கிறது.

74வது திருத்தத்தின் முக்கிய விதிகள்:

1. நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் உருவாக்கம் (ULBs):

மூன்று வகையான நகராட்சிகள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன:

நகர் பஞ்சாயத்து (இடைக்கால பகுதிகளுக்கு)

நகராட்சி மன்றம் (சிறிய நகர்ப்புற பகுதிகளுக்கு)

நகராட்சி (பெரிய நகர்ப்புறங்களுக்கு)

2. நகராட்சிகளின் அமைப்பு:

உறுப்பினர்கள் மக்களால் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள்.

பட்டியல் சாதியினர், பட்டியல் பழங்குடியினர் மற்றும் பெண்களுக்கு

(மொத்த இடங்களில் மூன்றில் ஒரு பங்கிற்குக் குறையாமல்) இடங்கள்

ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன.

3. நகராட்சிகளின் காலம்:

பதவிக்காலம் 5 ஆண்டுகள்.

பதவிக்காலம் முடிவடைவதற்கு முன்பு அல்லது கலைக்கப்பட்டால் 6

மாதங்களுக்குள் தேர்தல்கள் நடத்தப்பட வேண்டும்.

4. அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்:

12வது அட்டவணையில் நகராட்சிகள் பொறுப்பேற்கும் 18

செயல்பாட்டுப் பொருட்கள் உள்ளன, அவற்றுள்:

நகர்ப்புற திட்டமிடல்

நில பயன்பாட்டை ஒழுங்குபடுத்துதல்

நீர் வழங்கல், சுகாதாரம் மற்றும் கழிவு மேலாண்மை

பொது சுகாதாரம் மற்றும் கல்வி

பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களில் மக்களின் பங்கு (PRI)

74வது திருத்தம் முதன்மையாக நகர்ப்புற நிர்வாகத்தைக் கையாள்கிறது

என்றாலும், 73வது திருத்தத்தால் (1992) நிர்வகிக்கப்படும் பஞ்சாயத்து

ராஜ் நிறுவனங்கள் (PRI), கிராமப்புற உள்ளூர் நிர்வாகத்திற்கு ஒத்த

கட்டமைப்பைக் கொண்டுள்ளன. பஞ்சாயத்து நிர்வாகத்தில் மக்களின்

பங்கு பின்வரும் வழிகளில் முக்கியமானது:

1. தேர்தல்களில் நேரடி பங்கேற்பு:

மக்கள் தங்கள் பிரதிநிதிகளை வெவ்வேறு நிலைகளில்

தேர்ந்தெடுக்கின்றனர்:

கிராம பஞ்சாயத்து (கிராம நிலை)

பஞ்சாயத்து சமிதி (தொகுதி நிலை)

ஜில்லா பரிஷத் (மாவட்ட நிலை)

2. பங்கேற்பு நிர்வாகம்:

கிராம சபை: நேரடி ஜனநாயகத்திற்கான மிக முக்கியமான மன்றம், அங்கு வாக்காளர்கள் முடிவெடுப்பதில், திட்டங்களை அங்கீகரிப்பதில் மற்றும் பஞ்சாயத்தின் செயல்பாடுகளை கண்காணிப்பதில் பங்கேற்கின்றனர்.

0 சமூக தணிக்கைகள்: கிராம மேம்பாட்டிற்காக ஒதுக்கப்பட்ட வளர்ச்சித் திட்டங்கள் மற்றும் நிதிகளைக் கண்காணித்து தணிக்கை செய்ய மக்களுக்கு உரிமை உண்டு.

3. பொறுப்புக்கூறல் மற்றும் வெளிப்படைத்தன்மை:

0 பஞ்சாயத்துகள் வெளிப்படையாகச் செயல்படுவதையும், அவர்களின் தேவைகளுக்குப் பொறுப்பேற்பதையும் மக்கள் உறுதி செய்கிறார்கள், கிராம சபைக் கூட்டங்களில் கலந்துகொண்டு தங்கள் கவலைகளை வெளிப்படுத்துகிறார்கள்.

4. வளர்ச்சித் திட்டமிடலில் பங்கு:

0 கிராம மக்கள் உள்ளூர் மேம்பாட்டுத் திட்டங்களைத் தயாரித்து செயல்படுத்துவதில் பங்களிக்கிறார்கள், திட்டங்கள் சமூகத்தின் உண்மையான தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதை உறுதி செய்கிறார்கள்.

5. உள்ளடக்கத்தை உறுதி செய்தல்:

0 ஒதுக்கப்பட்ட பிரிவுகளிலிருந்து பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதன் மூலமும், பெண்களின் பங்கேற்பை உறுதி செய்வதன் மூலமும், மக்கள் பஞ்சாயத்து நிர்வாகத்தில் உள்ளடக்கிய நிர்வாகத்தை ஊக்குவிக்கின்றனர்.

முடிவு:

74வது திருத்தம் நகராட்சிகளை அதிகாரம் அளிப்பதன் மூலம் அடித்தள மட்டத்தில் ஜனநாயக நிர்வாகத்தை வலுப்படுத்தியுள்ளது, அதே நேரத்தில் பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களில் மக்களின் பங்கு கிராமப்புற நிர்வாகத்தில் பங்கேற்பு ஜனநாயகம் மற்றும் பொறுப்புணர்வை உறுதி செய்கிறது. நேரடித் தேர்தல்கள், கிராம சபை பங்கேற்பு மற்றும் சமூக ஈடுபாடு மூலம், மக்கள் தங்கள் உள்ளூர் பகுதிகளின் வளர்ச்சி மற்றும் நிர்வாகத்தை வடிவமைப்பதில் குறிப்பிடத்தக்க பங்கை வகிக்கின்றனர்.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்:

1. கிராமப்புற உள்ளாட்சியின் முக்கிய பணிகள் என்ன?
2. கிராம சபையின் அமைப்பும் செயல்பாடுகளும் என்ன?
3. பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பின் மூன்று அடுக்குகளின் பெயர்கள் என்ன?
4. கிராமப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு வருமானம் பெறும் முக்கிய வழிகள் என்ன?
5. 74வது அரசியலமைப்புத் திருத்தம் எப்போது கொண்டு வரப்பட்டது?
6. 74வது திருத்தத்தின் முக்கிய அம்சங்கள் என்ன?
7. பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்புகளில் மக்களின் பங்கு ஏன் முக்கியமானது?
8. கிராமப்புற உள்ளாட்சிகளில் மக்களின் பங்கேற்பை ஊக்குவிக்க என்ன நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன?
9. கிராமப்புற உள்ளாட்சிகளின் நிதி நிர்வாகத்தில் உள்ள சவால்கள் எவை?
10. பஞ்சாயத்து அமைப்புகள் ஊழலின்றி செயல்பட என்ன சிறந்த நடைமுறைகள் பின்பற்றப்பட வேண்டும்?